

XV legislatura · quart període · sèrie P · número 68

Ple del Parlament

Sessió 35, tercera i darrera reunió, dijous 20 de novembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 35.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, el lletrat Joan Ridao i Martín i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica

302-00158/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Avui fa cinquanta anys que va morir el dictador Francisco Franco. Avui és un dia en el que és necessari honorar a totes les persones que han lluitat per la democràcia. També és necessari rendir homenatge a totes les persones que porten aquests cinquanta

anys treballant per aconseguir veritat, justícia, reparació i garanties de no repetició. *(Aplaudiments.)*

Malauradament, també és un dia per denunciar que la impunitat dels crims del franquisme continua vigent. Malgrat les dificultats, encara continuen vius processos judicials per aconseguir justícia: als tribunals ordinaris, a la Fiscalia de Memòria Democràtica, al Tribunal Europeu de Drets Humans i també a Argentina, gràcies a la querella argentina.

Cal dir també que les polítiques de memòria democràtica han arribat tard i no s'han desplegat amb prou força encara a Catalunya. En poc més de deu anys es compliran cent anys del cop d'estat franquista, i per poder dir que vam arribar tard però que ho vam fer bé tenim deu anys per desplegar una dècada de polítiques intensives en memòria democràtica. La futura i possible aprovació de la Llei de memòria democràtica estic convençut de que suposarà un salt qualitatiu, però considerem que cal, a més a més d'aprovar la Llei, aprovar un pacte nacional per garantir polítiques intensives de memòria democràtica per tal de garantir aquesta dècada i, sobretot, que els propers deu anys hi hagi un pacte entre Govern, grups parlamentaris i societat civil per garantir la correcta i adequada implementació de la Llei amb els pressupostos adequats i que ens mereixem per al futur.

Cal assegurar també una correcta atenció a les víctimes del franquisme i a les persones represaliades. Necessiten una atenció personal propera on puguin resoldre de manera centralitzada i clara les necessitats que tinguin i els drets que es derivin de la Llei; una atenció que incorpori l'atenció i la perspectiva psicosocial.

També cal fer un esforç per garantir que s'agilitzi el nombre d'exhumacions de fosses –en queden encara més de nou-centes per exhumar. Hi ha moltíssimes persones que encara a dia d'avui estan buscant els seus familiars, que no saben a dia d'avui si s'han fet servir o no les seves dades genètiques. Tampoc s'entén que en ocasions, entre les informacions, per exemple, del nombre de fosses obertes que va donar el conseller i les que hi han als fitxers de dades oberts obertes..., no funcionen. Les víctimes ens necessiten. Necessiten més i necessiten que se les informi millor.

I, mirin, la millor manera de reparar les víctimes del franquisme avui que es compleixen cinquanta anys de la mort de Franco és que aquest Parlament, per una àmplia majoria, decideixi que l'espai de Via Laietana, 43, ha de ser íntegrament un espai de memòria. *(Aplaudiments.)* La justícia no ha arribat per als greus crims de lesa humanitat que es van cometre en aquell edifici. Els processos de veritable veritat encara tampoc han arribat, però avui tenim l'oportunitat de fer arribar la reparació i fer que hi hagi una àmplia majoria que digui

que Via Laietana, 43, ha de ser en el futur un centre de memòria de manera íntegra, i d'interpretació de la tortura. Hi arribem tard, però hi som a temps. I, en tot cas, ens veiem aquest diumenge a les dotze del matí a Via Laietana, 43, per seguir exigint que aquest espai sigui un espai de memòria democràtica per al nostre país.

Considerem també en aquesta moció que és molt important garantir en el futur una major autonomia del Memorial Democràtic i també ampliar el suport a les entitats memorialistes, un suport tècnic i estructural. Si amb l'exposició de Generacions TOP, amb un suport institucional però tímid, van aconseguir arribar a trenta mil persones que van anar a l'exposició a la Model, el que podem fer amb un suport estable, sòlid i ambiciós és inimaginable. I el moment de fer-ho és ara, perquè no només ens hi juguem la memòria, sinó que ens hi juguem el futur de les nostres democràcies.

Un altre punt fonamental és que cal –i ho plantegem a la moció– un programa de memòria col·lectiva del poble gitano i memòria democràtica, i també de memòria colonial.

Per la memòria, per la democràcia, per les víctimes i les persones represaliades, pel present, pel futur, multipliquem les polítiques de memòria democràtica fent de Via Laietana, 43, l'espai de memòria que es mereix Catalunya i treballem per un futur on les democràcies guanyin espai als autoritarismes. Mai més, enlloc, contra ningú.

Sastipen thaj mestipen.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades... L'atzar ha volgut, efectivament, que la presentació i debat d'aquesta moció que presenta el Grup Parlamentari dels Comuns coincideixi amb el cinquantè aniversari de la mort del dictador Francisco Franco. Crec que aquesta és, efectivament, una bona ocasió per reflexionar al voltant de les polítiques de memòria democràtica i per reflexionar també al voltant del moment en què ens trobem no només a casa nostra, sinó al conjunt d'Europa i del món; un moment d'ofensiva reaccionària en què les forces hereves d'una manera més directa o més indirecta de les ideologies del feixisme i del nazisme estan prenent nova força, estan envalentides i presenten davant la ciutadania tot el catàleg d'odis i les fórmules de dominació que coneixem de temps enrere.

És veritat que no es poden establir paral·lelismes històrics sense caure, diguem-ne, en algun error, però també és cert que les polítiques de memòria democràtica avui han de servir no només per a la qüestió de la veritat, de restablir la veritat, de fornir justícia, de fornir elements de reparació, sinó que pren cada vegada més cos la política que té a veure amb les garanties de no repetició.

I dic això, diguem-ne, amb un punt..., estic un punt compungit, quan ho dic, perquè, certament, un esperaria que, cinquanta anys després de la mort del dictador i havent superat tot el continent europeu la devastació que van suposar el nazisme i el feixisme, no estaríem avui en el punt que estem. Enquestes molt recents assenyalen que una part significativa de la ciutadania, a Espanya i al conjunt d'Europa, considera que en determinades ocasions és preferible l'autoritarisme a la democràcia.

I crec que, davant de contextos com aquests, les forces democràtiques tenim l'obligació moral de superar els nostres matisos, les nostres diferències, evidentment; seguir-ne parlant. De fet, nosaltres a la moció hi votarem favorablement a gairebé tots els punts. Tenim tres abstencions que espero que entomin com una invitació a seguir-ne parlant, tenim marcs i contextos en els que fer-ho, però crec que és bo que superem aquests matisos, aquestes diferències, per fer front al que de debò és el fenomen que ens ha de preocupar com a demòcrates, que és el ressorgir de l'extrema dreta en les seves diferents iteracions.

I, efectivament, nosaltres ens sumem a la invitació que feia l'orador, el senyor Garcia Berrio, en nom dels Comuns, a retre homenatge a totes les persones que o bé van ser víctimes de la Dictadura –o en alguns casos en podem dir «supervivents»– o bé van ser autèntics lluitadors i lluitadores contra la Dictadura.

Perquè sovint, i és molt normal, hem centrat molt la tasca en la recuperació de la memòria de les víctimes, en la reparació de les víctimes, i és absolutament necessari, però crec que el que més por fa a les extremes dretes, que amb tanta virulència ataquen les polítiques de memòria democràtica, és que recordem els lluitadors i les lluitadores contra el franquisme; que recordem com des del fons del pou, en els moments més foscos de la història del nostre país, hi va haver homes i dones valentes que van saber organitzar-se, van saber trobar la manera de derrotar la bèstia del feixisme a casa nostra. Això és el que realment els enerva. Ells han anat sempre per la vida amb actitud de vencedors. De fet, sovint, quan s'enfronten als debats sobre memòria democràtica, els hi surt allò de que nosaltres hem de superar l'haver perdut una guerra; ens ho diuen, en aquest mateix Parlament ho han dit, i molt recentment en altres contextos, en altres parlaments, els ho hem sentit dir.

Però el que de debò no suporten és que nosaltres haguem superat l'actitud de vençuts; que nosaltres haguem superat l'actitud de vençuts i que ens sapiguem vencedors i vencedores, les forces democràtiques, després de tants anys. I, certament, va ser amb moltes penes i treballs –molta gent hi va arriscar i fins i tot molta gent hi va deixar la vida–, però això és el que hem de recordar: com, en els moments més foscos, la gent es va saber organitzar i vam saber reconquerir les llibertats que avui els ciutadans i les ciutadanes gaudeixen arreu.

Gràcies.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Moltes gràcies, president. I moltes gràcies, diputat. És evident que votarem majoritàriament..., tots els punts, potser amb alguna abstenció, però coincidim amb els oradors anteriors també. Benvingut, Pep Cruanyes, que arribes just de la Comissió de la Dignitat. Gràcies per la feina feta. Ens trobem diumenge a les dotze davant de Via Laietana, 43, per seguir reivindicant aquest espai com a espai de memòria.

Us deia que és una coincidència curiosa que fem això un 20 de novembre, i nosaltres voldríem recuperar avui aquesta dosi de parlamentarisme que fa que... Ja sé que portem les coses ja definides i prevotades, però voldríem incorporar una immensa majoria, una sòlida majoria democràtica a favor de que Via Laietana, 43, sigui un espai de memòria. I aquí hi hem de ser tots, ha d'haver-hi un bloc molt fort, molt robust, perquè això sigui així.

Podríem intentar parlar sobre les arrels democràtiques o no de la Policia Nacional, però aquí sé que expulsaria una part dels que hi podeu ser. Per tant, deixarem la policia de banda. O podria fer..., podríem parlar del *Torturades*, de Gemma Pasqual, però no en parlarem. Parlarem de com, ja que sempre hem parlat de veritat, justícia i reparació, primer hem d'anar a buscar la veritat. I la veritat és que molts de nosaltres, molta gent d'aquest país, desconeixen que un dels primers espais on es va començar a lluitar contra el cop d'estat del 18 de juliol, on es va començar a pensar com es defensava la República i els valors democràtics, era Via Laietana, 43.

Via Laietana, 43, era la seu dels Mossos, i hi havia una part de la defensa de la seguretat de la Generalitat que estava a Via Laietana, 43. Per tant, des d'aquesta perspectiva, si sabem que aquesta és la veritat, la justícia és que tot allò que van fer els guanyadors d'aquell cop

d'estat –que és expulsar els Mossos d'Esquadra, posar-hi la Policia Nacional...– necessita reparació.

Per tant, no té molt sentit que nosaltres estiguem perfectament d'acord amb que hi han monuments i símbols franquistes que cal retirar, i una qüestió que depèn només de nosaltres, perquè només depèn de nosaltres, que és que Via Laietana retorni als seus legítims propietaris, que és la Generalitat... I, escolti, ja ens posarem d'acord, si volen que sigui Generalitat i ajuntament, ja ho farem. Però, en tot cas, el que no pot ser és que hi hagi aquest punt de revisionisme, de deixar que aquella victòria del cop d'estat encara sigui present amb la presència de la policia a Via Laietana, 43. *(Alguns aplaudiments.)*

I hi ha moltes maneres de fer-ho –hi ha moltes maneres de fer-ho. Si vosaltres aneu cap a Lituània, veureu que a Vîlnius hi ha un edifici que és la Cort d'Apel·lació. I si us hi acosteu veureu que a la façana hi han tot de noms esculpits. Són els noms de les víctimes i els torturats per la Gestapo, que aquell edifici era el seu quarter. I, per tant, aquell ara és un espai de memòria. Però no només això, sinó que hi veureu noms que són les víctimes del KGB, perquè després el règim soviètic va fer servir el mateix edifici per torturar i assassinar les persones que no eren properes al règim.

Ara què s'hi fa? S'hi fa justícia. Per tant, fins i tot aquella excusa de «què farem amb un edifici tan gran?»..., hi han moltes solucions. El que és segur és que no podem fer..., no podem deixar que hi hagi aquesta victòria dels colpistes, deixant que encara allò que ells van fer, que va ser furta-ho a la Generalitat, expulsar-ne els Mossos, encara ara sigui realitat. I, per tant, dir-los als colpistes, com deia abans el diputat Garcia Berrio, que no només no van guanyar, sinó que a Catalunya perden.

És per això que us ho demanem. I ho demanem directament al Partit Socialistes, que feu tot el possible. Teniu totes les palanques –ajuntament, Generalitat i Estat– per tal que la Policia Nacional l'abandoni com un acte de justícia, com un acte de veritat i com un acte de reparació. *(Alguns aplaudiments.)*

I, en segon lloc, parlem de molts punts. També parlem de la presó de dones de la Trinitat, que volem que també sigui un espai de memòria.

Però en aquests segons que em queden sí que vull parlar dels «papers de Salamanca», i per això m'alegra que hi hagi en Pep Cruanyes aquí avui. Segur que a molts us sona molt antic, això dels «papers de Salamanca». Des del 2005 és llei, és llei espanyola... Complim la llei. Vint anys. Encara no fa dues setmanes la Comissió de la Dignitat ens deia: «Hi han trenta mil

documents propietat de la Generalitat de Catalunya que no s'han tornat.» Si us plau, tornem-los. Moltes gràcies per admetre aquesta transacció per incloure aquesta qüestió.

I, al final, dir exactament això, que la memòria no són paraules, que la memòria són fets. Que l'hem de veure a Via Laietana, 43; que l'hem de veure a la presó de dones de la Trinitat; que l'hem de veure també en aquests documents que van ser robats, i que l'hem de veure sobretot amb l'exercici de llibertats, que és allò que ens va furtar aquest funest personatge que afortunadament i malauradament va morir al llit fa cinquanta anys.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, per tal que puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia, president. Senyores i senyors diputats, representants d'entitats de memòria que avui ens acompanyeu... Doncs, com han fet d'altres companys que m'han precedit en l'ús de la paraula..., avui commemorem els cinquanta anys: el 20 de novembre del 75 moria el dictador al llit. *Atado y bien atado*, des de la Jefatura de l'Estat, passant per unes corts tutelades que van escriure una constitució amb el rerefons del soroll dels sabres.

Cinquanta anys després, l'Estat profund, l'Estat manifesta encara aquest ADN franquista, que no ha marxat mai. Ara es manifesta a través de les punyetes de les togues d'alguns membres de l'alta magistratura, que utilitzen tot sovint la tan «cacarejada» Constitució, que garanteix tants drets..., doncs alguns –i se'n vanen, i ho diuen– la utilitzen de pura ornamentació.

En polítiques de memòria anem tard. Anem tard a l'hora de rescabalar els milers de víctimes que van patir la repressió franquista. Encara milers de persones jeu en moltes de les fosses comunes del nostre país, jeu en els vorals de les carreteres, els travessen carreteres senceres i, per tant, no els podem treure d'allí. Anem tard. Cal tancar dols. Cal fer efectius els principis de justícia transicional, que són els de veritat, justícia i reparació i condicions de no repetició. Anem tard a l'hora de tancar aquests dols, perquè si no tanquem dols les ferides persisteixen i formen part d'una forma molt profunda del dolor que pateixen les societats.

A altres països del món que han tingut dictadures han tingut lleis de punt i final. Perquè la Transició al final ha estat mal resolta, no ha estat ben resolta. Com deia, anem tard en les polítiques de memòria. Doncs aquestes lleis de punt i final van ser revertides de forma

pràcticament immediata i els dictadors van ser sotmesos a procediments judicials i van ser condemnats. Això aquí a Catalunya ni a l'Estat espanyol ha passat.

Dit això, Esquerra Republicana ha entès sempre les polítiques de memòria democràtica com a polítiques d'estat. Cadascú té el seu estat, però en tot cas nosaltres ho vivim com a polítiques d'estat. I, per tant, han de ser fetes, han de ser, doncs, garantides des dels governs. I en aquest cas saben vostès també que Catalunya va ser pionera en alguna d'aquestes qüestions; per exemple, en el pla o la política de fosses. Perquè és evident que a qui li correspon obrir les fosses per tancar els dols és als governs.

També amb la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme. Parlo del conseller Romeva; també parlo de les polítiques del tripartit; parlo també de la llei de reparació jurídica del conseller Mundó, i també de la dignificació de tots aquells espais de memòria: Museu Memorial de l'Exili, Consorci Memorial dels Espais de la Batalla de l'Ebre i el Memorial Democràtic.

En aquests moments tenim en debat i, per tant, en ponència una llei de memòria, una llei de memòria que ha de recollir tots aquests principis i els ha de fer efectius. És veritat que, com molt bé apunten aquesta moció i també les esmenes que s'han presentat i que s'han transaccionat, doncs, tenim ara mateix una obligació principal, que és establir els mecanismes de no repetició. I això va molt enfocat i encarat als nostres joves, als nostres nois i noies, que són el futur. I, per tant, hem de treballar l'educació i la formació dels nostres joves perquè sàpiguem què ens va passar.

No hi ha cap país que pugui suportar no haver fet net en el seu passat. No pots viure el present si tu prèviament no has netejat el teu passat, perquè sense polítiques de memòria, doncs, no tenim present però tampoc tenim futur. No hi ha cap país que pugui suportar o cap poble que pugui suportar no tenir memòria, perquè un poble que no té memòria no es coneix a si mateix i on no hi ha memòria no hi ha justícia.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta moció, amb les transaccions que s'han plantejat. Una és el tema de l'educació. L'altra és el tema de la recuperació també d'un espai per a la memòria, que és Via Laietana. És una indignitat que continuem havent de reclamar que Via Laietana sigui aquest espai de memòria. Catalunya ho va fer, per exemple, amb la Model. Ens queda encara molt persistent en la memòria, i, per tant, en la visió que tenen els ciutadans del nostre país el monument a l'Ebre.

És indigne que determinats tribunals continuïn dient que per sobre del dret a la memòria, per sobre dels milers i milers de víctimes que van representar l'aixecament militar, la guerra i la

repressió..., continuen defensant uns suposats drets d'autor d'un monument que és el monument que enalteix els valors del franquisme i del que representava el franquisme. Volien persistir i volen continuar persistint al llarg dels anys.

Per nosaltres, saben que tenen tot el suport en aquesta moció. I, òbviament, esperem poder en breu aprovar la llei de memòria democràtica de Catalunya, que relliga tots aquests principis que abans els hi esmentava.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. Sí, hoy hace cincuenta años que murió Franco. Y si se trata de condenar la Dictadura, evidentemente nosotros condenamos el franquismo, como todas las dictaduras que se han de condenar. Pero ustedes presentan una moción que es un ejemplo de la memoria que tienen, tan sectaria, selectiva e interesada.

Por ejemplo, a nivel internacional, dicen que ya en España..., hablan de la memoria colonial, que hemos de pedir perdón. ¿Perdón a quién? ¿Perdón porque desde el siglo XVI se instalaron universidades por todo Latinoamérica? ¿Perdón porque gracias al patrimonio cultural que dejó España hoy hay más de diez ciudades de Latinoamérica que son patrimonio de la humanidad? (*Remor de veus.*) ¿Y a quién pedimos perdón? ¿A una realidad que no existía? (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau...

Alberto Villagrasa Gil

Porque Méjico no existía. ¿A quién pedimos perdón? Si acaso, en Méjico, que pida perdón su actual presidenta, que cada vez que oye la palabra «narcotráfico» le tiemblan las piernas. (*Alguns aplaudiments.*)

Señor Garcia Berrio, si a nivel internacional alguien tiene que pedir perdón, el primero es el comunismo, una ideología que ha causado más de 80 millones de muertos –más de 80 millones de muertos. Y cualquier cosa les sirve para blanquear la imagen del comunismo, del

puño en alto y de la Internacional. Ahora le ha tocado al Cuerpo Nacional de Policía, a la Jefatura Superior de Policía en Via Laietana.

Mire, si se trata de condenar el franquismo, se lo digo, todas las dictaduras son condenables. ¿Ustedes condenan las dictaduras de Cuba, de Venezuela, de Corea del Norte? ¿Son capaces, a nivel histórico, de condenar la dictadura de Rumanía de Ceausescu o del general Tito en Yugoslavia o de la Unión Soviética? ¿Son capaces, a nivel internacional, de condenar estas dictaduras? Porque jamás lo han hecho –jamás lo han hecho. (*Remor de veus.*) Jamás lo han hecho.

Si quieren hablar de memoria... Cállese –cállese–, ya sé que usted es un gran representante...

El president

Si us plau, no entrin en rèpliques. Senyor Cid...

Alberto Villagrasa Gil

...de la Unión Soviética. Tiene nostalgia de la Unión Soviética, señor Cid, ya lo sé.

El president

Senyor Villagrasa, aturi's un moment. Senyor Cid, li prego respecte a la persona que està intervenint, independentment del que estigui plantejant. Té la paraula, senyor Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. Si hablamos de memoria histórica, hablemos de todo. ¿Por qué no hablamos de la memoria histórica en Cataluña, de las más de cuarenta checas donde murieron y se torturaron a cientos de miles de catalanes, por ejemplo? ¿Por qué? Checas que estaban regentadas por la CNT, por el PSUC, por el PSOE, por Esquerra Republicana y por UGT. Ah, claro..., por eso su memoria histórica es selectiva y sectaria.

¿Y ahora quieren hablar de Via Laietana? Miren, en Via Laietana pueden haber pasado cosas, es verdad, y se tienen que condenar, igual que los ejemplos que yo le acabo de poner con las checas. Pero si hace falta algún memorial histórico o algún memorial democrático en Via Laietana es recordar que, durante cincuenta años, estos últimos cincuenta años, los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, todos, han luchado por defender nuestra democracia y nuestra libertad.

Han perdido la vida contra la extrema izquierda, grupos de extrema izquierda terroristas como ETA, el GRAPO y Terra Lliure y el terrorismo yihadista, que han intentado romper nuestra democracia. Ese es el memorial histórico que hace falta en Via Laietana. Y, si no, el memorial

democrático que hace falta también en Via Laietana es recordar la memoria de las víctimas del terrorismo, personas que han muerto en democracia.

Porque memoria democrática son los veintiún asesinados de Hipercor por parte de ETA; porque memoria democrática son los diez asesinados en la casa cuartel de Vic por parte de ETA; porque memoria democrática es Paco Cano, Luis Casado, Ernest Lluch, el agente de la Guardia Urbana de Barcelona asesinado por ETA; porque memoria democrática es Santos Santamaría, *mosso d'esquadra* asesinado por ETA; porque memoria democrática son dieciséis asesinados en el atentado de Barcelona y Cambrils por parte del yihadismo. Eso es memoria democrática (*alguns aplaudiments*), recordar a las personas que han muerto en democracia, en la actual democracia, por defenderla y para que hoy podamos vivir en libertad y convivencia.

Sí que es verdad que lo hace muy bien la izquierda es confrontar. Ya lo decía Zapatero, Rodríguez Zapatero: «Hay que tensionar la calle, la gente tiene que estar tensionada.» Esto ustedes lo hacen muy bien.

Yo, para acabar, esta vez sí que les voy a leer cinco nombres: Francisco Cipriano Díaz, Vanesa Ruiz Lara, Ana Cristina Porras López, María Pilar Quesada Araque, Rosa María Rosa Muñoz. ¿Sabe quiénes son? Son los cinco niños que el 29 de mayo de 1991 ETA asesinó en Vic. Espero que estos nombres no caigan en el olvido de su memoria. (*Remor de veus.*)

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats... Hablan de memoria histórica ignorando que la memoria es subjetiva, personal e intransferible, y que la historia es objetiva, que se refiere a hechos concretos que se han producido que se podrán interpretar de una o de otra manera, pero lo que no se puede hacer es cambiarlos, reescribir la historia o crear un nuevo relato, como ustedes pretenden.

Ahora han sustituido palabra «histórica» por «democrática»; así, cualquier persona que se atreva a cuestionar este bodrio legislativo será etiquetado de «antidemócrata». (*Algunes aplaudiments.*) Proponen fortalecer la verdad y la justicia. Su verdad no es otra que la construcción de un relato oficial que se impone a los ciudadanos bajo la amenaza de una

sanción y de que actúe la Comisión de la Verdad, el omnipresente Ministerio de la Verdad como mundo de pesadilla que ya imaginó George Orwell en su libro, 1984.

La ley de memoria es un panfleto que, al igual que su moción, atropella nuestras libertades, porque lo que se persigue es el control del pensamiento, la criminalización de la disidencia y de quien no comulga con su dogma ideológico. Legislar sobre la historia o contra la historia es un signo de totalitarismo antidemocrático. Las víctimas son de todos y la verdad es una tarea común. Hablan también de justicia, pero ustedes lo que pretenden es agitar y enfrentar en lugar de aplicar la concordia entre todos los catalanes, que es lo que proponemos nosotros, una ley de concordia sellada en la Constitución.

En el ámbito de la educación proponen también enseñar a los jóvenes memoria democrática. Se vislumbra, viniendo de ustedes, una clara intención adoctrinadora. Ya la señora Capella afirmó, mostrando su interés por el tema de la educación y memoria democrática, que este es el mejor antídoto contra el fascismo y el totalitarismo. Baje un día aquí al atril y explique a los catalanes por qué Estat Català o por qué Esquerra Republicana abrazaron el fascismo de los años treinta del siglo pasado. (*Alguns aplaudiments.*) También explique por qué desfilaban e iban vestidos como los camisas pardas de Mussolini. Y de paso también les explica por qué Esquerra Republicana..., les explica a los jóvenes por qué Esquerra Republicana tenía checas en Barcelona, como la de la calle Carolinas, 18, y que sus miembros formaban parte de las patrullas de control, las temibles y asesinas (*aplaudiments*) patrullas de control. Por desgracia –por desgracia– esto no forma parte de su memoria democrática y de muchos de ustedes que están aquí.

Piden también (*remor de veus*) –se ha hecho mucha mención– que el edificio situado en Via Laietana, 43, donde se encuentra la Jefatura Superior del Cuerpo Nacional de Policía... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci... Senyor diputat... (*Veus de fons.*) Senyora Capella, hi ha hagut una al·lusió directa al seu grup parlamentari, i després, si vol, pot demanar la paraula. (*Veus de fons.*)

Rafael Villafranca Mercé

Se ha destinado de manera íntegra...

El president

Endavant.

Rafael Villafranca Mercé

...el edificio donde se encuentra la Jefatura Superior del Cuerpo Nacional de Policía (*remor de veus*) se ha destinado de manera íntegra a la creación del espacio de memoria y centro de interpretación de la tortura. Lo que pretenden es el cierre de la comisaría de policía, convirtiendo este centro de trabajo en un lugar de confrontación política y olvidando que los policías nacionales llevan décadas de servicio democrático a la ciudadanía.

Una moción que selecciona momentos históricos a su conveniencia. El revisionismo histórico contra el franquismo, su eterno comodín, el «francocomodín», llegando después a su disparate, a retrotraerse cinco siglos atrás en el tiempo para proponer un programa de memoria colonial. Ustedes, en este larguísimo viaje en el tiempo, con esta desmemoria e hipocresía que les caracteriza, se olvidan de los crímenes y la extrema violencia cometidos por las izquierdistas y el Frente Popular durante el periodo de la Segunda República, este periodo que ustedes, sin pudor alguno, califican como de «luminoso» y sin el cual no se hubiera comprendido el estallido de nuestra Guerra Civil. Se olvidan también de las checas en la Barcelona del 47, centros de terror y horror donde se asesinaron y torturaron a miles de catalanes por sus ideas políticas o simplemente llevar colgado un crucifijo. *Conseller Espadaler*, le pido que esto último lo tenga presente a la hora de votar esta moción.

Una moción que, al igual que la ley, resucita el pasado y entierra el presente, decretando el vergonzoso olvido de los cientos de crímenes cometidos por la banda terrorista comunista ETA y las víctimas catalanas asesinadas por ellos. Y hablamos de presente porque el noventa y cinco por ciento de estos crímenes se cometieron con la llegada de nuestra democracia.

Hablan también de localizar fosas para dignificar a las víctimas, lo cual nos parece muy loable y aceptable, pero lo que ustedes realmente pretenden es establecer un relato entre buenos y malos. Y, con esta superioridad moral que les caracteriza, se creen ustedes que se encuentran en el lado correcto de la historia. Las víctimas y las fosas son de todos. (*Alguns aplaudiments*).

No aceptaremos, pues, mociones que trasgredan la ética política como hacen ustedes y que les permitan actuar como tribunal de la Inquisición y cátedra de la censura. Por tanto, ustedes no podrán cambiar la historia por mucho que se empeñen, porque, cuando una ley de memoria no es compartida, no es ley ni memoria.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Bon dia. Salutacions a les entitats que avui ens acompanyeu. Des de la CUP compartim el gruix d'aquesta moció tan oportuna avui que celebrem els cinquanta anys..., bé, celebrem... (*l'oradora riu*), avui que fa cinquanta anys de la mort del dictador. La major part del que avui es proposa en aquesta moció ja ho estem treballant en la ponència de la Llei de memòria democràtica, però aquesta moció del que parla és de l'aplicació pràctica, no? Parla del dia després, parla del que passarà, del que ha de passar quan la Llei estigui aprovada: atenció real a les víctimes, reforç del Memorial Democràtic, fosses, el tema de Via Laietana, memòria gitana, també memòria colonial... Tot això, fonamental que ho tirem endavant.

Però és veritat, sincerament, i ja ho han dit altres grups que m'han precedit, arriba tard. Les entitats memorialistes ja fa anys que ho reclamen i, a més a més, fa dècades que ho estan treballant gairebé en solitari. També arriba tard per una qüestió que ja no passa desapercebuda a ningú, i és que avui tenim una generació sencera de joves que no rebutja l'autoritarisme. Això passa en un país amb milers de fosses sense obrir, amb un relat oficial de la Transició que ha volgut maquillar el passat. És evident que, si no fem memòria, el feixisme avança.

Ara bé, també cal dir que el gran repte no és només –no és només– aplicar aquesta Llei; és també entendre que la pervivència del franquisme és molt més profunda i molt més estructural. Una Llei de memòria arriba fins on pot arribar –i això està bé, està bé que ho faci–, però la realitat és que l'Estat espanyol no ha fet mai una ruptura democràtica amb el franquisme, i això ho afecta tot: afecta institucions, judicatura, cossos policials, economia, mitjans, cultura, política. El franquisme no va acabar el 1975, va adaptar-se per sobreviure.

Ho vam veure, per exemple, l'1 d'octubre del 2017, quan Felip VI va sortir per televisió a legitimar la violència policial contra un poble que votava. Aquell discurs va ser clarament la continuïtat directa de la funció que la monarquia ha tingut sempre, ser el pilar simbòlic i jurídic d'un règim hereu del franquisme.

Ho veiem també en dones com la Blanca Serra, una lluitadora històrica, la primera víctima de tortures de la policia franquista a Via Laietana que aconsegueix que la fiscal de memòria de Barcelona l'escolti, la primera vegada que se l'escolta. I el seu testimoni ens recorda que la repressió no és una història tancada.

Ho veiem també quan el ministre Marlaska impedeix que Via Laietana es converteixi en aquest espai de memòria que reclamem, tot i les tortures que s'hi van practicar també després del 75.

Ho veiem quan l'Estat, en lloc de jutjar els torturadors de Via Laietana, empresona un artista com Pablo Hasél per denunciar la monarquia i la repressió policial, demostrant que la llibertat d'expressió continua condicionada pels límits que va fixar el règim del 78.

Ho veiem quan el nacionalcatolicisme, que durant el franquisme va imposar la seva moral, avui finança moviments antidrets, lidera campanyes antiavortament i continua oposant-se frontalment a la retirada de símbols franquistes. La Conferència Episcopal és un actor polític hereu d'aquella impunitat.

Ho veiem quan l'extrema dreta es passeja amb total impunitat o parla des d'aquest faristol amb total impunitat, mentre els antifeixistes, els fills i nets de les persones que van combatre el feixisme, són perseguits, identificats i colpejats pels antiavalots.

I ho veiem quan l'aparell judicial, que és pràcticament el mateix que fa quaranta anys, pot permetre's anul·lar lleis, perseguir militants, destituir presidents, empresonar dissidents i decidir quin idioma pot ser o no pot ser vehicular a les escoles.

Tot això –tot això– és la pervivència del franquisme avui dia. I, per tant, sí, celebrem que hi hagi una moció que parli de memòria històrica, però cal entendre que la memòria és també una batalla política i ideològica central per entendre l'Estat on vivim.

Hi ha qui ens vol fer creure que això d'avui és una democràcia plena, que comparat amb el franquisme vivim en el millor dels mons possibles, però això no és cert. L'actual estat de coses n'és una versió amable: tenim el mateix poder judicial, les mateixes grans empreses, les mateixes oligarquies, la mateixa submissió a l'OTAN i al capital global, i també la mateixa opressió nacional.

Nosaltres, des de la memòria i des del llegat de la lluita antifranquista, sabem una cosa molt simple però molt poderosa: la democràcia real no vindrà d'una reforma de l'Estat, sinó que vindrà d'una ruptura, i aquesta ruptura només pot ser la independència. No és que la democratització de l'Estat sigui un pas previ per poder exercir l'autodeterminació, és exactament al revés: sense autodeterminació no hi haurà democràcia possible.

El futur del poble català només serà possible si trenquem definitivament *el atado y bien atado* i avancem cap a una societat radicalment diferent, una societat feminista, ecologista, socialista i amb uns Països Catalans lliures i independents.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana està plenament compromesa amb la veritat i la justícia, i malgrat l'abisme que separa el seu partit del nostre, si és per defensar Catalunya, els catalans o la seva memòria, ens hi trobaran. A diferència seva, no fem cordons sanitaris a qui pensa diferent. Nosaltres advoquem pel debat i la tolerància ideològica.

És curiós que siguin capaços de defensar la democràcia i les llibertats en aquesta moció i que, en canvi, dins l'hemicicle es mostrin autoritaris contra una formació política legalment constituïda que ha obtingut representació parlamentària en un procés democràtic. Molt defensar els represaliats pel franquisme i el seu dret a l'opinió política, però en acabat acusen de nazi tothom que no combrega amb els seus postulats. Molts d'aquests represaliats als que fan referència segur que els podrien explicar amb detall què és el nazisme, i potser ens estalviaríem banalitzacions indecents d'aquell règim dins d'aquesta cambra.

Ahir, no sé si ho van veure a les xarxes, va aparèixer una publicació anarquista del Berguedà on s'animava els lectors a atacar físicament i personalment amb violència els integrants d'Aliança Catalana. Condemnaran aquesta actitud feixista? O de tant banalitzar i frivoltzar amb aquest mot per interessos electorals ja no saben ni identificar-lo?

El feixisme no pot ser una mera arma llancívola per deshumanitzar opositors polítics que no saben ni poden tombar amb arguments i dades. Descontextualitzant el mot, desposseint l'ús de la violència que duu implícit, contribueixen a desvirtuar-lo i provoquen que les noves generacions no percebin el feixisme com una amenaça real, sinó com una opció acceptable. És un joc molt perillós, aquest seu.

Als catalans ens han arrabassat moltes coses al llarg de la història, però si una cosa tenim és que hem pres nota de tot. Avui la memòria col·lectiva del nostre poble ens permet discernir quins errors no hem de tornar a cometre mai i quins drets hem de continuar defensant fins al final. Mantenir viu el record i recorregut vital d'aquells que abans que nosaltres es van dir «catalans» ens ajuda a suportar el pes de tantes vicissituds i derrotes seguides.

Avui, que celebrem el cinquantè aniversari de la mort del dictador gallec, és moment de recalcar que el franquisme no va ser un règim dictatorial i prou. Per als espanyols potser sí, però per als catalans va ser molt més: un règim que pretenia humiliar-nos per ser qui som i que va intentar esborrar cada vestigi de catalanitat. L'objectiu era clar, assimilar-nos a la nació

castellana. Perseguint i erradicant tota singularitat, els franquistes somiaven posar fi a les nostres aspiracions nacionalistes.

Recordar les víctimes del franquisme no és remoure el passat, és encarar el futur. De la mateixa manera que recordar les víctimes civils i religioses dels grupuscles radicals com CNT o FAI no és defensar l'altre bàndol, sinó dignificar persones innocents que van ser injustament executades. Hem de ser coherents i admetre que, més enllà del simplista «bons i dolents», hi havia catalans atrapats en dues narratives, catalans que van ser utilitzats els uns contra els altres per engruixir ideologies alienes i que van pagar un preu molt alt per posicionar-se.

Avui hi ha moltes famílies que per Tots Sants no poden atansar-se a cap nínxol perquè els seus avis o besavis resten colgats en fosses comunes o continuen desapareguts, i això és una ferida oberta que cal reparar. Totes aquestes persones amb nom i cognom mereixen un enterrament digne. La memòria democràtica no és un luxe ni una peça de museu a exhibir; és una política pública necessària, és un deure que tenim com a societat i que no pot reduir-se a meres commemoracions puntuals.

Cal treballar obertament per recuperar documents, cartes, judicis i testimonis per incorporar la història repressiva i de resistència als currículums escolars, per evitar que els joves creixin banalitzant i frivolitza el feixisme, com fan vostès. Cal incrementar el finançament per al pla de fosses i el banc d'ADN i crear espais memorials locals o comarcals que permetin recordar les víctimes de cada territori. Des dels partits espanyolistes se'ns dirà que obrim ferides, que remoure el passat divideix. No, el que divideix i impedeix reconciliar-nos és no fer net. Volem i necessitem fer net.

Pel que fa a l'apartat de la seva moció on apel·len al passat colonial de Catalunya per autoflagel·lar-se, és innegable que, com la resta de territoris europeus, els catalans hem participat en processos de colonització. Ara bé, cal carregar sobre les espatlles de les generacions actuals una culpa que no els correspon, de la que no han set responsables i que, per ser francs, no han tingut ocasió d'evitar? Hi ha hagut catalans també salvant tribus d'indígenes o regalant diners a països poc desenvolupats i no ens sentim al·ludits per les seves bones obres de manera col·lectiva, oi?

La culpa no s'hereta. Que cadascú carretegi la seva.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, volia saludar les diferents entitats de memòria representants del teixit memorialista d'aquest país, que tan bona feina han fet, fan i faran. Tenen tot el nostre suport. I avui potser no estaríem fent el que estem fent si no fos per vosaltres. *(Aplaudiments.)* I sí, ens veiem diumenge a les dotze a Via Laietana.

També volia agrair el to del bloc, diguem-ne, que estem donant suport a la llei de memòria democràtica, que apostem per les polítiques de memòria democràtica. Tenim clar que plantejem coses que les hem de abordar en la tramitació de la llei. Crec que està anant d'una manera molt bona i, en aquest sentit, segurament podrem avançar molt.

En relació amb les transaccions, hem acceptat transaccions del PSC per tal de donar un marge de temps suficient per poder fer els programes de memòria democràtica que planteja la moció. I també, en relació amb Junts, hem incorporat algunes de les mocions relatives als «papers de Salamanca» i també en relació amb la presó de la Trinitat Vella.

Simplement volia plantejar que hi som a temps. En unes hores votarem aquesta moció, i penso que hi han punts en els que encara ens podem moure. I avui és un dia en que podríem aprovar de manera clara i majoritària que Via Laietana sigui un espai de memòria.

I, ja per acabar, simplement volia dir una cosa més. Jo no sé la comprensió oral o lectora de quan parlo o quan escric... Quan jo tanco la meva moció plantejant que les democràcies guanyin espai als autoritarismes i que contra els autoritarismes i els totalitarismes, sempre, i contra les vulneracions de drets humans, sempre..., qui no vulgui entendre el que dic i el que diem que no ho entengui, però aquí ens hi trobaran sempre, amb la democràcia i amb els drets humans.

Gràcies.

El president

La diputada Capella demana la paraula. Una referència: vostè no pot interpel·lar sistemàticament els oradors. Hi ha mecanismes, com aquest, que permeten que tinguem un debat adequat i correcte. I, per tant, entenc que vostè demana la paraula per al·lusions.

Ester Capella i Farré

Per al·lusions.

El president

Li donaré un minut, però no pot entrar en el fons de l'assumpte ni entrar en un debat amb la persona que ha interpel·lat directament el seu grup parlamentari. Té un minut.

Ester Capella i Farré

Bé. Doncs per al·lusions, president, com molt bé apuntava vostè, interpel·lo..., sí que interpel·lo per al·lusions el diputat Villanueva, de VOX, perquè retiri..., que rectifiqui i retiri les seves afirmacions respecte a Esquerra Republicana. Perquè tot sovint fan afirmacions que són revisionisme històric..., que no deixen de ser aquelles afirmacions que el règim franquista de forma sistemàtica va fer durant tota la Dictadura i part de la Transició, que van en la línia de practicar el revisionisme històric, i que s'assembla bastant al que deia algú el segle passat, allò de «repeteix una mentida mil vegades, que es convertirà en una veritat», i que és el que fan de forma sistemàtica.

Respecte, sobretot, al president Companys, que va ser assassinat, entregat pels nazis al franquisme; va ser assassinat al castell de Montjuïc. I respecte a Esquerra Republicana, que de forma sistemàtica li imputen fets que no són ni demostrables històricament ni van passar.

Gràcies.

El president

En aquest cas, la interpel·lació és adequada. Hi ha una petició concreta al diputat Villafranca per tal que retiri aquestes referències. Té la paraula per un minut.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. No tan sols no rectifico, sinó que, a més, li faig que recobri la seva memòria democràtica: no em dic «Villanueva», que em dic «Villafranca». I segon, hi ha hagut dos intents de cop d'estat contra el Govern de la Segona República, com va ser el de la UGT, el Partit Socialista a la revolució d'Astúries, i el segon va ser l'octubre del 34, del seu president, Lluís Companys.

El president

Vista la petició que ha fet la diputada d'Esquerra Republicana i la no acceptació, a la Mesa del Parlament valorarem si aquestes referències han de quedar contingudes en el diaris de sessions o no.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència

302-00165/15

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt setzè, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Molt bon dia, diputats i diputades. Molt bon dia, consellera Montserrat. Avui portem al Ple una moció sobre la internacionalització del nostre sistema de coneixement i la seva transferència en un moment i en un dia, avui, 20 de novembre, on veiem a Catalunya, a Espanya, a Europa i a tot el món com cada vegada més es posen en risc la convivència, el respecte pels drets humans i els valors més fonamentals de la democràcia. El que volem des del Grup Socialistes és posar en el centre de la presa de decisions l'escolta activa als experts i les expertes per entendre quins són els reptes de present i de futur que tenim per davant i quines són les millors opcions, les millors respostes que podem oferir a la nostra societat.

Amb la humil voluntat de ser palanca de transformació, hem presentat aquesta moció que avui debatem. Amb tres objectius molt clars: el primer, invertir més recursos públics en ciència i defensar-ne la utilitat davant dels discursos populistes d'extrema dreta que amenacen la recerca; segon, posicionar Catalunya com una de les cinquanta regions més innovadores d'Europa, perquè sempre ho hem dit, les societats més innovadores són les societats amb més benestar, i tercer, prioritzar quins són els àmbits d'especialització en els que volem esdevenir un territori referent científicament. Alguns territoris en el món volen defensar avanços científics per tenir més armes, més capacitat armamentística, més capacitat bèl·lica. Nosaltres volem ser capdavanters en l'àmbit de la salut, en l'àmbit de la medicina i en allò que pugui salvar vides humanes, i no acabar amb elles. *(Alguns aplaudiments.)*

Malauradament, el punt de partida en el que ens trobem ens convida com a mínim a estar alerta. Europa ha perdut força en els darrers anys pel que correspon al seu creixement econòmic, a la seva taxa de productivitat o a la capacitat d'innovació. La ràpida evolució tecnològica d'altres territoris del món i l'augment exponencial de les necessitats de les nostres societats reclamen que Catalunya ha de treballar amb el seu potencial acadèmic, científic i emprenedor per millorar l'autonomia tecnològica d'Europa i també per posar-se al capdavant del canvi d'aquest paradigma.

Aquesta proposta el que vol és reforçar Catalunya com una regió líder en ciència i en tecnologia. El que ens proposem és que la recerca que es fa a casa nostra serveixi realment

per millorar la nostra salut pública, per millorar la nostra economia i per millorar el benestar de tota la gent.

Per això volem impulsar grans projectes que han de poder donar molta força al nostre sistema de coneixement i al nostre sistema científic, i els llistem en tres qüestions específiques. El projecte Alba II, una versió que..., hem parlat més d'una vegada d'una nova versió del sincrotró Alba que ajudarà a investigar millor la cura de malalties, el canvi climàtic i nous materials sostenibles. El programa centre Fraunhofer Cat, per avançar en biomedicina, en tecnologia mèdica i ser referents en la recerca aplicada, que treballa coordinadament entre el món universitari i el món dels centres de recerca. I tercer, el nou edifici de medicina de precisió, que ha de convertir aquesta zona on ens trobem, la zona de la Ciutadella, en un espai capdavanter en la recerca biomèdica en tot el món.

També proposem millorar la coordinació entre totes les institucions de recerca que existeixen en el nostre país, impulsar nous projectes en tecnologies de futur i assegurar que Catalunya tingui sempre un bon paper en el desenvolupament dels programes europeus de recerca.

Finalment, parlem de reforçar la transferència de coneixement, que és l'altre pilar fonamental d'aquesta moció, i fer-ho enfortint els nodes de sinergia que existeixen entre la ciència i la nostra societat, atraient talent internacional i, al mateix temps, sempre promovent i fent factible garantir el paper del català en la recerca i en les investigacions públiques que es porten a terme al nostre país. Estem parlant d'un tema cabdal, importantíssim, que és crucial en la generació de prosperitat compartida i en el que Catalunya, afortunadament, compta amb un bagatge més que notable al darrere per tornar a liderar els sectors en els que ens proposem sempre treballar.

També el que us proposem avui en aquest Parlament és tractar..., un debat constructiu, amb la possibilitat de poder arribar a diferents acords amb diferents grups parlamentaris, que molts d'ells ens han presentat esmenes a les que em referiré en el següent torn. Sempre val la pena reconèixer la feina que han realitzat la majoria dels grups que han presentat esmenes.

I encoratjar-los a tots i totes a votar a favor d'aquestes iniciatives que hem presentat, perquè faríem un gran favor al nostre país si fem que la ciència i la recerca que es practiquen sempre vagin acompanyades d'un ampli suport polític.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, el Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya. I té la paraula la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera Montserrat, diputats, diputades... El Grup Parlamentari Socialistes ens té acostumats a propostes en el Ple del Parlament que són, doncs, autobombo d'anuncis del Govern de la Generalitat, com és aquesta moció, en la que insten el Govern a fer el que prèviament ell mateix ja ha anunciat que farà. En qualsevol cas, i atesa la rellevància del tema, el que és important ara és passar de l'anunci a l'acció, i això, diputades i diputats, està per veure.

Per descomptat –entrant en matèria, no?– que és una bona notícia que un centre tan prestigiós com el Fraunhofer vulgui establir-se al parc científic de la UB i ho faci en col·laboració directa amb l'Institut de Bioenginyeria de Catalunya, l'Ibec, però ens preguntem si no hi ha cap altre centre propi de l'ecosistema català que sigui capaç també de fer de pont entre els laboratoris de recerca, els hospitals i la indústria biotecnològica. Ens estranya molt, perquè tenim un ecosistema d'excel·lència en salut, i prova d'això, per exemple, és que el seixanta-cinc per cent del finançament del programa estatal Certera, que són quasi 30 milions d'euros, s'ha destinat a entitats catalanes especialitzades justament en tecnologia i innovació en matèria de teràpies avançades.

Pel que fa a infraestructures tecnològiques, tant de bo es faci realitat el projecte Alba II a Cerdanyola del Vallès, esdevenint, doncs, l'única instal·lació científicotècnica espanyola de font de llum de sincrotró de quarta generació, que multiplicarà les capacitats de recerca en àmbits clau com la salut, l'energia, els nous materials o el medi ambient. Però no s'oblidin que al costat, a la Universitat Autònoma de Barcelona, tenim la sala blanca més potent d'Espanya de micro- i nanofabricació a l'Institut de Microelectrònica de Barcelona, del CSIC, que necessita ser ampliada i dotada amb nou equipament.

I és per això que des del Partit Popular els hem proposat una esmena d'addició, i que agraïm que hagi estat acceptada, per tal que el Govern de la Generalitat sempre tingui en compte el CSIC en la seva estratègia de col·laboració entre universitats, centres de recerca, institucions i empreses, i per potenciar les noves infraestructures tecnològiques estratègiques. I, per cert, enguany, doncs, el CSIC compleix els seus quaranta anys a les instal·lacions de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Però si amb aquesta proposta realment el Partit Socialistes el que vol és reduir la dependència tecnològica, augmentar i diversificar les activitats industrials, millorar la productivitat i contribuir a la creació de llocs estables i de qualitat a Catalunya, sens dubte cal apostar per la producció de xips. I és per això que des del Partit Popular hem presentat una esmena d'addició que inclou les principals línies d'actuació estudiades i defensades pel grup d'experts FabCat, que compartim des del Partit Popular, però que, malauradament, doncs, el Partit Socialistes no n'ha acceptat ni una, eh? Entre elles..., eren quatre línies d'actuació: la de cofinançar i captar inversors privats per a la construcció d'una fàbrica de xips per a ús industrial; impulsar la producció de xips per a ús a infraestructures bàsiques, aeroespacial i defensa; fomentar i finançar formació especialitzada en semiconductors i xips a les universitats, centres de formació professional i centres de recerca.

I un incís voldria fer en aquest punt, i és que des d'aquest curs tenim un primer màster interuniversitari en semiconductors i disseny microelectrònic a totes les universitats públiques catalanes, però encara no ha rebut cap finançament per part de la Generalitat. Però, en canvi, vostès diuen, no?, que cal posar més diners, doncs, en ciència i en coneixement.

I en quart lloc, però no menys important, coordinar la formació, el disseny –especialment des del Barcelona Supercomputing Center– i la recerca i desenvolupament –especialment des de l'Institut de Microelectrònica de Barcelona i el futur Innofab– i la producció de semiconductors i xips entre tots els agents de l'ecosistema de Catalunya, i també impulsar mecanismes de cooperació amb els altres agents de la resta d'Espanya –especialment l'Imec, a Màlaga– i del sud de França –ens referim a tot l'eix de Tolosa, Montpeller i Grenoble.

Per acabar, en la interpel·lació al Govern en la passada sessió plenària la consellera ens va recordar l'informe Draghi en el sentit que Europa havia d'escollir, no?, i que Catalunya ja ho havia fet. Doncs li hem de dir que és una llàstima (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i, vicepresidenta, ja acabo– que el Govern hagi escollit no utilitzar la ciència com a via cap a la reindustrialització, descartant la producció de xips a Catalunya, sector que és clau per al creixement sostingut i sostenible i la millora del benestar per als catalans. Sens dubte, novament Catalunya perd una gran oportunitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Mirin, en general, nosaltres també coincidim que aquesta moció ens sembla que és una moció bàsicament d'autobombo, plena de mesures que ja estan sobre paper i en procés, i que menciona poc més que «potenciar» i altres grans adjectivacions que van acompanyades de mesures buides. Més aviat a nosaltres ens sembla que és una moció per fer una bona nota de premsa, no?

Nosaltres pensem que, alhora, ignora totes les inversions que necessita el sistema de recerca i parla de crear bolets nous amb aquest objectiu d'autobombo. Per això els hi hem traslladat i els hi hem plantejat tres qüestions que per nosaltres són centrals i que han d'anar acompanyades de totes les mesures en l'àmbit de la recerca.

Primera de totes, descentralització de centres. A nosaltres ens sembla que amb l'Alba o amb el clúster farmacèutic segurament no té sentit, però molts altres centres que es fan a la Ciutadella, per exemple, podrien estar a un altre lloc, fora de Barcelona. Ens sembla que és una ofensa al territori que tot el que és recerca es plantegi només a la capital, es plantegi només a Barcelona, i no es compti amb el territori. Perquè, com hem vist en altres experiències europees, el fet de descentralitzar la recerca el que genera és dinamitzar l'economia a altres zones, fixar la població amb feines de qualitat i, per tant, generar una població més repartida i més homogènia arreu del territori, que crec que és un objectiu que compartim. Agraïm que ens hagin acceptat precisament aquesta proposta, i ens sembla que això li dona una mica més de contingut a aquesta esmena.

Per altra banda, dues qüestions que també ens semblaven centrals –i hem de lamentar que no hagin volgut aprovar-nos aquestes dues esmenes– eren, per una banda, tot el que es referia a la governança d'aquest sistema de recerca i innovació. A nosaltres ens sembla que aquí no es menciona quin ha de ser el tipus de governança de tots aquests nous centres que es creïn. Nosaltres apostem i optem per una governança o bé cent per cent pública o com a mínim participada majoritàriament pel sector públic. D'això no se'n parla. Per això els hem proposat una esmena també per tal de remarcar-ho, per tal de recalcar-ho i per tal d'anar cap a una governança pública de tots aquests centres de recerca, que ens sembla que si es paga i es fa la inversió, sobretot pública, també hi ha d'haver un control públic. A això no s'hi han vingut.

I tercer, i l'element que segurament ens sembla més rellevant, pensem que per molt que parlem de recerca, que per molt que plantegem grans coets i grans mesures en l'àmbit de millorar centres, en l'àmbit de potenciar nous àmbits de recerca, si no s'acompanya d'una millora de les condicions dels treballadors i treballadores no serveix de re. Perquè podem tenir els centres de recerca més guapos del món, podem tenir mil propostes, però no deixaran de

ser propostes buides si tot aquest impuls no va acompanyat de mesures dedicades a desprecaritzar i a estabilitzar les persones investigadores, sobretot les persones joves. Sovint ens queixem de que el talent marxa, sovint ens queixem de que no retenim el talent; si no prenem mesures cap a aquesta millora de les condicions dels treballadors i treballadores i cap a aquestes millores de les condicions del talent del nostre país, el perdem, i això és bàsic.

Per tant, aquest impuls ens sembla que no serà possible, que no serà real, si no va acompanyat de la creació de llocs de treball estables i no precaris, que són imprescindibles per retenir el talent investigador del país, proveir-los d'una trajectòria professional digna.

Tot i així, donarem suport a la moció. Però, com els hi hem dit al principi, ens sembla que, sense tenir en compte aquests tres elements, que són bàsics, és una moció buida.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades, consellera. Bé, avui entomem aquesta moció, que creiem que posa al centre, que posa a debat un patrimoni que tenim com a país, que és aquest model de recerca i també aquest model de transferència del coneixement. Perquè per nosaltres aquest no és només un tema sectorial, sinó que creiem que és una autèntica i una veritable aposta de país.

I, per tant, Catalunya és i creiem que ha de continuar sent aquest motor de la recerca, de la innovació i del coneixement referent al sud d'Europa. I això és bàsicament possible, doncs, gràcies a aquest conjunt del sistema universitari i de recerca català, forjat amb molt d'esforç al llarg de molts anys. I és possible gràcies a aquestes universitats, a aquests centres de recerca, a aquests parcs científics i tecnològics, però sobretot a la feina que desenvolupen aquests milers d'investigadors i d'investigadores, que fan possible que avui el nostre país estigui en aquest mapa internacional, però sovint també, com s'ha comentat, en unes condicions que pensem que tampoc són les que haurien de ser.

I, per tant, creiem que també és positiu –s'ha mencionat– que avui puguem fer aquest debat i constatar que tenim un ampli consens en la defensa de la ciència, del coneixement i l'evidència. I, malgrat que pugui semblar molt obvi que hi ha aquest consens –ho hem vist fa una estona–, en temps de discursos negacionistes, terraplanistes i que neguen l'evidència

científica –també en aquesta cambra, com ho hem pogut comprovar– és important que puguem reafirmar que Catalunya es reforça com aquest motor de recerca, d'innovació i de coneixement. Ara bé, creiem també, doncs, que aquest consens ha d'anar acompanyat de compromisos i de propostes concretes, perquè el sistema, la recerca, les universitats del nostre país necessiten estabilitat, necessiten planificació i necessiten recursos.

I si parlem de recursos crec que també és important posar en valor un element que crec que és fonamental i que permet fer possibles molts dels reptes que s'assenyalen en aquesta moció, que és aquest acord entre Esquerra Republicana i el Govern de l'Estat per mobilitzar 260 milions d'euros en recerca, i que és el que permet al Govern de la Generalitat de Catalunya invertir i millorar moltes infraestructures universitàries i de recerca al nostre país, com, per exemple, a la UPC, a la UB, a la UPF, a Agrotecnio, a l'Observatori del Montseny, a la Universitat Autònoma, al Barcelona Supercomputing Center o al sincrotró Alba, entre molts d'altres.

Per tant, una aposta de país, com dèiem, que ens permet reforçar els centres, que ens permet consolidar programes i impulsar i modernitzar infraestructures de recerca que són necessàries per a molts sectors i que contribueixen a mantenir, doncs, trajectòries d'investigadors al nostre país, perquè sabem que la recerca, la tecnologia estan en constant evolució i Catalunya no pot quedar enrere d'aquests avenços i d'aquesta transformació.

I també és important situar aquesta necessitat que té Catalunya de poder retenir i atraure el talent, també, que es genera a casa nostra. Creiem que és un dels principals reptes que tenim i ho hem pogut debatre a bastament. Perquè per fer, doncs, una recerca de primer nivell cal disposar també d'infraestructures de primer nivell i de condicions que siguin de primer nivell on els investigadors i investigadores del nostre país no hagin de subsistir a base de precarietat. I no hi haurà un sistema de coneixement i de transferència del coneixement robust sense que hi hagi persones treballant en condicions dignes.

I per això, en aquesta línia, en aquest sentit, doncs, hem volgut presentar dues esmenes que creiem que reforcen el text inicial: per una banda, reforçant aquesta necessitat de que qualsevol aposta per un model productiu, innovador i d'alt nivell afegit ha d'anar lligada a aquesta distribució dels recursos molt més inclusiva i molt més sostenible, perquè la recerca no és només una qüestió estadística, de números o d'economia, sinó que també ha de ser un motor al servei de la innovació i una eina per millorar la vida de la ciutadania del nostre país. I, per tant, aquests beneficis socials, econòmics i tecnològics que genera la inversió en el coneixement també han de poder revertir en el conjunt de la ciutadania.

I, per altra banda, una segona esmena en el sentit de que la recerca no només passa als laboratoris i s'acaba en els laboratoris, sinó que cal que continuï més enllà, en aquesta transferència del coneixement però també en aquesta necessitat de promoure un model de ciència oberta que garanteixi l'accés lliure a tot aquell coneixement finançat amb recursos públics, que fomenti la transparència, que fomenti la reutilització de dades i que eviti certes pràctiques de privatització del coneixement universitari.

Per tant, agraïm la voluntat del Partit Socialistes de portar aquí aquest debat que creiem que és tan necessari. I, per tant, també serem exigents, consellera, ho saben, amb aquesta aposta per la ciència, per la recerca, pel coneixement al nostre país, que només és creïble i només serà tangible si es tradueix en recursos, en calendari i en compromisos estables.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Bon dia, vicepresidenta. Bon dia, consellera, diputats, diputades. Avui debatem, com s'ha comentat per part de la resta de grups, un àmbit que hauria de generar un ampli consens en aquesta cambra, en aquest Parlament. I ho fem també, si m'ho permet, vicepresidenta, amb una mica de ressaca emocional de la nit que ahir vam viure de la mà de la Fundació Pasqual Maragall, una lliçó de tot: de ciència, d'humanitat, però també de voluntariat per fer que les coses passin. Ho fem, a més, coincidint que Catalunya ha de continuar sent un referent europeu en ciència, en innovació, i que necessita un sistema robust per a les aspiracions del nostre futur.

Tanmateix, permeti'm que avui també sigui clara amb el Grup Socialistes, perquè la proposta original que ens presentaven era insuficient. Li mancava ambició, com li vam expressar, li mancava aquesta visió de país i, sobretot, aquest reconeixement del que s'ha construït al llarg de les darreres tres dècades. Trenta anys que, malgrat qui hagi governat, hi ha hagut aquesta aposta clara per construir de forma clara i decidida el sistema del coneixement i el sistema de recerca català, i fer-ho malgrat tots els malgrats i malgrat el dèficit fiscal i l'infrafinançament de l'Estat amb Catalunya.

Per aquest motiu hem presentat un conjunt de nou esmenes amb la voluntat de millorar la proposta, fer-ho en sentit constructiu, diferenciant-nos del model espanyol i, sobretot, amb aquesta clara projecció de model propi i internacional. Un model que ha demostrat la seva

eficàcia i ho fa dia rere dia captant més de la meitat dels principals fons europeus de recerca a l'Estat, formant part de les dues-centes millors universitats del món i, a més a més, també amb la capacitat de reforçar, d'atraure el talent de tot el món i d'alt nivell.

Tot i així..., els resultats són obvis, però ara cal aquest nou impuls per fer el salt qualitatiu per avançar en aquesta direcció, i fer-ho plegats, amb sis elements claus, els quals giren entorn de les nou esmenes presentades.

En primer lloc, per poder deixar de mirar fora per justificar-nos. Catalunya necessita deixar de justificar-se mirant constantment a Europa. Tenim potencial propi, ho hem dit, tenim trajectòria pròpia i tenim ambicions molt clares. Som el principal *hub* del sud d'Europa, i per això cal que el Govern aposti de forma decidida per no anar darrere d'Europa, sinó per liderar aquest canvi europeu i –per què no?– també aquest canvi mundial.

Fer-ho en àmbits estratègics, com s'ha comentat, de ciència, de tecnologia, en l'àmbit sanitari. A més a més, també culminant el que ja hem fet fins ara a través del desplegament del pacte nacional per a la societat del coneixement i el consens de la llei de la ciència. Les eines, els instruments hi són. Només cal executar-los.

Ampliant, per tant, la mirada i connectant tot l'ecosistema, fent-ho amb aquest binomi clar i essencial d'universitats, de centres de recerca, però, per altra banda, també per aquest binomi de la mà de l'empresa, de la mà de la col·laboració públicsocial, a través de centres pioners, des dels centres Cerca, posant en valor també l'Alba II amb altres elements destacats que encara són una assignatura pendent, com és la transferència.

En vam parlar, òbviament, en el marc de la llei de la ciència. Tenim una assignatura pendent. Cal una nova estratègia nacional per poder-ho encarar amb l'impacte econòmic, amb l'impacte empresarial necessari, vertebrant tot el país, fent-ho des de la ciutadella del coneixement, però també amb altres elements innovadors i tecnològics: la vall de la quàntica, l'Icfo o l'Innofab.

Cal superar, per tant, aquestes visions, que són tot sovint excessivament centralitzades en aquesta Barcelona socialista dels 5 milions, per apostar per aquest país en xarxa, que compti amb cadascuna de les persones..., i dels catalans d'arreu del país.

Catalunya, per tant, necessita definir un model de governança propi, singular, amb un model de finançament estable en l'àmbit universitari i en l'àmbit de la recerca, amb planificació, amb estabilitat, també amb previsibilitat, i –per què no?– també amb internacionalització, protegint el català.

Amb infraestructures de recerca capdavanteres. Per tant, amb un govern que defineixi un nou pla d'inversions en infraestructures de recerca i de transferència, perquè sense equipaments actualitzats, sense laboratoris avançats i espais de col·laboració publicoprivada, tot això quedarà en paper mullat.

Per tant, avui, des d'aquesta moció que ens presenta el Grup Socialistes, reforcem el sistema de coneixement de Catalunya perquè, més enllà de bones intencions, més enllà de titulars buits i falta de recursos, necessitem directrius clares.

Catalunya té el potencial per liderar la revolució del coneixement i per fer, com deia a l'inici, que les coses passin, amb aquest regal que ahir ens va fer la Fundació Pasqual Maragall, transformant el dolor de moltes famílies en vida i esperança.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. Bé, l'únic objectiu d'aquesta moció és perquè vostès mateixos es penguin la medalla de lo bé que ho fan tot. I és que no tenen cap mena de vergonya, perquè amb la que està caient venen aquí a portar una moció que no aporta, literalment, absolutament res però que és una moció, doncs, de pur autobombo, no? Però jo, com a diputada de VOX, doncs..., la meua responsabilitat és aterrar-los a la humil i incòmoda realitat. Perquè la realitat no és com vostès la pinten, no és de color de rosa, és..., i, si no, bé, preguntin-ho als investigadors catalans, sobretot els més joves, no?

Però anem directament al gra. Comencem a desmuntar aquesta moció d'autohomenatge. En primer lloc, vostès presumeixen d'excel·lència i lideratge, però és que cal tenir molta barra per venir aquí a dir que cal continuar reforçant el lideratge quan continuem molt per sota de la mitjana europea en inversió en innovació. Per tant, sí que potser liderem en alguna cosa, però si liderem és en les mentides que se'ls hi diuen als catalans.

Una altra qüestió d'aquesta moció: sota aquesta aparença d'interès, bé, per la necessitat d'aprofitar el potencial acadèmic dels nostres investigadors, el que realment hi ha darrere de tot això és un gran egoisme autonomista. O sigui, vostès..., la seva prioritat no és construir un projecte científic i tecnològic cohesionat i fort, sinó que lo que volen és alimentar una cursa territorial on cada regió persegueix el seu propi trofeu polític.

El que no permetrem des de VOX és que s'utilitzi la ciència com a eina i arma separatista. La investigació dels nostres investigadors no pertany ni a una comunitat autònoma ni tampoc a un dogma ideològic; pertany a Espanya i pertany a tots els espanyols, visquin on visquin.

En un context internacional on la competència tecnològica i la competència científica marquen la diferència entre països dependents i països sobirans, Espanya no es pot permetre quedar enrere. És imprescindible una visió nacional cohesionada, forta, planificada, amb estàndards comuns i que no malgasti, perquè si es creen disset centres d'investigació del mateix el que s'està fent és perdre diners, temps i capacitat.

Si volem ser líders, si volem estar al mapa de la innovació mundial, si volem protegir la nostra sobirania tecnològica i el nostre talent, hem de reforçar la nació, i no fragmentar-la, com el que pretenen fer Partit Socialistes i separatistes. Perquè és precisament la seva política la que ens ha convertit en líders en tots els aspectes negatius que pot tenir una societat, com poden ser la inseguretat, la degradació i un llarg etcètera. Aquest és el lideratge que vostès, senyors socialistes i senyors separatistes, volen per a Catalunya?

Perquè, mirin, senyors del Partit Socialistes, sense seguretat no hi ha inversió, sense inversió no hi ha feina estable, sense feina estable no hi ha investigació sostenible i sense investigació sostenible no hi ha talent que es quedi. Perquè el talent no es queda on hi ha un govern que el que fa és autoaplaudir-se, sinó que el talent es queda on es pot treballar amb dignitat, futur i seguretat. *(Alguns aplaudiments.)*

El bipartidisme i el separatisme, doncs, en aquest sentit, s'han encarregat d'expulsar el talent, sobretot el talent jove, i, d'altra banda, d'importar delinqüència. I això com es reverteix? Molt fàcil: perquè Catalunya torni a ser pionera en investigació i en innovació necessitem invertir en els joves, perquè no s'està invertint en el talent jove nacional.

Vostès saben que, per exemple, amb les beques que se'ls hi concedeixen als investigadors més joves no en tenen ni per a un sou digne? Això, per exemple, m'ho explicaven la Laia i el Marc, que són dos joves investigadors en un hospital públic català molt conegut. I em deien, resumien la situació amb que amb la beca..., o trien sou o comprar enzims per al seu projecte, és a dir, o un sou o comprar la matèria primera per la qual se'ls ha becat el projecte. Però clar, si escullen sou, corren el risc de que no se'ls concedeixi la beca del període següent per no haver invertit en els materials, però si inverteixen en els materials no tenen un sou a final de mes.

A més a més, també em deien que els criteris per accedir a aquelles beques són totalment surrealistes, no s'adeqüen a la realitat, són molt estrictes. I també em comentaven, doncs,

que els salaris en l'àmbit de la recerca pública no són gens competitius comparats amb l'àmbit privat.

En definitiva, no hi ha inversió pública, no hi ha diners per al talent jove. Però és que mentre no hi ha diners per al talent jove resulta que sí que hi ha diners per als MENAs. I no només hi ha diners per als MENAs, sinó que vostès mateixos els han condonat el deute de milions d'euros que havien estat irregularment concedits pel seu Govern. Per tant, diguin-ho clar: sí que hi ha diners per als MENAs, no per a la investigació nacional. *(Alguns aplaudiments.)*

En definitiva, aquesta moció d'autoelogi no és res més que un aparador per intentar amagar la veritable realitat i la desconexió del seu Govern. Així que, com se sol dir popularment, *menos lobos, Caperucita*: menys focs artificials, més humilitat i més responsabilitat amb el nostre futur tecnològic i científic de la nostra regió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula, tot seguit, la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Jo, tot i que no va massa amb el contingut de la moció, sí que voldria aprofitar la intervenció anterior per demanar al Govern explícitament que hi hagi prou recursos per atendre en condicions els menors no acompanyats i els joves tutelats perquè també ells puguin ser talents dels centres de recerca de Catalunya, perquè no pot ser que els centres de recerca de Catalunya els identifiquem només amb un determinat tipus de persones. Nosaltres el que volem és que tothom a Catalunya, també els menors no acompanyats i els joves tutelats, puguin arribar a ser científics i investigadors de qualitat i d'excel·lència. *(Alguns aplaudiments.)*

I, dit això, parlarem del contingut de la moció, que realment creiem que és una moció que està bé, que entenem que és la línia de treball de la conselleria, i és aquest tipus de moció que el grup que dona suport al Govern també ens hi té acostumats, no?, de presentar coses que el Govern ja vol fer perquè el Parlament li doni suport.

Nosaltres estem d'acord amb la majoria dels punts de la moció, però creiem que el focus l'hem d'ampliar una mica més. Ja hi ha hagut algunes de les intervencions que hi han fet referència, i algunes de les esmenes que s'han presentat també. Per exemple, doncs,

celebrem l'esmena acceptada del Grup de la CUP, que parla d'aquesta diversitat i aquesta descentralització territorial que haurien de tenir també els centres de recerca.

Però nosaltres pensem que és difícil parlar d'internacionalització i és difícil parlar de recerca sense parlar, precisament, de la precarietat que tenen molts dels investigadors que treballen als centres de recerca de Catalunya, especialment –i és cert– aquells que depenen més del finançament públic.

Creiem que per poder parlar d'aquesta internacionalització i d'aquesta idea de captació i, sobretot, de retenció de talent, que a vegades ho posem en el mateix nivell i crec que potser necessitem fer un esforç més gran per a la retenció de talent, perquè si hi ha un problema que tenim a la recerca a Catalunya és que més aviat els talents d'aquí, la gent que es forma aquí..., la gent que vol treballar aquí i que vol viure aquí acaba marxant, per una banda, perquè els salaris que rebrien aquí com a investigadors són molt baixos, i, per una altra, perquè els preus del lloguer són tan alts que només aquells investigadors que tenen sous internacionals poden venir a viure a Catalunya, a treballar a Catalunya, i amb aquests sous internacionals pagar el lloguer, mentre que moltes de les nostres persones expertes en recerca i en investigació el que han de fer és marxar fora per tenir un millor salari que els hi permeti pagar un lloguer.

I a l'hora de tornar, quan parlem d'aquests programes de retorn i retenció de talent..., moltes vegades el que posen sobre la taula –i vostè ho sap, consellera, i el seu Govern ho sap– són les dificultats que tenen per trobar un lloguer i trobar un habitatge aquí a Catalunya quan decideixen tornar per poder aportar amb el seu coneixement i amb el seu talent a la recerca a Catalunya.

També hem trobat a faltar una mica que hi hagi una perspectiva de gènere en la recerca. A la Comissió d'Igualtat i Feminisme, com a mínim, però també a la Comissió de Recerca i Universitats, hem tingut nombroses compareixences en que ens expliquen com continua havent-hi aquest biaix de gènere, on en les parts, diguem-ne, més tècniques o de menys salari dels equips d'investigació hi han moltes més dones que homes i, en canvi, la bretxa, la tisorra, quan arriba als llocs de direcció i d'encapçalament dels projectes d'investigació, s'acaba tancant..., i acaba sent una majoria (*l'oradora estossega*) d'homes en aquests llocs.

I, tot i que estem parlant de gent que ja està fent recerca, crec que val la pena –i, a més, arran d'una visita que vam fer a Lleida el divendres i vam poder trobar-nos amb estudiants de «predoc» (*l'oradora estossega*) de la Universitat de Lleida–..., que la recerca és també el que fan les beques «predoc», i no pot ser que en aquest país seguim tenint unes beques per a

doctorands que només cobreixen tres anys de la investigació i de la tesi. *(L'oradora estossega.)* Perdó.

La vicepresidenta primera

Li paro el temps, diputada. Respiri. *(La vicepresidenta primerariu.)*

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies. *(Pausa.)* Crec que ja. Doncs això, i que l'últim any l'hagin pràcticament de pagar amb el subsidi de l'atur que tenen quan se'ls hi acaba la beca i que vagin angoixats perquè no tenen garantit que puguin acabar la seva recerca.

I, consellera, em permetrà que aprofiti aquesta moció que parla d'internacionalització, justament, per dir-li clarament que no estem gens d'acord amb les declaracions que vostè va fer dient que no es podia suspendre la relació amb els centres de recerca d'Israel. Hi ha una moció aprovada en aquest Parlament i hi han declaracions seves dient que s'havia de mirar bé, que no es podia fer. I crec que val la pena una rectificació per part de la seva conselleria i per part del Govern, perquè el que hem demanat i el que ha aprovat aquest Parlament és la suspensió de les relacions tant de totes les instàncies del Govern com dels centres de recerca que reben recursos públics amb centres d'investigació vinculats a universitats d'Israel. I crec que en aquest tema no podem badar ni un moment fins que no acabi el genocidi i fins que no hi hagi una investigació sobre els crims de guerra a Israel.

Gràcies. *(L'oradora estossega.)*

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Millori's. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Catalunya no pot conformar-se amb ser una regió mitjana pel que fa a recerca i innovació. Ha d'aspirar a ser una societat d'alt valor afegit capaç de competir de tu a tu amb les nacions tecnològicament més avançades. La història ens recorda que som un dels països que van capitanejar la industrialització europea, i avui més que mai cal vindicar el coneixement i l'esforç com a motors de progrés. Catalunya ha d'emmirallar-se en estats com el Japó, que, sense gaudir de grans recursos naturals, ha sabut construir prosperitat a recer de la disciplina científica i la innovació tecnològica.

Tot i que representem amb prou feines un 1,5 per cent de la població europea, el nostre sistema de recerca produeix vora el quatre per cent de les publicacions científiques europees.

Els nostres investigadors són reconeguts i premiats arreu. Això s'explica en part per l'ecosistema científic i tecnològic del que disposem: dotze universitats, quaranta-un centres d'investigació Cerca, disset centres del CSIC i parcs científics i infraestructures punteres.

Més enllà d'aquest ecosistema acadèmic, que té la clara intenció de transferir el coneixement que es genera a la societat i a l'economia, cal demostrar que som capaços de dur-ho a la pràctica. Transferir recerca significa crear empreses tecnològiques i dotar de valor afegit la nostra societat. És fer aflorar el talent via doctorats industrials i atreure'l i retenir-lo a través de la recerca universitària.

No es tracta només de competir. Es tracta de resoldre, resoldre els reptes en salut, sostenibilitat, digitalització. Es tracta d'aconseguir la reputació internacional que ens permeti ser un pol científic i tecnològic de primer ordre. I, evidentment, sense renunciar al nostre fet diferencial: el català ha de ser emprat, reconegut i prestigiats en l'àmbit científic.

I suposo que tothom deu convenir que per aconseguir-ho necessitem una xarxa robusta de subministrament elèctric i una potència base estable. Cada centre de dades d'alt rendiment pot consumir entre quaranta i vuitanta megawatts per instal·lació. No podem, per tant, renunciar a cap font d'energia estable i madura. Com pensen compaginar l'avenç tecnològic amb el tancament de les centrals nuclears que pregonen? Les nuclears són el complement imprescindible a les renovables, l'única font, a dia d'avui, capaç de proporcionar potència constant i previsible. Si no som capaços de garantir estabilitat de subministrament i preus competius, quina capacitat de creixement científic i tecnològic esperen que tingui el nostre país?

Tant de bo aquesta moció no sigui un escarramell de desitjos i paraules buides i al darrere hi hagi autèntica voluntat i ambició pel que fa a la recerca, a la indústria tecnològica i a l'avenç de la intel·ligència artificial. Perquè Catalunya té un potencial immens en aquest àmbit, només ens ho hem de creure.

La vicepresidenta primera

Ara, tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, vicepresidenta. I moltes gràcies a tots els diputats i als grups, entenc, pel seu suport a aquesta moció i també als grups parlamentaris que ens han presentat esmenes. Insisteixo en la utilitat, una vegada més, d'aquesta moció, eh? Primer, apostar i invertir diners en ciència, una qüestió sobre la que el Parlament fa bé en pronunciar-se; una segona, decidir

i assumir el compromís de que Catalunya ha de ser una societat innovadora, i una tercera que té a veure amb l'especialització que volem d'aquest mètode científic, que és en l'àmbit de la biomedicina i en l'àmbit de la salut, i no pas en una altra especialització.

Algun grup ha fet referència explícita a la poca utilitat que tenia aquesta moció. De fet, hem pogut arribar a acords polítics, hem transaccionat i hem acceptat esmenes de tots els grups que ens han presentat alguna proposta. Per tant, això ja ha de tenir algun tipus d'utilitat, però, en tot cas, si hi voten a favor ho veiem correcte.

Hem acceptat totes les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, que eren tres, perquè semblava..., pensàvem que veritablement construïen i aportaven a la moció.

Hem acceptat una esmena de la CUP però les altres no, ja que, evidentment, nosaltres no neguem la col·laboració publicoprivada per a un àmbit tan important com és la recerca.

Tampoc hem acceptat una esmena del Partit Popular que feia referència a l'àmbit de l'Innofab i dels semiconductors, no perquè no sigui important, sinó perquè no té a veure amb la naturalesa d'aquesta moció. D'Innofab en vam parlar a la darrera moció que va presentar el Grup Socialistes.

I el mateix ens ha passat també amb algunes de les propostes que ens ha presentat Junts per Catalunya, que feia referència a la vall de la quàntica o a un focus diferent en l'àmbit de la recerca que no s'acota al que nosaltres proposàvem a la moció.

Però, en tot cas, vull acabar com he començat, donant les gràcies a tots i totes per la seva aportació en el debat i demanant..., que els temes de recerca i de ciència són sempre bones qüestions per aglutinar una àmplia majoria en aquest Parlament i fem un gran favor al país. No ens la podem jugar. Catalunya, arreu de tot el país, però també la ciutat de Barcelona, té una oportunitat històrica per esdevenir un territori referent en l'àmbit de la biomedicina i en l'àmbit de la salut. Aprofitem aquesta oportunitat.

La vicepresidenta primera

I ara, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vintè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la imposició ideològica de les zones de baixes emissions

302-00166/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la imposició ideològica de les zones de baixes emissions, presentada pel Grup Parlamentari de

VOX en Catalunya. I per exposar-la té la paraula, per un temps límit de cinc minuts, la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Molt bon dia. Bien, hoy debatimos una moción que nace de una verdad incómoda, y es que las zonas de bajas emisiones se han convertido en el símbolo más claro de un modelo injusto, clasista y también profundamente alejado de la realidad de nuestros vecinos.

La Generalitat presume de una cierta justicia climática, pero lo que ha creado, y lo saben, es una injusticia social monumental. Y es que el *pla de qualitat de l'aire horitzó 2027* es en realidad un plan de sanciones y desigualdades. De hecho, nos vamos a encontrar con sesenta y siete municipios afectados, miles de familias sin alternativa, y a eso hay que sumarle una red de movilidad deficiente.

Y lo más grave de todo esto es que han engañado a su propio electorado. Porque, como ya dije en la interpelación, en ningún programa electoral, pasando por el Partido Socialistas, por Junts, por Esquerra Republicana y también por el Partido Popular, se hablaba de la imposición de las zonas de bajas emisiones. Nadie consultó a los vecinos. Nadie explicó que miles de catalanes descubrirán de un día para otro que tendrán una zona en su municipio que pondrá «prohibido entrar con su vehículo», y si quieren entrar, pues, tendrán que comprarse uno nuevo. Y esto, sinceramente, es una broma de mal gusto.

Y cuando se quedan sin argumentos nos acuden al comodín de siempre, que es «para mejorar la calidad del aire». Pero claro, yo, por ejemplo, que estoy viviendo y he vivido el proceso de la aprobación de la ordenanza reguladora en mi municipio de las zonas de bajas emisiones, precisamente, estoy viendo que esto es una gran mentira, porque precisamente..., y no solo en Mataró, sino en otros municipios que he consultado donde tenemos concejales de VOX, estas ordenanzas reguladoras de las zonas de bajas emisiones no vienen acompañadas de un informe técnico, no vienen acompañadas de un estudio de un impacto medioambiental. Absolutamente. No vienen acompañadas de ningún estudio ni de ningún informe técnico. (*Algunes aplaudiments.*) Cosa que, además, en muchos ayuntamientos ya hemos empezado a reclamar.

O también nos dicen después el comodín de que «Europa nos obliga». Esto es mentira. Europa no nos obliga absolutamente a nada en este sentido. Nos obliga en otras cuestiones, pero en esta cuestión, concretamente, no nos obliga absolutamente a nada. Porque Europa lo que hace precisamente es hablar de cómo mejorar la calidad del aire, fija límites de contaminación, pero no impone modelos concretos. Y ustedes han elegido, por voluntad

política –y recalco: han elegido por voluntad política– el modelo más restrictivo y más impositivo.

Y es que aquí hay un responsable claro, yo lo he bautizado como el «bipartidismo climático». Porque la ley estatal del cambio climático que se aprobó en el año 2021, que crea las zonas de bajas emisiones obligatorias, fue aprobada por los socialistas con la abstención del Partido Popular y el voto contrario de nuestra formación política, VOX. Y no solo eso, sino que el real decreto que regula las zonas de bajas emisiones también fue apoyado por este bipartidismo climático. Y no solo eso, porque ahí donde VOX gobierna con el Partido Popular, que hay municipios en los que gobernamos con el Partido Popular, nosotros hemos intentado minimizar al máximo los efectos de estas imposiciones, pero por desgracia nos hemos encontrado con la misma realidad, y es que el PP no quiere derogar esta agenda climática ni en Madrid ni en absoluto en ningún sitio. (*Alguns aplaudiments.*) Es por eso que nosotros, en aquellos ayuntamientos, ya hemos puesto a trabajar a nuestros equipos jurídicos, precisamente porque no vamos a comulgar con esta estafa política.

Y yo creo que, por ello, hay que llamar a las cosas por su nombre, ¿no?, y reconocer que las zonas de bajas emisiones no vienen ni de Europa ni de ninguna urgencia ambiental, sino del fanatismo climático que ustedes mismos han impulsado.

Y es por ello que hemos presentado esta moción. En primer lugar, pedimos poner fin a esta sangría de prohibiciones y derogar todas las normas autonómicas que han impuesto –las zonas de bajas emisiones, la *lleí del canvi climàtic*...– i retirar el *pla de qualitat de l'aire*.

En segundo lugar, pedimos también algo de puro sentido común, y es que los sesenta y siete municipios afectados, pues, puedan revertir las ordenanzas reguladoras, y dejar, sobre todo, sin efecto las sanciones. Después, hay que retirar las subvenciones destinadas a imponer las zonas de bajas emisiones y destinar este dinero a lo que de verdad importa y a lo que de verdad interesa a los catalanes. Y hay que instar al Gobierno de España a derogar la ley estatal del cambio climático y el real decreto que obliga a imponer las zonas de bajas emisiones en toda España.

Y de esto va la moción de VOX. Va de libertad y va precisamente, pues, de derogar todas estas normativas que están imponiendo la zona de bajas emisiones en nuestros municipios.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula, per part del Grup Mixt, la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, vicepresidenta. Aliança Catalana denunciem les polítiques més classistes, ineficaces i ideològicament més perilloses que s'han imposat als municipis catalans: les mal anomenades «zones de baixes emissions»: Barcelona, Lleida, Granollers, Girona, que, com altres ajuntaments, han decidit coartar el dret fonamental a la mobilitat de la ciutadania, tot disfressant de política verda el que és en realitat una estratègia de segregació social encoberta.

Les zones de baixes emissions prohibeixen circular a milers de catalans pel simple fet de no poder-se permetre un vehicle nou. Imposen barreres que separen els catalans segons el seu nivell de renda, el centre de la perifèria, la casta del poble treballador. Un cotxe nou costa al voltant d'uns 25.000 euros; un d'ocasió, sobre els deu mil. Mentrestant, els vehicles de gamma alta elèctrics i híbrids de postal poden accedir a les ciutats sense cap restricció pel simple fet de l'etiqueta que porten. No és psicologisme, és hipocresia institucional.

Impacte ambiental? Una altra enganyifa. Cap de les zones de baixes emissions ha estat capaç de demostrar una millora real i significativa en la qualitat de l'aire a mitjà termini. Ningú parla de l'augment dels vehicles elèctrics i híbrids incendiats; això no és contaminació? A qui volen beneficiar? O, més ben dit, a qui volen enganyar?

Les mesures estan desconnectades de la realitat ambiental. No tenen en compte ni l'orografia ni la dispersió urbana ni el clima local. El canvi vindrà per la via de la innovació, no per la de la imposició. Vindrà per la gestió intel·ligent, no per la persecució. Una política il·legal i abusiva..., que diverses sentències judicials ja han tombat parcialment o totalment aquestes mesures. Els tribunals han deixat clar que no són proporcionades, vulneren els drets fonamentals i generen indefensió. Les multes derivades d'aquest sistema han col·lapsat els serveis d'atenció ciutadana i han fet créixer el sentiment d'injustícia, de menyspreu i de ràbia entre els catalans, que han estat abandonats pels governs municipals.

Aliança Catalana ens posicionem amb claredat i sense ambigüitat. Diem «prou» a les zones de baixes emissions. Diem «prou» a la persecució del vehicle privat. Diem «prou» a l'agència ideològica disfressada d'ecologisme. I donem ple suport a totes les concentracions, protestes i mobilitzacions d'arreu del país que exigeixen la derogació d'aquestes polítiques repressives. Estarem amb vosaltres al carrer i al Parlament.

Per aquest motiu, en coherència amb la nostra acció política, proposem aturar immediatament la implementació de les zones de baixes emissions previstes a partir del 2026 i iniciar la derogació immediata i progressiva de les actualment vigents, i exigir la devolució de totes les

sancions econòmiques imposades injustament sota el règim de zona de baixes emissions i que es reassignin els fons europeus a polítiques realment útils per als ciutadans.

El Govern no pot castigar ni per tenir una renda baixa que no permeti comprar un vehicle amb etiqueta ni per viure a la perifèria. Aliança Catalana ens comprometem a treballar per tombar aquestes mesures amb tots els instruments parlamentaris i socials a la nostra disposició. Ni zona de baixes emissions ni submissió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Vicepresidenta, bon dia. Consellera Paneque, bon dia. Diputats i diputades, molt bon dia a tothom. Senyors de VOX, un dels referents o diria que el gran referent de tots vostès és el president Trump, un home que considera que el paracetamol pot causar autisme. El seu homònim polonès diu que les dones han de guanyar menys que els homes a final de mes. La Meloni parla de «substitució ètnica» i vostès per aquí segueixen amb aquest fanatisme climàtic. Això no ho arregla ni el Torrente, *el brazo «ecolojeta»* –com van dir ahir– *de la ley (alguns aplaudiments), un elemento patrio y leal a España.*

Les zones de baixes emissions són imposicions ideològiques, la sequera és la destrucció dels pols, la contaminació i l'escalfament global són només *artimañas injuriosas legislativas del mundo mundial mundializado. (Rialles.)* Hem escoltat el discurs i, sincerament, hem tingut la sensació que parlaven d'unes zones de baixes emissions que només existeixen en un univers paral·lel. Un univers on la contaminació és opinable, on el canvi climàtic és ficció, on la salut pública és, pel que sembla, un assumpte ideològic que, per desgràcia, amb paracetamols tampoc l'arreglarem. Tant de bo fos així; ens estalviaríem molts maldecaps, sancions europees i una bona pila de problemes.

Personalment penso que no es poden legislar aquestes zones d'esquena al comerç, d'esquena al sector empresarial, d'esquena al sector turístic; que necessitem un transport públic que cobreixi aquestes zones del centre i entorns, aparcaments dignes per aparcar en aquestes zones exteriors i ajuts als ciutadans i autònoms amb els vehicles.

El drama d'aquest país és que tant les esquerres governants com vostès han convertit tot el conglomerat mediambiental en el seu pati ideològic, i això és un autèntic drama per al país.

Només demanariem, només voldríem un cert pragmatisme per part de tothom. Segons quins governs municipals legislen, i legislen sota el paraigua ideològic..., i això les esquerres ho fan sense pensar ni dialogar absolutament amb ningú, i això, per desgràcia, ja és una tradició. Quan es legisla, un ha d'entomar les dificultats amb els diferents agents que es poden trobar i veure afectats, no només amb el discurset progre de sempre. Les zones de baixes emissions no són un invent climàtic ni un caprici; són una mesura bàsica de salut pública que qualsevol país modern ja té implantada des de fa anys.

VOX insisteix que la Unió Europea no obliga a fer zones de baixes emissions. Cert. Al que obliga és a no intoxicar la gent, i Catalunya supera límits permesos de contaminants des de fa molt de temps. Per tant, o fem zones o fem una altra cosa que funcioni. El que no podem fer és no fer res. Dir «suprimir-ho tot» pot sonar molt revolucionari, però és tan útil com treure's el cinturó de seguretat perquè molesta.

Desmuntar-ho tot seria car, desordenat i, sobretot, perjudicial per a la salut de la gent, perquè de vegades oblidem que les zones de baixes emissions no són un debat ideològic, són un debat de salut i ciutat. Proposen derogar totes les lleis de canvi climàtic. Aquí ja han passat de l'anècdota al vodevil: el món avança, Europa avança, la indústria avança; VOX proposa posar marxa enrere.

En definitiva, no es tracta d'imposar res a ningú. Es tracta d'entendre que el futur no espera, que la salut no és negociable i que la responsabilitat institucional no es pot diluir en un eslògan disfressat de llibertat.

Saben què passa? Que aquí no hi ha conspiració, no hi ha imposició, no hi ha fanatisme. Hi ha un «xiringuito» anomenat «Terra» que se'ns està desmanegant per moments. I com diria el poeta: «*Campeón*, alguna cosa haurem de fer, no?» Per això el discurs no només és un error conceptual, és una aposta per la inacció que ni Catalunya ni les seves ciutats i pobles ni la seva gent ens podem permetre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Juli Fernàndez Olivares.

Juli Fernàndez Olivares

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Diputada Lora, en primer lloc, agrair-li que presenti aquesta moció, perquè ens permet explicar la realitat dels seus posicionaments, uns

posicionaments que hem vist compartits per l'extrema dreta en aquesta cambra i que en aquesta proposta es veuen profundament ideològics.

Profundament ideològics, perquè el que fan és partir d'una ideologia principal que vostès tenen, que és l'egoisme del present. A vostès els hi és igual el que li passi a la gent, el que li passi a la gent amb les seves vides i el que li passi al futur de la humanitat. Els hi és igual. Vostès viuen defensant els interessos que revesteixen a partir d'un suposat interès general, però que al final es resumeixen en els interessos dels seus guies polítics, com són el senyor Trump, el senyor Orbán, la senyora Meloni, i que comparteixen portin la bandera que portin, portin l'estelada –que cada dia l'amaguen més– o portin la bandera espanyola.

Aquests referents el que tenen com a interès és que les empreses dels combustibles fòssils continuïn guanyant diners i, per tant, continuïn havent-hi emissions que perjudiquin la salut dels veïns i veïnes. Les zones de baixes emissions protegeixen la salut dels veïns i veïnes, i ho fan amb dades a la mà. Barcelona la primera vegada que compleix amb els estàndards i els límits de contaminació és l'any 2023, finals de 2023, perquè, entre d'altres coses, ha entrat en vigor la zona de baixes emissions. Això el que fa és que el risc que viuen els veïns i veïnes de Barcelona d'exposició a partícules nocives per a la seva salut sigui menor. En resum, que salvem vides, i per nosaltres és important, salvar vides. I vostès potser diran «però és que el que s'ha de fer és que això no passi», com diuen en la seva moció, però tampoc plantegen cap solució. Nosaltres els hi plantejarem quina és la nostra alternativa.

La nostra alternativa és que hi hagi transport públic, transport públic que funcioni, i per això rodalies ha de funcionar, perquè si rodalies no funciona... I estem intentant que així sigui, assumint tota la responsabilitat. Els hi he dit moltes vegades: soc independentista perquè vull totes les responsabilitats i vull arreglar les coses que no funcionen. Si rodalies funciona, és menys difícil moure's.

I per tant, consellera, segur que ho compartim, en això estem. Si hi ha transport públic que sigui assequible i, per tant, si som capaços de mantenir les bonificacions per a les classes mitjanes i populars, segur que tindrem millor capacitat de poder-nos moure. I si incrementem l'oferta d'aquest transport públic, també.

Si tenim la capacitat d'incentivar i ajudar i acompanyar les famílies que no poden assumir-ho i no tenen a la seva disposició transport públic, i d'incrementar les ajudes per fer una transició de vehicle contaminant a un altre, segur que també serem còmplices de la solució i de poder deixar una situació millor als nostres fills i filles i a les nostres futures generacions. Que això és, crec, el nostre deure, perquè el planeta no és nostre, no és una propietat que deixem a

les futures generacions, sinó que és un préstec que ens hem trobat i que l'hauríem de tornar una mica més pagat del que ens l'hem trobat. Per tant, vol dir que l'hauríem de tornar en una situació una mica millor.

Estarem al costat dels i les treballadores, estarem al costat de les classes mitjanes per abordar les situacions complexes que es puguin plantejar en aquest trànsit, i serem part de la solució per deixar un millor futur als nostres fills i filles i un millor present per a les persones que viuen a les nostres ciutats, amb menys contaminació.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, té la paraula la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, vicepresidenta. Honorable consellera, diputats, diputada Lora... El debat que avui ens ocupa és un clar exemple de com les polítiques públiques oscil·len entre dos extrems: d'una banda, tenim un govern en mans de grups extremistes d'esquerra que converteixen la política ambiental en una successió d'improvisacions, de prohibicions i d'imposicions que al final, doncs, penalitzen els catalans, i, d'altra banda, tenim iniciatives com aquesta que presenta avui el Grup de VOX, que proposa igualment una fórmula desequilibrada i desconnectada sobretot de la realitat jurídica. Vostès, senyora Lora, en aquesta moció parlen de derogar, de prohibir, d'eliminar, de sancionar, però en cap cas no aporten una sola solució, ni una –ni una, cap ni una. Per tant, el negacionisme, tant el d'una banda com el de l'altra, és absolutament pervers.

Mirin, el Grup Popular volem deixar clar que des del principi compartim una part del diagnòstic –només faltaria. La implantació de les zones de baixes emissions a Catalunya ha estat en molts casos un autèntic despropòsit, perquè ha faltat planificació, flexibilitat, inversió i, sobretot, sentit comú. Per això en els municipis on governem –el Partit Popular tenim governs i alcaldies a Catalunya– hem imposat..., hem ofert moratòries per no haver de sancionar ni els vehicles..., sobretot de persones, de famílies, de treballadors, d'autònoms, que tenen vehicles que encara funcionen perfectament i que, per tant, no han de veure's sotmesos a aquesta aplicació d'aquesta zona de baixes emissions.

Ara bé, que el Govern, com l'hi deia abans, que el Govern d'Esquerra, que el Govern català hagi fracassat en la implantació, en la implementació, doncs, no significa que la resposta hagi de ser la derogació, com vostès diuen en aquesta moció, en bloc de tota la normativa

ambiental –de tota. Vostès demanen derogar-ho *tot*. No sé què proposen. Perquè està molt bé aquest populisme seu, però, escolti'm, què proposen? No se sap. Acabar amb tot, això sí.

Ni el dogmatisme, per tant, climàtic de l'esquerra, que ha utilitzat les zones de baixes emissions com una arma ideològica, ni el negacionisme regulatori que vostès ofereixen en aquesta moció. Per tant, nosaltres ens abstindrem majoritàriament en tota la moció. Ho repeteixo, compartim una part del diagnòstic que vostès fan, però no podem compartir el relat que fan.

En el punt primer, evidentment, hi votarem en contra, molt en contra, perquè qualifiquen tot l'esforç internacional i, el que és més greu, tot el coneixement científic... Que als científics, senyors de VOX, va molt bé escoltar-los, perquè a vegades se n'aprèn, i això a la vida és molt important sempre, aprendre, no? (*Aplaudiments.*) Clar, vostès resulta que... Nosaltres, evidentment, no podem avalar un relat que qualifica, com deia, tot l'esforç internacional i tot el coneixement científic per reduir la contaminació, doncs, com una mena de conspiració. Em sembla que ho diuen com un fanatisme climàtic; tothom és dolent, tothom és fanàtic excepte vostès, no? Per tant...

Després de sentir també la seva intervenció, senyora diputada de VOX, miri, el Partit Popular ja defensàvem els conductors abans de que vostès arribessin a aquest món. (*Remor de veus.*) Abans de que vostès nasquessin, el Partit Popular ja defensàvem els conductors. I, per tant, no ens han de donar lliçons de res, ni han de ser salvadors de cap pàtria ni de res.

Per tant, senyora Lora, el Partit Popular aportem solucions. Vostès busquen soroll, busquen postureig i busquen vídeos de TikTok. Nosaltres fem política seriosa. Ho repeteixo, cridar molt –cridar molt, senyora Lora– no és defensar els veïns; treballar i solucionar problemes, com ho fem des del Partit Popular, sí que ho és.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. I bon dia tingueu avui, 20 de novembre. No ho oblidem mai. Bé, avui VOX ens presenta una moció que, honestament, no és una proposta seriosa sobre mobilitat o sobre salut pública. No respon a cap diagnòstic sanitari ni a cap criteri tècnic. Al que respon és a una croada cultural de l'extrema dreta, que s'ha proposat desmuntar pas a pas tot allò

que tingui a veure amb ciència, amb drets i amb responsabilitat col·lectiva, tot per afavorir els interessos dels poderosos, als que serveixen, el capitalisme salvatge i depredador del planeta, aquells del «*drill, baby, drill*». I ho fan amb el seu estil característic: qüestionen les institucions democràtiques i converteixen aquest parlament en un plató de TikTok. Una litúrgia amb un objectiu molt clar: imposar el seu fanatisme a la majoria.

I el que avui fa VOX aquí no és una anècdota –i s’ha dit–, és exactament el mateix que fa Trump als Estats Units, Orbán a Hongria, Meloni a Itàlia o Milei a l’Argentina. Canvia l’escenari, canvia la llengua, però la recepta és la mateixa. La internacional de l’odi coincideix en tot: neguen la ciència, escampen por i treballen per desmuntar peça a peça, pas a pas, els consensos socials que fan possible aquesta democràcia.

Això, doncs, no és només una moció sobre la zona de baixes emissions; és una ofensiva contra la salut, contra la responsabilitat col·lectiva, contra el sentit comú. Per això no es tracta només de votar-hi en contra, es tracta de dir-ho clar: VOX no és una veu més, és fanatisme ultra organitzat, és una amenaça per als drets, per a la salut i per a la convivència democràtica.

Mireu, l’OMS ho diu clar: la contaminació provoca 6,7 milions de morts prematures l’any, 6.700.000. És el segon factor de risc global en malalties no transmissibles. A Catalunya, el vuitanta-vuit per cent de les estacions superen els límits recomanats per l’OMS en NO₂. Hi ha punts del país on respirem aire dues o tres vegades més contaminat del que la ciència considera segur. Això no és opinable, senyora de VOX, cunyats de barra de bar. Això no té matisos ideològics, això no és polític. Això és salut pública, això és medicina.

I, per això, una de les mesures més importants dels plans de qualitat de l’aire són les zones de baixes emissions, que no són mesures tècniques, sinó eines de justícia ambiental i de salut pública. La seva implementació s’adapta a cada realitat local a través d’ordenances, però el seu objectiu ha de ser clar i ambiciós: millorar la qualitat de vida, protegir la salut de la ciutadania i transformar l’espai urbà en favor d’una mobilitat més neta, més segura i més equitativa.

Són una obligació legal derivada de la normativa europea de la qualitat de l’aire, que estableix que, quan es superen els límits de contaminació, les administracions tenen el deure d’actuar. No són mesures cegues, en aquest cas; preveuen excepcions: per a vehicles essencials, per als serveis d’emergència, de protecció civil, per als serveis mèdics, per als vehicles de persones amb mobilitat reduïda, per a les flotes públiques. Preveuen horaris, quedant-ne fora els caps de setmana. Inclouen autoritzacions temporals per a persones amb malalties que

requereixen tractament dins d'aquestes zones o per a famílies amb baixos ingressos. I acompanyen la restricció amb ajuts per a una transició justa. Tot això forma part d'una estratègia de mobilitat més justa, més eficient i més saludable, i amb el transport públic com a columna vertebral.

Per tant, diguem la veritat: el programa real de VOX és legalitzar la contaminació. I per això demana derogar la llei del canvi climàtic, eliminar el pla de qualitat de l'aire, tombar les ordenances municipals de les zones de baixes emissions, suprimir sancions i retornar multes –fins i tot les fermes–, retirar ajuts als ajuntaments que actuen amb responsabilitat. És a dir, convertir la contaminació en un dret, sacrificar la salut en nom d'una llibertat falsa i profundament classista. I això és extremisme anticientífic, això és «papanatisme».

Diuen que defensen la llibertat de circular, però obliden –o volen oblidar– la llibertat de respirar. Quina llibertat té una nena asmàtica? Quina llibertat hi ha en un barri sense transport públic digne? Quina llibertat hi ha en un carrer que no pots trepitjar sense empassar-te fum? La seva és la llibertat dels privilegis, la llibertat del cotxe que ho ocupa tot, la llibertat de contaminar sense assumir-ne les conseqüències.

Nosaltres defensem una altra llibertat: la llibertat de viure en ciutats habitables, saludables, pacificades, segures; la llibertat de moure's dignament; la llibertat de respirar aire net. Per això avui no votem només una moció; estem triant entre realitat i negacionisme, entre responsabilitat i fanatisme ultra, entre salut pública i guerra cultural.

Nosaltres triem la realitat, triem la ciència, triem el dret a la salut, triem les ciutats que cuiden, triem una democràcia que no cedeixi ni davant del negacionisme ni davant del fanatisme. I per això votarem rotundament en contra d'aquesta moció i de tot el que representa VOX.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, diputats i diputades, bon dia a tothom. Bé, un cop vaig veure que presentaven els negacionistes climàtics aquesta moció sobre les zones de baixes emissions vaig pensar: «Bé, si ens parlen del cel, de l'aire, segur que ens parlaran de les seves teories dels *chemtrails*.» I he vist que no. Suposo que això ja ho presentaran un altre dia, no? Perquè vostès són els

que parlen que no hi ha contaminació, però després fomenten aquestes teories de que els avions ens fumiguen i transmeten malalties a la població.

Escolti, comencin a explicar la veritat. Això no existeix, aquestes teories conspiratives. Els avions contaminen, igual que contaminen els cotxes. I vostès es volen carregar totes les mesures que es prenen per afavorir la salut de la població, de la majoria de la població, per defensar aquestes tesis marcianes seves que no tenen cap base científica. I el que haurien de començar a explicar és això, que els *chemtrails* no existeixen, que els avions contaminen, que els cotxes contaminen, i que perjudiquen greument la salut de la població dels municipis afectats.

Però, bé, no, vostès ens presenten aquesta moció negacionista, que segur que tindrà el suport dels altres negacionistes, d'Aliança Catalana, perquè l'extrema dreta comparteix aquestes teories tan acientífiques dels *chemtrails* i moltes altres, no? Perquè vostès en això d'inventar-se, de manipular i de mentir són els primers i en saben moltíssim.

Però és curiós, perquè vostès venen aquí com si defensessin les classes populars, dient que el problema de les zones de baixes emissions és que no tothom pot canviar de cotxe. I això és veritat, que les zones de baixes emissions tenen un cert punt classista. I això és així perquè a les classes populars, que vostès no representen –que vostès *no* representen–, sí que és veritat que els hi costa, doncs, poder canviar el cotxe. Però és que l'objectiu no és aquest, l'objectiu no ha de ser aquest: l'objectiu de l'esquerra ha de ser garantir un transport públic eficient i digne perquè no s'hagi d'utilitzar el vehicle privat. I, per tant, evidentment, les zones de baixes emissions són necessàries si ho fem complementant aquesta millora del transport públic a Catalunya. I aquesta és la proposta nostra, de l'esquerra de veritat.

Vostès, en canvi, ataquen les zones de baixes emissions no per afavorir aquesta gent treballadora ni per representar-los, sinó per afavorir precisament els altres, els trumpistes. I qui són els trumpistes? Doncs els del gas, els del petroli, totes aquestes empreses que financen tot aquest moviment d'extrema dreta global que només diu bestieses, teories conspiratives que fan pena, i que demanen prohibir totes les lleis per continuar obtenint els màxims beneficis les classes privilegiades, que són les que vostès representen –les classes privilegiades–, i que són també qui finança els seus moviments aquí i a nivell internacional.

Perquè vostès tenen la barra, després, de defensar, tant Aliança Catalana com VOX, l'ampliació de l'aeroport, quan saben que això només genera contaminació, més turisme massiu en un país que ja està desbocat i que no pot assumir ni un turista més, i que això provoca unes externalitats negatives molt bèsties en aquest país, sigui en habitatge, en

contaminació i en molts altres temes. Però vostès ho defensen, perquè vostès el que defensen és el model econòmic que desnacionalitza el nostre país i que provoca la situació a que hem arribat, actual, que això no s'aguanta per enlloc.

Perquè vostès representen les classes riques, les classes poderoses, que sí que es poden permetre canviar el cotxe però que no volen, no volen perquè hi ha l'interès de les seves empreses fòssils, de les seves empreses gasístiques i de petroli, que volen continuar explotant aquest món per fer-lo explotar.

Per tant, nosaltres no votarem cap dels seus punts, com ho fem sempre pel pacte antifeixista. Però tampoc no ho votariem, perquè passem vergonya llegint una teòrica proposta que no proposa res més que negar-ho tot i destruir-ho tot en favor de les seves classes, les classes benestants, a favor del trumpisme i a favor d'aquestes teories conspiratives que no avala ni un científic amb una mica de criteri.

El president

I en darrera instància, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Honorable consellera, diputats, diputades, treballadors de la casa... Fa temps es va dir: «Un fantasma recorre Europa.» Bé, ha passat el temps i ara hi han dos fantasmes. No recorren Europa, recorren la Terra: és el fantasma de la ultradreta i és el fantasma de la contaminació.

He llegit amb molta atenció la moció que ens presenta el Grup Parlamentari de VOX. Una moció que, resumint, ens proposa tres coses molt senzilles: derogar la llei del canvi climàtic, eliminar el pla de qualitat de l'aire i fer desaparèixer la zona de baixes emissions. És a dir, davant d'un planeta que s'escalfa, davant d'una sanitat col·lapsada per patologies respiratòries, davant d'una àrea metropolitana on moren cada any milers de persones per culpa de la contaminació, la resposta que ens proposen és desfer tot allò que funciona?

Com a mínim s'ha d'admetre que és una proposta coherent: coherent amb el negacionisme, coherent amb ignorar la ciència i coherent amb no voler assumir cap responsabilitat pública.

Sobre revertir la zona de baixes emissions i anul·lar les sancions. Mireu, la zona de baixes emissions de Barcelona ha reduït la circulació dels vehicles més contaminants. Aquesta mesura ja ha demostrat la seva efectivitat amb una reducció significativa de les emissions més contaminants. Això no és cap demagògia; això és salut pública.

Perquè recordem algunes dades incòmodes, alguns fets incòmodes. A l'àrea metropolitana de Barcelona la contaminació gairebé afecta..., té set-centes morts prematures cada any – perdó—; els nivells de diòxid de nitrogen i partícules com les PM10 provoquen gairebé dos mil morts anuals, més d'un miler d'ingressos hospitalaris i centenars de casos d'asma infantil. I, sí, això és més del que provoquen molts accidents de trànsit. Francament, si la contaminació matés menys potser encara tindria sentit, aquest debat, però és trist i fa molta pena, aquesta moció, perquè darrere d'aquestes estadístiques hi ha famílies amb noms i cognoms, hi ha víctimes.

Senyors i senyores de VOX, les zones de baixes emissions no són un invent local. Més de 320 ciutats europees ja han implantat mesures, i es preveu que siguin més de cinc-centes en molt poc temps. Fins i tot Madrid, que tant us agrada a alguns, també en té. Ciutats com Londres, París, Berlín o Milà han reduït la contaminació i millorat la salut amb aquestes mesures o similars. Les zones de baixes emissions són una eina de justícia social i són una protecció sobretot per a infants, per a gent gran i per a persones vulnerables.

Sobre derogar la llei del canvi climàtic. Aquesta llei no va ser una ocurrència, va ser una resposta a l'emergència. Els últims deu anys han estat els més càlids mai registrats. Les sequeres són més intenses i el Mediterrani s'escalfa un vint per cent més ràpid que la mitjana global. Derogar la llei seria com dir als bombers que en plena onada d'incendis deixin la mànegua i se'n vagin a casa. El canvi climàtic no és d'esquerres ni de dretes, és calent per a tothom.

Sobre suprimir el pla de qualitat de l'aire i les subvencions als ajuntaments per a les zones de baixes emissions. Eliminar aquest pla suposaria més malalties, més morts, més despesa sanitària i més desigualtats, però ja veig que això per vosaltres és un detall menor. Eliminar aquest pla seria una irresponsabilitat monumental. La substitució d'aquests ajuts és com desmuntar les ambulàncies perquè necessitem més llits d'hospital. És no entendre el que significa la paraula «prevenir».

En conclusió, el que ens proposa VOX és una regressió no només ambiental, també econòmica i social. Perquè les ciutats que aposten per un aire net atrauen talent, inversions i qualitat de vida. Les que aposten per mirar cap a un altre costat acaben pagant-ho en salut, en costos sanitaris i en pèrdua de qualitat.

Negar el canvi climàtic avui és com negar que la Terra és rodona. Potser la pròxima moció que presentin serà derogar la llei de la gravetat? (*Rialles*.) El seu discurs ignora que el canvi climàtic és accelerat i real i que la contaminació mata. I no és ideologia, són dades.

Nosaltres defensem la llibertat, sí, la llibertat de respirar un aire que no ens mati; la llibertat de viure en ciutats saludables i modernes i, sobretot, la responsabilitat política de protegir el bé comú fins i tot quan és difícil, fins i tot quan alguns no ho volen veure. Tenim el deure de preservar la Terra per a generacions futures. Senyors i senyores de VOX, no siguem egoistes, hem de construir el futur de tothom, no només el present de cadascú.

I per això votarem en contra d'aquesta moció, per coherència, per responsabilitat i sobretot per salut pública.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; sobre les esmenes, doncs, clarament no les hem pogut acceptar. I després, per coses que he escoltat, perquè s'ha parlat de la utilitat de les zones de baixes emissions, però jo crec que si fossin tan útils, aquestes zones de baixes emissions..., per què es creen tantes exempcions? I ho dic precisament perquè ho ha comentat també el diputat dels Comuns, no?

I l'altre dia feia un recull de totes les exempcions que va esmentar la consellera Paneque, i parlava d'exempcions permanents a l'entrada de zones de baixes emissions per a vehicles amb persones amb mobilitat reduïda, serveis d'emergències, serveis essencials, salut, bombers, policia, protecció civil o serveis funeraris. Home, només faltaria. Després, autoritzacions amb acreditació als vehicles amb persones que han de fer tractaments mèdics i periòdics quan per malaltia o discapacitat no es pot fer servir transport públic, per urgència mèdica, per activitats com mudances, rodatges, fires, per situació socioeconòmica. Després, qualsevol autònom o professional que li faltin cinc anys per jubilar-se; els altres autònoms i professionals, que els bombin, no?, segons el Govern de la Generalitat. *(Alguns aplaudiments.)*

Mirin, jo crec que en realitat la consellera, sense adonar-se'n, el que va fer precisament és donar la raó a la nostra formació política, VOX. I m'explico: quan es necessiten desenes i desenes..., en aquest cas, més de vint exempcions per no fer mal, és que potser la norma ja neix malament. I no m'ho presentin com una flexibilitat quan en realitat és una confessió, una confessió que precisament el model de les zones de baixes emissions és tan injust que l'han hagut de rebentar i trossejar en no sé ja quants trossos.

Perquè, mirin, que s'hagin de crear exempcions socioeconòmiques precisament és l'admissió més clara de que les zones de baixes emissions són injustes amb la gent i amb els veïns que menys recursos tenen. I és que resulta que –perquè es paradoxal, no?– han creat una norma –és que són el seu propi mem– que resulta que només funciona si gairebé tothom n'està exempt. Quina broma és aquesta? Home... Parin ja de riure's dels catalans.

El president

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat

302-00168/15

És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Mirin, fa dos dies llegia que Martorell, on governa Junts amb el suport del PSC, multarà les persones que omplim garrafes d'una font. La pregunta ha de ser: quin grau d'humanitat...?, quin és el grau de misèria política on és necessari multar qui no té aigua per agafar-la d'una font?

Perquè jo m'imagino una dona esllomada de treballar que arriba a casa, puja les escales, agafa una garrafa, la baixa, l'omple de la font, la torna a pujar a casa, com un Atles que sosté en aquest gest tot el seu món. El gest de que, malgrat la duresa dels dies, malgrat la sensació de fracàs..., el gest concret de que la casa estigui neta, de que la canalla estigui neta. Puc imaginar inclús l'orgull d'una mare que és capaç de saber que, malgrat que la manca de política de parlaments com aquest la faci intentar convertir en una bèstia, sap que és un home, en el moment en què és capaç de pujar tota aquesta aigua i arreglar casa seva i els seus fills. Perquè, precisament amb això, fa que la brutícia del món no enteli també casa seva.

Li van treure la casa potser bancs, precisament, que vam pagar amb els nostres impostos, i ara li volen treure l'aigua. I què ha de fer? Doncs ha de fer tot el que estigui a les seves mans per seguir tenint aquesta humanitat, com tantes i tantes abans que ella. I nosaltres estarem al seu costat.

Perquè la pregunta és una altra: quants zeros a la nòmina, quants vestits, quants cotxes...?, quant costa que els que es diuen «representants del poble», que tampoc és que estiguin

omplint aquest plenari –li poden dir al Canadell si aquestes hores també es descompten–...?, quant costa que un estigui tan lluny de qui diu representar? Quant costa estar disposat a aquesta barbàrie? Perquè avui, amb aquesta moció, això és el que discutim: fins on estem disposats a arribar per garantir el dret a l'habitatge o fins on estem disposats a arribar perquè els que especulen amb l'habitatge es puguin treure de sobre una família que els hi fa nosa.

Perquè fa unes setmanes els hi explicava que si el pa hagués pujat el preu com l'habitatge ara una barra costaria dotze euros i mig; a Madrid, tretze euros. Doncs va haver-hi una època en la qual els flequers eren considerats servidors de la comunitat, que treballaven no pel lucre, sinó per guanyar un jornal raonable, i tothom entenia el que era un preu raonable.

A Anglaterra, el 1801, el pa costava gairebé la meitat del jornal, i es van succeir els motins, els motins amb la profunda convicció de que eren legítims, de que era justa la rebel·lió per un preu injust, contra la més pura especulació. I era possible, esta violència. I sovint els lideraven dones, les que coneixien millor els preus i què era el mercat, les que tenien vides a càrrec i, per tant, hi tenien molt més a perdre, i estaven, per descomptat, disposades a tot.

Hi ha un pamflet anglès del 1795 que anunciava el següent: «A totes les dones domiciliades a Wakefield, que es desitja que es reunixin a l'església nova divendres immediatament per venir a fixar de nou el preu del blat. Reuniu-vos totes i marxeu en un terrible ordre de batalla cap als habitatges dels agricultors usurers i obligeu-los a vendre el gra al mercat a un preu just i raonable.» L'especulació sempre ha estat una cosa que ha generat un gran rebuig popular, fora dels límits de tolerància acceptables socialment i, per tant, il·legítima.

I ens porta a que l'historiador britànic E. P. Thompson parla de lo que seria l'economia moral dels pobres. Thompson parla de com abans de que les lleis capitalistes del mercat fossin assumides com la manera natural de fixar els preus de les coses, en moments d'escassetat o quan es considerava que els comerciants apujaven abusivament els preus per especular, els pobres es revoltaven contra aquests preus i s'organitzaven motins de subsistència. Parla de com, en aquells moments, allò que des d'una òptica popular es considerava un preu just de les coses s'imposava davant la suposada llibertat dels comerciants per fixar preus abusius. Els acaparadors i els especuladors del blat eren denunciats com –i és una cita– «aquells que odien l'ésser humà; contraris al bé comú, com si el món s'hagués fet només per a ells, que s'apropriarien de la terra i dels seus fruits exclusivament per a ells. Igual que les guatlles que engreixen amb cicuta, que és un verí per a les altres criatures, ells així s'alimenten de l'escassetat.»

Aquests motins eren una expressió de l'economia moral dels pobres. Una economia moral que tenia una idea específica de la llibertat, que no era la mateixa idea de la llibertat que la que predicaven els principis del lliure mercat.

I avui, que baixa l'esperança i puja el preu de l'habitatge i puja el preu, per tant, de la unitat mínima que necessitem per desenvolupar la nostra vida, casa nostra..., puja perquè uns pocs acaparen i uns bastants, en plenaris com aquests, o es rendeixen al vassallatge o no s'atreveixen a confrontar-los. Però al carrer, a la plaça, al bar, a la feina, moltíssima gent parla tot el dia de que no pot pagar el lloguer, de que no pot comprar un pis, de que l'habitació et costa un terç del sou, de com estaria de bé poder viure sol, de que com has de pensar en tenir canalla si no pots ni viure sol, de que a tal edifici han fet fora els veïns per fer pisos turístics o de que és per fer fora els veïns per ficar-hi rics que viuen aquí com si fossin turistes.

I el que ara estem escollint és això: o vendre pisos per Telegram per especular o que tothom tingui una casa; o deixar les famílies sense aigua o acabar amb els especuladors; o que la política estigui al servei de l'economia tirànica o que la política estigui al servei de l'economia popular. Espero que prenguin una bona decisió.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, per defensar-les, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Gràcies a la Candidatura d'Unitat Popular per aquesta moció. I també voldria donar les gràcies a la diputada Laure Vega per la seva intervenció en la interpel·lació d'aquesta moció, però també hi afegeixo la seva intervenció d'avui. Donar-li les gràcies i felicitar-la. Ja ho vaig fer personalment, però volia fer-ho aquí a l'hemicicle. Un relat que a mi personalment em va agradar i que he volgut llegir detingudament aquesta setmana, per llegir-lo i reflexionar-lo. Diputada Laure, si us plau, no perdi aquesta manera de relatar i d'explicar. Cregui'm que a mi m'increpa i amb la seva manera de comunicar em fa pensar molt, i crec que això és bo. Personalment l'hi agraeixo molt.

Bé, en una part de la seva interpel·lació, diputada, vostè deia que l'habitatge era una qüestió central d'aquesta legislatura, i la veritat, doncs, no hi podem estar més d'acord. Això ja ho hem afirmat diverses vegades, en moltes ocasions, el nostre grup parlamentari, però també ho ha afirmat el Govern des del primer dia de la legislatura, i així ho ha expressat el president Illa.

I també ens transmetia una pregunta, una pregunta que jo crec també interessant: podem seure a treballar totes les forces polítiques que coneixem i reconeixem el dret a l'habitatge? I jo li responc, diputada: rotundament sí. I crec que ho estem demostrant en aquesta legislatura. Hem arribat a acords, a bastants acords, i un d'ells molt important. Quatre forces polítiques, amb les nostres diferències, hem demostrat la voluntat de debatre i d'arribar a acords en temes molt importants. Segur que en aquestes trobades hi ha hagut moments que no han estat fàcils, però aquesta és la nostra funció: parlar i arribar a acords.

I miri, sap, diputada, a més, que tenen el compromís del president de la Generalitat i de la consellera Paneque d'escoltar i d'estudiar totes aquelles propostes, aquelles idees que pensin que poden donar solucions a la crisi de l'accés a l'habitatge. Ahir mateix el president Illa, en la sessió de control, deia: «L'habitatge no pot ser avui un negoci, ha de ser un dret, i, per tant, intervindrem perquè qui hi vulgui fer negoci el vagi a fer en un altre espai.» Jo crec que això és una demostració de les intencions que té aquest Govern.

Bé, en aquesta moció i en la següent que ens ocuparà d'aquí una estona, com també ha estat en la sessió de control, en diverses, ens centrem en el tema de la compra d'habitatges amb finalitats especulatives. És un debat que ja fa unes setmanes que està sobre la taula, està en col·loquis i ocupa pàgines d'articles d'opinió a la premsa i titulars en els mitjans de comunicació. Avui escoltarem aquí els diferents grups parlamentaris, amb opinions –ja els hi avanço– molt diferents: alguns que veuen la regulació com un intervencionisme que enfonsarà el mercat, i coses més greus que escoltarem d'aquí una estona i a les que espero poder-me referir també en el meu torn d'intervenció en la següent moció.

El nostre grup, Socialistes i Units per Avançar, hem transaccionat una esmena al text de la moció, en aquesta de la Candidatura d'Unitat Popular i també a la d'Esquerra Republicana, i els dos grups en principi l'han acceptada, per incloure d'una manera més àmplia el nostre parer de quines seran les possibilitats d'actuació que tindrem una vegada es tinguin les conclusions de les avaluacions que es realitzin des del Govern amb relació a la regulació de la compra d'habitatges amb finalitats especulatives. I tot això, diputats i diputades, amb diàleg amb els grups parlamentaris, com pensem que no pot ser d'una altra manera.

Jo, a l'espera de també escoltar els diferents grups –que aquesta és avui la gràcia que té poder tenir dues mocions seguides parlant del mateix–, agraeixo la predisposició de la diputada Vega, com també de la diputada Bassas, del Grup d'Esquerra Republicana. Besses –perdona, Mar.

Gràcies.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé, bon dia a tots. Gràcies, president. Consellera... En primer lloc, a mi m'agradaria dir-li a la diputada de la CUP que no frivolitzi amb «on són els diputats», perquè a les onze encara no havia entrat a l'hemicicle, vostè. Per tant, intenti no frivolitzar amb la feina que fem aquí. *(Alguns aplaudiments.)*

En tot cas, jo m'acostumo a preparar les meves intervencions i intento fer-ho el millor que puc, però els hi he de dir que avui m'ha costat molt, perquè m'he trobat dues mocions idèntiques d'Esquerra Republicana i de la CUP –idèntiques. I ara vostès –aquesta imatge és surrealista– ens faran estar aquí tres quarts d'hora parlant d'una cosa i tres quarts d'hora parlant de la mateixa, que no és per re, però la imatge que donen aquí els partits d'esquerrers de no ser capaços de posar-se d'acord ni per presentar una moció conjunta quan és el mateix text, doncs, no s'acaba d'entendre, eh? *(Alguns aplaudiments.)*

Però esperin, que encara no hem acabat. Després resulta que transaccionen amb el Partit Socialistes, que aquí, avui, senyora Candela, li he de fer un agraïment. Avui li he d'agrair, senyora Candela, que als seus companys de viatge avui els ha enviat al racó de pensar i els hi ha fet veure que no poden presentar la..., «farem, presentarem un informe i, a més a més, després farem una llei», sinó que vostè els hi ha dit que si fem una llei en aquest Parlament serà amb diàleg entre tots. I, per tant, avui li agraeixo que els hi hagi fet posar seny.

Bé, el que em sembla més increïble de tot..., és que encara no hem acabat, eh? Després tenim una llei, una llei que és la que aquests partits demanen que es faci a partir del primer trimestre del 2026, però resulta que és una llei que ja han registrat els Comuns. Per tant, jo, de veritat, eh?..., és que no ho sé, qui ho entengui... Jo suposo que avui aquí hi ha un joc entre vostès de veure qui la diu més grossa en matèria d'habitatge, a veure qui tindrà el millor titular, perquè, sincerament, no s'entén res, del que presenten vostès avui.

Però, bé, jo els hi he de dir una cosa. Ser de la CUP ha de ser molt divertit aquí al Parlament, perquè vostès aquí venen d'activistes amb les samarretes, amb els eslògans, i això... Segurament s'ho passen molt bé, però a mi..., sap què li he de dir avui aquí? Que a mi el que m'agrada també és aquella CUP..., aquella CUP tan convergent que són vostès quan governen algun municipi, encara més convergent que nosaltres, els hi diria, i mirin que ja costa. Perquè, mirin, a Girona i a Berga, tolerància zero amb les ocupacions. *(Alguns*

aplaudiments.) Res a veure amb el discurs que tenen vostès al Parlament de Catalunya. O les eternes contradiccions: aquí «turistes, marxín a casa», i a Girona promocionen la fira de la bicicleta més important del món esportiu, que contribueix encara més al turisme i a la riquesa de la ciutat, que a nosaltres ja ens va bé, eh?

Però mirin, a nosaltres l'habitatge ens preocupa, i ens preocupa molt, perquè és un dret essencial de les persones i la garantia que puguin tenir una vida digna. I estem farts d'eslògans i publicitat que vostès fan contra un altre dret fonamental, que és la propietat privada, fent veure que ho resoldran, quan al final vostès saben que aquí només hi ha una paraula, la més important, i es diu «inversió», i aquesta la diuen ben poc.

I, per tant, jo els hi voldria dir: quan vostès són a govern, com a Berga, vostès, que entenen... Perquè ho han dit tots els experts, ho ha dit el president del Consell d'Europa, ho diu absolutament tothom: inversió en construcció, rehabilitació. Inversió. Saben quant ha invertit el Govern de Berga, de la CUP, en habitatge de protecció oficial després de deu anys de govern? Zero. Zero, zero, zero.

Per tant, jo, sincerament, eh?... Podem jugar tantes vegades com vulguin amb els seus combats ideològics, que aquí els hi queda molt bé i que després no saben com executar quan governen, eh?, però, home, es practica amb l'exemple: zero habitatges de protecció oficial. I és més, fins i tot han fet una regidoria per municipalitzar, per gestionar directament. Projectes, zero també. Però és que, és més, van intentar gestionar directament la residència pública de Berga i van acabar donant-la a una empresa privada.

Per tant, no entenem quines són les intencions d'aquesta moció. No sabem de què parlen avui, no ho hem entès encara. El text no diu absolutament re, més enllà d'«estudiar» i «treballar». I ara jo m'asseuré al meu lloc amb la meua cuirassa de ferro per rebre el foc que li surt pels queixals cada vegada que ha de parlar de Junts per Catalunya.

I, per acabar, deixi'm dir-li que quan frivolitza amb les dades de qui té més patrimoni o qui en té menys, miri's les dades, publicades i transparents, d'aquest Parlament, qui tenia més patrimoni de tot aquest hemicicle la darrera legislatura.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, crec que aquesta moció parteix d'un diagnòstic que qualsevol que es passegi pels carrers, pels barris del nostre país, que parli amb les famílies treballadores, que parli amb el jovent que no es pot emancipar, crec que arribarà a les mateixes conclusions que avui pretenen posar fil a l'agulla aquestes dues mocions, perquè el que veiem és com..., o el que hauríem de veure tots és que l'habitatge continua sent la primera preocupació de la ciutadania, que les mesures que Catalunya ha posat en marxa ens han permès avançar molt, però que no ha estat suficient per aturar l'especulació immobiliària i que cal que continuem avançant en les dues direccions: més habitatge públic, sí, però també necessitem endreçar i regular el mercat immobiliari.

I, diputada Freixa, molt greu no deu ser que avui la CUP i Esquerra Republicana fem la mateixa moció per avançar en la mateixa direcció, perquè vostès, quan surten en aquest faristol, repeteixen exactament el mateix mantra; que ho fa PP, VOX i vostès. Per tant, tan greu no deu ser que avui anem en la mateixa direcció. *(Alguns aplaudiments.)* I, per tant, vostès repeteixen... Ho ha fet Junts per Catalunya; el dimarts vèiem com ho feia la diputada del Partit Popular amb una interpel·lació també en matèria d'habitatge. I repeteixen bàsicament dos mantres. El primer és que aquesta proposta és una aberració i és un atac a la propietat privada; però és que és justament el contrari, perquè el que volem és que més persones tinguin l'oportunitat de ser propietari del pis on viuen, o que els joves puguin desenvolupar el seu projecte de vida a Catalunya sense ser expulsats dels seus barris o que les famílies no visquin amb aquest ai al cor a final de mes i que ningú hagi de destinar tres quartes parts del seu sou a pagar un sostre.

I, per tant, quan nosaltres diem que cal regular la compra especulativa, el que estem defensant és el dret a la propietat –també de l'habitatge– de la majoria de la gent, i no el privilegi d'una petita minoria. Perquè l'autèntic atac a la propietat privada és que un fons voltor pugui comprar un habitatge sencer, que pugui expulsar els seus veïns i veïnes i que pugui multiplicar la seva rendibilitat per tres. Per tant, l'autèntic atac a la propietat privada és que qui treballa i viu del seu sou no pugui accedir a ni tan sols una hipoteca, i que l'especulació és el que veritablement destrueix el dret a la propietat i no la regulació en matèria d'habitatge.

I un segon argument que també utilitzen sovint, que ho han fet i que després probablement ho veurem, és que estem fent recaure en el privat la responsabilitat que hauria de tenir el sector públic en matèria d'habitatge. Doncs bé, m'agradaria posar... Han sortit exemples d'alguns municipis. L'exemple de Martorell: un exemple que creiem que no és el que s'ha de seguir. Però m'agradaria també posar un exemple concret d'un municipi, que se n'ha parlat

sovint en aquesta cambra, però amb l'única voluntat, per part de l'extrema dreta, de difamar, d'estigmatitzar i d'atjar la confrontació, que és el municipi de Salt, un municipi que és el que més reinverteix en habitatge social a tot Catalunya. I no estem parlant d'un municipi amb un pressupost desbordant ni una ciutat amb grans ingressos, però sí d'un municipi amb un govern al capdavant que s'ha arremangat per poder garantir el dret d'accés a l'habitatge dels seus veïns i veïnes perquè tinguin un sostre on viure. *(Alguns aplaudiments.)*

Un ajuntament que en tan sols sis anys ha invertit 7 milions i mig d'euros per adquirir i habilitar més de 225 pisos, arribant a un 8,8 per cent d'habitatge social. I tant que ens agrada comparar-nos amb les mitjanes europees és el municipi que més s'acosta a aquest horitzó on volem arribar, perquè està en el nou per cent. I segurament, doncs, s'hi acostaria més, consellera, si pogués disposar també dels immobles que té la Sareb a Salt i poder-los revertir a la ciutadania. *(Alguns aplaudiments.)*

I això, per exemple, ha estat possible a través d'instruments, que sí que han intervingut al mercat immobiliari, com és, per exemple, el dret de tanteig i retracte quan es tracta de grans tenidors i de fons voltor, perquè el que ha permès a l'Ajuntament de Salt és adquirir aquells habitatges d'aquells que creuen que el nostre país és el seu tauler de joc i quan no els hi dona la rendibilitat econòmica esperada, marxen, perquè això és l'únic que els interessa: omplir-se i omplir-se les butxaques.

Per tant, el que pretén aquesta proposta és exemplificar que, per molt que l'Administració pública s'hi posi, construeixi i inverteixi, si no es posa límit a aquesta especulació, no n'hi ha prou, perquè el mercat, malgrat tot, continua marcant els preus, continua expulsant veïns i veïnes de casa seva i continua sent un negoci massa rendible per a qui acumula propietats.

Per tant, el que pretén aquesta moció crec que és molt clar i és molt evident, que és deixar d'actuar sobre la conseqüència i començar a actuar sobre la causa, que és la compra massiva d'habitatges amb finalitats purament especulatives. I, per tant, el que fa aquesta proposta tampoc és cap invent molt revolucionari, sinó que és en la línia del que ja han fet altres països europeus i que aquí a Catalunya, hi insistim, tenim les eines, tenim el marc normatiu que ens habilita i que ens permet fer-ho, i ho podem continuar fent estirant d'allò que ja ha fet Catalunya, que és establir les zones de mercat tensionat i, per tant, també acotar-ho en aquesta temporalitat, acreditant aquesta emergència habitacional.

Per tant, nosaltres, evidentment, votarem a favor d'aquesta proposta, i a la següent intervenció també m'hi referiré, diputada Freixa.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... La veritat és que la proposta que avui ens presenten –i que és una proposta idèntica, la de la CUP, amb la d'Esquerra Esquerra Republicana– no és una manera d'abordar una solució rigorosa i profunda sobre el problema de l'accés a l'habitatge. És tot el contrari. S'estan queixant de la situació que avui en dia hi ha a Catalunya de que no és possible ni llogar ni comprar un habitatge, que les famílies, que les classes mitjanes i els joves estan exclosos d'aquest mercat. I no busquen de qui és la culpa i la responsabilitat. És de vostès. Vostès són els causants de que avui estiguem aquí, perquè no busquen solucionar el problema, sinó atacar el propietari i els principis del lliure mercat. És la seva única obsessió: anar en contra de l'economia, anar en contra de la propietat privada i anar en contra de l'actual sistema i destruir-ho tot.

A mi em sorprèn que el Govern, la consellera..., i la senyora Candela, que m'ha sorprès tant la seva intervenció que m'ha deixat pràcticament sense paraules. Sí, sí, sí, sí. (*Veus de fons.*) No, no, lloant la política i la línia de la CUP. I dient el consens que ha aconseguit amb el projecte de llei que s'està tramitant al Parlament; consens amb una part, perquè a l'altra no l'han volgut ni escoltar. No tan sols no ens han fet cas, que podria ser que les persones o el criteri del Grup Popular i algunes parts de Junts, en aquest cas, no anessin en la seva línia, però és que no ens han volgut ni escoltar. Per tant, el seu diàleg és sectari, és de part; només d'aquells que diuen el que vostè vol escoltar. Per tant, em sorprèn molt. I, a més a més, la CUP jo no recordo pràcticament que hagi vingut a cap sessió de la ponència. Potser pactaven al despatx, cosa que vostès saben fer molt bé –molt bé, saben fer-ho–; però, en canvi, no ho traslladen després a acords viables per resoldre el veritable problema.

El que sí que fan és atacar al que té perquè no en tingui més, encara que això vagi en detriment de la construcció. Perquè, escolti'm una cosa, a mi em fa molta gràcia, perquè tots vostès parlen de compres especulatives. Algú sap lo que és una compra especulativa? Algú ha definit lo que és una compra especulativa? Digui'm, algú ho sap? Escolti'm una cosa, els guanys són legítims. El mercat immobiliari, si no hi ha guanys, no es mou i, per tant, no es construeix i no tindrem l'habitatge. És que és una línia de coherència política i d'opulència econòmica. És el mercat. Llavors, això és que ho diu fins i tot la senyora Carme Trilla, que és la que va engendrar una llei de política, aquí, que fins i tot és la causant de molts d'aquests mals. Per tant, escolti una cosa. No existeix un terme d'especulació –no existeix. I no es pot generar un règim de prohibicions en base a un terme que jurídicament no existeix.

I, per tant, des d'aquesta visió i des d'aquesta perspectiva, si vostès volen que es construeixi habitatge, tothom ha de tenir els guanys que ha de tenir, i aquí ningú pot limitar-ho. El que s'ha de fer és promoure que hi hagi habitatge, promoure que hi hagi construcció i promoure que hi hagi gent que pugui accedir a l'habitatge a través d'un lloguer. Però vostès, amb les seves polítiques d'intervenció del mercat, el que estan fent és que la gent que té pisos... Que l'altre dia la consellera em deia: «Parlen només d'una part». No, no. Tota la gent que té pisos és un mercat que vostès necessiten. El noranta-vuit per cent del mercat de lloguer està en mans d'aquestes persones. I vostès, en comptes de fer unes polítiques que afavoreixin que aquestes persones els posin a disposició de ser llogats, el que fan és castigar-los, impedir-ho, limitar-los. Per tant, estan retirant els pisos i molta més gent tindrà dificultats per accedir a un habitatge. Perquè la immensa majoria dels llogaters són gent complidora, que volen també, naturalment, estar en el seu habitatge. Però, en canvi, aquests grups només representen tots aquells que la majoria no volen pagar un lloguer, que la majoria volen que uns altres estiguin, en aquest cas (*veus de fons*) –sí, sí, sí–..., moltes vegades viure de la inquilinació, de l'ocupació. Llavors, tot això és un dels principals problemes que genera inseguretat jurídica.

I intentar aprovar la proposta que avui es sotmet a consideració és una aberració jurídica que va en contra de la legalitat d'Espanya i també d'Europa, de la Unió Europea. Perquè els països dels que ha parlat i alguns països europeus que han intentat fer aquestes propostes ho van pactar abans d'entrar a la Unió Europea per unes qüestions molt bàsiques. Però nosaltres això no ho podem fer. I que el Govern entri simplement a limitar la compravenda és d'una gravetat extrema que aborda i va en contra de tot el sistema jurídic espanyol i europeu. I em sorprèn que hi entri el Govern, perquè és d'una gravetat extrema anar en contra de la propietat privada, anar en contra dels drets de tots, dir-li a algú què ha de fer amb el seu bé i, després, al que l'ha de destinar. Això, que és el que es desprèn d'aquesta proposta –i després em referiré amb més profunditat a la moció d'Esquerra Republicana–, és el motiu pel qual el Grup Popular està absolutament en contra d'aquesta moció.

Moltes gràcies, senyor vicepresident.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Mónica Lora Cisquer.

Quan vulgui.

Mónica Lora Cisquer

Bé; molt bon dia, altra vegada. Bé, aniré al gra. Jo el que veig és que estan disparant mosques a cañonazos, perquè quan un problema és estructural, com és el cas que ens trobem, jo crec que s'ha d'anar en compte, perquè atacar-lo amb prohibicions podria ser com intentar tallar el vent amb unes tisores. Perquè aquest text és tan genèric, no?, i tan obert que fins i tot els propis socialistes, que acostumen a empassar-se moltes d'aquestes idees intervencionistes, dubten que el Constitucional pogués avalar-ho. Jo crec que aquesta és la primera gran feblesa: una proposta que ni tan sols saben si és constitucional. I la segona feblesa és que no s'ha mesurat cap efecte. De fet, només ens trobem amb la generació d'un titular i, en aquest cas, molt populista.

I mentrestant això passa, el que no es diu i el que no diuen és que la CUP ha contribuït, com també ho han fet des del Partit Socialista, des d'Esquerra Republicana, inclús també els Comuns, a crear aquesta falta d'habitatge, no?, que fa impossible que els catalans puguin tenir accés a la seva pròpia llar. No diuen que la causa real de tot això és un còctel letal de burocràcia i fiscalitat asfixiant, que asfixia la construcció i encareix el preu final d'un habitatge d'obra nova. No expliquen la falta crònica d'habitatge protegit. No expliquen les regulacions que espanten els propietaris i que fan desaparèixer pisos del mercat. No expliquen, doncs, que la immigració massiva té conseqüències i dispara els preus i tensiona el mercat. Perquè si tu fas entrar un munt de persones, en aquest cas un munt d'immigrants, any rere any a la nostra regió, és que la demanda es dispara i els preus també. I això no és una opinió –que, lògicament, tinc la meua–, això són dades i és aritmètica. I s'han de dir les coses com són. *(Alguns aplaudiments.)*

I el debat del tema de la immigració també s'ha d'obrir d'una vegada per totes, perquè també afecta el mercat de l'habitatge. Només fa falta veure a les zones tensionades, on hi han els límits de lloguer, qui hi viu, precisament. Perquè, precisament, aquesta immigració on acaba anant és a totes aquestes zones, àrees urbanes, que són precisament les que ara tenen les limitacions i el topall de lloguer. Per tant, és un debat que, els agradi més o els agradi menys, s'ha de començar a obrir.

I després també ens trobem amb el tema del capital estranger, que compra al comptat mentre els catalans no poden ni tan sols estalviar. I és que l'especulació no és que sigui la causa, és la conseqüència, precisament, de tenir un mercat que està feble i que està ferit. Perquè l'especulació no neix per si sola, la provoca precisament l'escassetat i ja se sap que quan alguna cosa és molt, molt escassa i és molt, molt desitjada, ja se sap què passa. I això és fruit d'anys de polítiques que han frenat l'oferta, que han carregat d'impostos, que han espantat promotors i han perseguit propietaris. Si és que quan trenques el mercat, jo crec que després

el que no pots tenir la cara és de venir aquí a denunciar que surten actors oportunistes a la nostra regió.

I, després, jo crec també que s'ha d'anar a una de les arrels del problema; que hi han moltes qüestions, no?, però una d'elles és que s'han de començar a fer coses. I és que des de la Generalitat, per exemple, es carrega amb una muralla fiscal. Per exemple –n'hem parlat moltes vegades–, l'ITP, amb un deu per cent que ofega qualsevol família que vol comprar la seva llar, cosa que, per cert, per a un fons, aquest deu per cent d'ITP és una propina, però per a una família és la diferència de poder tenir una llar o no tenir-la. *(Alguns aplaudiments.)* Aquí és on potser s'ha de començar a atacar. Per què dic això? Perquè després ens trobarem amb una proposta exactament igual d'Esquerra Republicana..., que, per cert, Esquerra Republicana va presentar una proposta al Congrés dels Diputats proposant solucions tan inútils com posar un impost complementari dins de l'IVA per frenar els fons. És que vostès no tenen absolutament ni idea de com funcionen les operacions immobiliàries i no tenen ni punyetera idea de com funciona la pel·lícula. Precisament els fons no solen comprar habitatge d'obra nova, que és precisament el que està subjecte a IVA. Precisament solen comprar habitatge antic. Per què? Perquè li fan quatre reformes i després el revenen, el lloguen o fan el que considerin. I aquest és el que està subjecte precisament a l'ITP. Per això, comencem a obrir el debat de l'ITP en el qual ens podem asseure.

I, en definitiva, què cal fer? Doncs construir, desbloquejar i, sí, protegir la gent de casa. No hi ha misteri. Necessitem que hi hagi suficient habitatge i que els catalans no hagin de competir amb fons, ni amb inversors estrangers, ni amb una demanda disparada. I és que prohibir és fàcil, construir és realment el que costa i és el que la gran majoria de vostès mai han volgut fer.

El vicepresident segon

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.
Quan vulgui.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresident. Jo comparteixo que no entenc massa la sorpresa pel fet que hi hagin dos grups parlamentaris que comparteixen un cert enfocament i model de com donar resposta a l'habitatge, que d'altres poden no compartir, i presentin, és veritat, dues mocions que són extremadament semblants, que potser no és el més habitual, i la transacció és exactament igual. Però crec que la diputada Freixa, com a membre de la Mesa, deu saber que les mocions subsegüents a les interpel·lacions no es poden presentar conjuntament. Per tant, és normal

que hi hagi una moció després d'una interpel·lació del Grup d'Esquerra, i una moció després de la interpel·lació del Grup de la CUP. Que s'hagin posat d'acord en el contingut, jo no sé per què els estranya, tampoc, si vostès, efectivament, s'estan posant contínuament d'acord amb el Partit Popular, com hem pogut veure durant la ponència de tramitació de la llei de mesures urgents de l'habitatge, on han pogut parlar molt, molt, perquè les hem escoltat molt, més del que haguéssim volgut, però les hem escoltat i molt.

I moltes vegades hem callat i les hem deixat parlar. Les hem deixat parlar per sentir coses com la que hem sentit avui: que no existeix l'especulació. Doncs ni la RAE ni el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans estan massa d'acord amb el Partit Popular, perquè hi ha una definició d'especulació, que és el fet d'especular, que diu: «Comprar o vendre comptant aprofitar-se d'una fluctuació en el preu per lucrar-se.» *Esto es* l'especulació. Això és l'especulació. El que no existeix a la Constitució és el dret a l'especulació; això no existeix. No està regulat a cap llei, el dret a especular. Sí que hi ha un article –no sé si els hi sona–, que és l'article 47, que diu: «Todos los españoles tienen derecho a disfrutar de una vivienda digna y adecuada. Los poderes públicos promoverán las condiciones necesarias y establecerán las normas pertinentes para hacer efectivo este derecho, regulando la utilización del suelo de acuerdo con el interés general para impedir la especulación.» Oh, sorpresa!: no es regula el dret a l'especulació; sí que es regula el dret de l'habitatge i les capacitats dels poders públics d'utilitzar les normes per garantir aquest dret i frenar l'especulació. Aquest és el marc de la Constitució espanyola, que entenc que avui –que a més a més és un dia per parlar de la Constitució espanyola amb un cert context històric– el Partit Popular la segueix defensant, o potser només la defensa a trossos, només la part que parla de la monarquia, probablement.

Per tant, del que estem parlant aquí és justament de garantir amb mesures –que es poden estudiar, que es poden treballar, que s'ha d'escoltar els experts– el dret a l'habitatge. Però és que, a més a més, jo pensava que aquesta mesura els hi agradaria més, perquè és una mesura pensada per a aquells que volen ser propietaris, per a aquelles famílies que volen tenir un habitatge de compra i que quan estan buscant un habitatge de compra es troben, una vegada i una altra, que quan estan a punt de fer l'oferta el company de la immobiliària els hi diu: «No, no, és que això..., t'has de comprometre ja. No puc esperar si tens una hipoteca o no tens una hipoteca perquè tinc qui m'ho compra al comptat i, a més a més, fins i tot em paguen més. Ah, i la clàusula aquella que tens dret a posar de que si no et donen la hipoteca després d'haver consultat altres bancs, et tornem les arres, m'has de renunciar explícitament

a aquesta clàusula, perquè com que tinc qui m'ho compra el comptat no t'ho vendré a tu, que a més a més has de demanar un crèdit i potser després no el pots pagar.»

Frenar la compra per a inversió i afavorir la compra per viure és que hauria de, fins i tot, interessar al Partit Popular i Junts per Catalunya. Tant que parlem dels drets de les famílies a tenir un habitatge per viure, també de propietat, perquè el que busca és això, que no hagin de competir en condicions de desigualtat amb aquells que paguen trinco-trinco, en efectiu, sense hipoteques, sense res, al comptat, i que ja són més d'un trenta per cent de les compres que es fan.

Però és que no només això, és que estem en un moment on els preus de l'habitatge ja han superat els preus de la bombolla del 2008, els de compravenda, aquells que, segons vostès..., està en crisi, el mercat està en crisi. Però si estan superant-se els preus! La gent no pot ni tan sols accedir a la compra.

I parlant d'especular jo els hi volia posar un exemple. O sigui, jo crec que quan entenem que l'acaparament d'un bé de necessitat bàsica s'hauria de regular per evitar que hi hagi qui es quedi sense..., ho hauríem de compartir tots. Però és que parlem d'un altre tipus de bé en una actualitat recent: el concert d'Oques Grasses, eh? Primer concert, esgotat; segon concert, esgotat en minuts; milers –milers– de famílies i de gent queixant-se que no han pogut comprar una entrada. I què és el que demanava la gent? Que es regulés la quantitat d'entrades que es podien comprar, perquè se'n podien comprar fins a vint. I en el moment que hi havien bots automatitzats de les empreses que especulen amb la revenda, el que la gent demanava era limitar el nombre d'entrades que es podien comprar perquè tothom hi tingués accés. Potser parlant d'Oques Grasses la gent de Junts entendrà més el que vol dir limitar l'acaparament.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Matarem dos pardals d'un tret, perquè aquesta moció de la CUP és calcada a la que també ha presentat Esquerra aquest dematí i en la que ja avanço que no intervindrem.

Dues mocions que, sota la falsa aparença de benestar i justícia social, aixopluguen un perillós retrocés econòmic, democràtic i jurídic. Volen prohibir la compra especulativa. Primer potser haurien de definir-nos què és exactament una compra especulativa, perquè sembla una

d'aquelles expressions patentades per l'extrema esquerra que serveixen per convertir en sospitosos els propietaris i en delinqüents els inversors.

En economia, especular vol dir anticipar-se al valor futur d'un actiu, ja sigui un pis, una acció de borsa o un terreny. Es considera especulació que una família catalana compri un pis pensant en estalviar, en invertir o simplement en garantir el futur dels seus fills? Per vostès, sí. El que fa quatre dies era motiu d'orgull, avui ho revesteixen de delictes. Redueixen el greu problema de manca d'habitatge a l'especulació. La manca d'oferta per culpa de la inseguretat jurídica que pateixen els titulars i l'excés de demanda que emana de les seves polítiques suïcides immigratòries no hi deuen tenir res a veure en tot plegat, oi?

Dècades de falta d'obra nova, traves urbanístiques, burocràcia interminable, plans suspesos, límits d'alçada inflexibles, moratòries, i més de 2 milions d'habitants fruit de la invasió immigratòria que patim, per acabar assenyalant i culpant la família que compra un pis per compensar un xic les jubilacions de misèria que els hi esperen. Perquè suposo que ho veuen, oi, que les seves propostes afectaran més les famílies catalanes que no pas els grans fons? Qui quedarà atrapat sota aquesta regulació no seran els fons voltors que compten amb desenes d'advocats i assessors, seran la Maria, en Pere o l'àvia Montserrat.

Qualsevol manual de primer de carrera t'ensenya que quan es limiten la compra i la inversió baixa l'oferta, i quan baixa l'oferta el preu puja. Vostès són aquí per criminalitzar la normalitat. Ara s'han fixat amb qui compra pisos per compensar la pensió o deixar en herència unes escriptures als seus fills o nets. Demà què faran? Penalitzar qui compri pa i el congeli?

El text que presenten vulnera lleis de la Constitució espanyola, sí, aquella que havien de derogar abans de marxar espordits cap a Suïssa, però que continua més vigent que mai. I també vulnera la Carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, en el sentit que tota persona té dret a gaudir de la propietat dels seus béns, exceptuant casos en què s'acrediti utilitat pública i es procedeixi a indemnitzar justament. A veure quin tribunal europeu compra això de que és utilitat pública evitar que algú compri un pis per invertir. Molta sort en aquesta empresa.

Restarem alerta a aquesta deriva procomunista inherent a la CUP, però innovadora a Esquerra. Avui volen prohibir la compra especulativa. Demà què prohibiran, la compra sospitosa, i demà passat la compra innecessària? A veure si aviat només podrem comprar un pis amb el segell halal de vulnerabilitat que ens dispensi Serveis Socials. Control de preus, control de propietat, control d'ús..., en definitiva, pèrdua de llibertat individual i vulneració flagrant de drets fonamentals. I, en acabat, es vindiquen progressistes?

Defensar el dret a la propietat privada no és defensar privilegis, és defensar el dret a l'estalvi, a la inversió, el dret de generar oportunitats, de construir-se un futur. Ara haurem de demanar perdó o permís per voler prosperar o per incrementar patrimoni? Els amoïna l'habitatge, sembla. Deixin de subvencionar l'efecte crida immigratori i tanquin fronteres. Ens en sobrarà, d'habitatge; tant, que tots podrem tenir segona residència.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Laura Vega. Té un temps de dos minuts.

Laura Fernández Vega

Diputada Freixa, no sé de què parla, de diputats amb més propietats i més riquesa. A les anteriors legislatures, Jaume Giró..., tant de bo estigués aquí, ja l'hi dic ara, perquè com a mínim entendria... No se'm sent? *(Veus de fons.)*

El vicepresident segon

Un segon, eh? Un segon, un segon. *(Pausa.)* D'acord, comenci quan vulgui. Li compto el temps, no es preocupi, eh? Té dos minuts. No es preocupi, endavant.

Laura Fernández Vega

Però el vull comptar jo, el temps, millor, si no li sap greu.

El vicepresident segon

Bé, doncs esperi's. Un segon i mirarem de tornar-lo a posar.

Quan vulgui.

Laura Fernández Vega

Home, si m'ho para, començo quan comenci a parlar, sí?

El vicepresident segon

A veure, diputada, quan vulgui pot començar. D'acord?

(Remor de veus.)

Laura Fernández Vega

És igual, no em discutiré per set segons, està bé. Els bons usos són per a totes vosaltres, per a mi «reguleres».

No sé de què em parla de patrimoni i d'altres legislatures, perquè, com li estava dient, va ser Jaume Giró, va ser Laura Vilagrà, va ser Victòria Alsina, no ha sigut cap persona del meu grup. Vigilem amb què vol dir això, què vol dir patrimoni. (*Remor de veus.*) I també li dic una cosa... A veure si aguantem una miqueta el silenci, eh? També li dic una cosa: jo parlaré de patrimoni les vegades que vulga. Busquin el meu, busquin el de la meva família; mirin cap enrere a veure què tal anem.

A partir d'aquí, la vostra esmena era una vergonya. Bàsicament ho vau «tatxar» i us sembla bé que es facin estudis, però no us sembla bé que hi hagi lleis. Jo crec que quan hi ha problemes en aquest país s'han de poder fer propostes legislatives. Disculpin, eh?, per voler venir aquí a fer determinades coses. I a mi m'agradaria saber –tota aquesta banda– un país on funcioni el seu model –un–, perquè semblaria que no han governat; o sigui, potser han sigut les persones que han estat governant a moltíssims països. La dreta ha governat en molts països, inclòs Catalunya, la gran majoria del temps. Doni'm un sol lloc on funcioni el seu model. Jo tinc un lloc on funciona el meu model: a Viena. Habitatge protegit, sí, però també impostos alts, sí; també construcció, sí; també control dels preus. Tot això. Aquest seria el nostre model. Vostès posin un sol exemple. Si la diputada de VOX no sap que si hi ha un deu per cent sobre el preu i una família no el pot pagar, el problema és el preu, perquè això és un percentatge, llavors ni m'intenti parlar de l'oferta i de la demanda.

I una cosa molt ràpida a la diputada d'Aliança. A mi em sap molt de greu que sembli que de Catalunya només li agrada la bandera i els noms medievals, perquè, si no, sabria que, efectivíssimament, la CUP aniria contra que s'acaparés i es congelés pa, estaríem al costat de la gent que va fer els rebomboris del pa. Primer, una miqueta d'història.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les dificultats per a accedir a l'habitatge

302-00169/15

I passem al punt dinou, és el dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les dificultats per accedir a l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per exposar-la durant un temps de cinc minuts, té la paraula la senyora Mar Besses Casanovas.

Quan vulgui té la paraula.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, tornem a centrar el debat allà on érem i ho refresco. Agafo el fil de la interpel·lació que li vam fer a la consellera Paneque, on el que podíem contrastar, evidenciar, doncs era que, efectivament, Catalunya ha pogut avançar molt en matèria d'habitatge, però veiem que la realitat ens evidencia que això no ha estat suficient per aturar amb prou contundència la pujada de preus, l'especulació immobiliària. I, per tant, el que li demanem és continuar avançant i fent passos decidits en aquesta línia. I creiem que aquesta proposta s'emmarca i és compatible amb la voluntat que ha manifestat el Govern recentment. I, per tant, el que demanem és passar de les paraules, dels estudis als fets, perquè mentre anem parlant de molts estudis i moltes anàlisis, malauradament, la realitat avança. I en la realitat veiem que, malgrat que alguns ho neguin, els preus continuen augmentant, que els especuladors continuen fregant-se les mans, que els joves segueixen sense poder emancipar-se, i que cada setmana hi ha famílies que no poden dormir per por de no poder pagar el seu pis, el seu lloguer.

I per això creiem que és necessari anar més enllà. No n'hi ha prou amb estudiar, sinó que cal decidir i que cal actuar. I això ho podem fer no només, com hem pogut, doncs, constatar..., que hi han majories parlamentàries suficients per tirar endavant aquesta mesura i, per tant, poder avançar en aquesta direcció. Perquè després de moltes de les barbaritats que s'han dit en el debat de la moció anterior, crec que també és important posar-hi perspectiva i posar xifres a la realitat que estem parlant. I el que estem parlant i el que estem posant sobre la taula és la disfunció de que en els darrers deu anys els preus dels lloguers a Barcelona han augmentat un quaranta-u per cent, mentre els salaris tant sols han augmentat un 3,9 per cent, fet que situa que Barcelona sigui la ciutat europea on s'ha de destinar més part del sou –un setanta-quatre per cent–, molt per sobre del que recomana Nacions Unides per destinar a pagar el seu habitatge.

I mentre la classe treballadora cada cop té més dificultats, les persones joves cada cop tenen més dificultats per pagar el seu habitatge; per contra, la propietat dels habitatges s'ha anat concentrant en cada cop menys mans, i els propietaris amb cinc o més pisos representen un 7,5 per cent dels titulars que controlen gairebé la meitat del parc de lloguer d'habitatges, i un trenta-cinc per cent d'aquests pisos, doncs, són llogats per part d'empreses i no de particulars. No és la senyora Maria que s'està complementant la pensió, són empreses, són fons voltors, són especuladors que intenten omplir-se encara més les butxaques a costa de tots nosaltres.

Per tant, creiem que les conseqüències d'això són devastadores. Només cal que es passegin un dia per molts carrers, per molts barris del nostre país i vegin les conseqüències devastadores que això té a nivell de desarrelament, de segregació, d'expulsió d'aquells que ens hem criat en un barri i que no podem fer el nostre projecte de vida allà, perquè la nostra ciutat, el nostre barri, està en mans de fons voltors i d'especuladors que només busquen el lucre econòmic i el que és encara més greu: aquesta pèrdua de la funció social que hauria de tenir l'habitatge per convertir-se simplement en un actiu financer i un valor refugi.

Per tant, sabem que aquesta proposta –s'ha dit– és una proposta ambiciosa, perquè suposa regular, posar límits al mercat de l'habitatge, amb l'objectiu, amb el simple objectiu de fer prevaler el dret per sobre del privilegi. I som conscients, doncs, que la dreta continuarà posant de manifest aquests arguments de suposat caràcter competencial i jurídic que habitualment utilitzen de manera interessada per defensar els seus privilegis i els privilegis dels qui representen, i crec que ho han exemplificat molt bé en el debat anterior.

Però Catalunya té les eines. Catalunya té el marc competencial que li permet avançar en aquesta direcció, que és garantir el dret d'habitatge per a la majoria. I, per tant, el que demanem en aquesta proposta, que creiem que és molt raonable, és, per una banda, que aprofitin aquell marc que ja té Catalunya, doncs, per avançar en aquesta direcció, com són les zones regulades de mercat tensionat i aquest criteri temporal. I, per tant, el que proposem en aquesta moció és molt concret i crec que és molt assumible, que és que abans d'acabar aquest any posin sobre la taula, presentin aquestes conclusions de les diferents avaluacions que vostès mateixos han dit que estan engegant per poder regular efectivament o estudiar mecanismes per regular la compra d'habitatge amb finalitats especulatives, i que això passi dels estudis, de la bona voluntat, als fets i a la concreció, i que, per tant, el primer trimestre de l'any que ve puguem dotar-nos de diferents accions, de diferents mecanismes normatius que posin fi a aquesta barra lliure, a l'especulació immobiliària.

I, per tant, davant d'això, el que demanem avui és que hem de triar quin model de país volem: un país on impera la llei del més fort, on els que se'n beneficien són sempre els mateixos i són una minoria, o un país que no renuncia a la seva gent i que fa que la política respongui a les necessitats de la immensa majoria de la gent i no a una petita minoria privilegiada.

I, per tant, nosaltres ho tenim clar: davant de l'especulació i dels interessos d'uns quants, nosaltres triem la gent. I per això creiem que aquesta proposta és tan necessària com urgent ara mateix al nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Com en la moció anterior, hi ha hagut dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les davant del Ple, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Bé, veieu com anava bé tenir-ne dues de seguides? Perquè ens permet ara continuar el debat. Diputada Freixa, això no és perdre el temps, de veritat, que n'hi hagi dues de seguides que diguin el mateix. Ja ho veurà com ara li donarà l'oportunitat de poder expressar més coses.

Aviam, diputada Esteller, jo crec que no va entendre re de l'acord que vam tenir a quatre, de quatre grups parlamentaris, i de la proposició de llei. L'acord, quan vam arribar a la proposició de llei, ja estava fet. Si va sortir a tots els mitjans de comunicació, en van sortir fotografies. Si ja ho van criticar, quan vam fer l'acord aquell. Va ser abans de la proposició de llei. I arribem a la proposició de llei per poder-la tirar endavant, doncs, amb les esmenes per poder-ho lligar tot. Jo crec que no ho havia entès, poder.

Bé, el que sí que estem entenent avui –i els ho deia en l'anterior moció– és que, de l'exposició dels diferents grups, veiem on estem cadascú i quin és el model de societat que volem cada grup parlamentari. Ens ha quedat molt clar que per a VOX i Aliança Catalana el problema de l'habitatge és la immigració, vull dir que amb això ja està dit tot. Ens queda molt clar que VOX, a més..., la senyora Lora no entén, no ha entès que són les zones tensionades de lloguer. Vostè viu en una zona tensionada? Després en podrem parlar. Perquè és que hi han molts municipis que són zones tensionades. Llavors, no digui que les classes més baixes estan a les zones tensionades, perquè està vivint-hi la majoria de la població de Catalunya, a les zones tensionades. La classe mitjana està vivint en zones tensionades. Bé, ja veig també, senyora Lora, que vostè és una experta en promocions immobiliàries, també, perquè coneix perfectament com s'ha de fer per muntar una immobiliària i tirar un negoci endavant.

Miri, a veure, jo crec que ens hem de centrar, efectivament, en què és especular i què és invertir. Jo crec que hi ha una gran diferència entre lo que és especular i lo que és invertir, i això ens ha d'obrir la ment a mirar-ho diferent. En la meva opinió..., i no en soc una experta, però espero poder-ho ser quan acabem amb tot aquest tema. La meva opinió és que especular vol dir obtenir un benefici molt alt comprant uns habitatges per destinar-ho a un ús, que a vegades no és el de l'habitatge habitual, o per tenir-lo desocupat a l'espera de que el

preu pugi. O sigui, compro ara i ho destino a una qüestió que em dona una rendibilitat més gran que l'habitatge habitual o el mantinc tancat esperant a que el preu pugi i així ho veng més car. Això per mi és especular. En canvi, invertir, per mi, què vol dir? Invertir és: compro un habitatge, o uns quants habitatges, els poso al dia, els rehabilito i els poso en lloguer o en venda, i en tinc una rendibilitat normal. El que especula té una rendibilitat molt alta. També té un risc, clar que té risc, però és que els beneficis que té també són molt més alts. Està especulant amb aquell bé, destinant-lo a una cosa que no és un habitatge habitual. Per mi és molt diferent. I, al meu entendre, invertir és, el que us deia, posar un habitatge al dia, comprar-lo, posar-lo al dia i destinar-lo, doncs, a residència habitual.

Llavors, partint d'aquestes dues definicions, jo dic: diputades del PP i de VOX, dels propietaris que vostès parlen sempre..., o inclús Aliança Catalana, que parla de la Maria i del Pere. De tots aquests propietaris que vostè em parla, quina por tenen de que es reguli l'especulació? (*Veus de fons.*) Sí, segurament lo que estan fent és una inversió i dediquen els habitatges a «vivenda» habitual. Quina por tenen de que regulem per als especuladors? La Maria –o el Pere– pot comprar l'habitatge per al seu fill. Això no és una especulació, que és lo que es pretén regular; això és una inversió per al seu fill o per, mentre no l'usa, llogar-lo. És que no entenc quina és la por que tenen.

I, mirin, el mercat és molt valuós si serveix per a l'objectiu que tenim, que és el de garantir el dret a l'habitatge i, a més, sostenir un model econòmic que estigui equilibrat, perquè la resta ja veiem el que ens porta, eh? I jo, de veritat, també els hi diria, diputades: posin en valor una mica la feina que estem fent tots aquí. Perquè sembla que estiguem aquí, molts, intentant legislar per fastiguejar la gent, i el que estem intentant és legislar per a una majoria de la població i per un dels problemes que té més grans la ciutadania de Catalunya, que és el dret a l'habitatge.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; bon dia un altre cop. Senyora Candela, sí que li he de dir, amb els discursos que ha fet avui, qui els ha vist i qui els veu, eh? La legislatura passada anàvem de la mà vostès, el Partit Socialista, amb Junts per Catalunya en gairebé totes les propostes d'habitatge. Però, bé, veig que el preu de governar és molt alt.

Mirin, jo els hi voldria dir una cosa, a Esquerra Republicana. Parlen d'un informe que presenti el Govern. És aquest? (*L'oradora mostra uns fulls a la cambra.*) És que no ho tenim clar, eh? Perquè, de fet, ja hi ha un informe que prohibeix la compra de l'habitatge, d'un advocat català, que, a més a més, és en el que es basa, segurament, la llei dels Comuns. Llavors, aquest informe està publicat a tot arreu. No sé si és aquest, eh? Vull dir, m'agradaria..., si ens ho podria aclarir, perquè, en tot cas, demanen una cosa avui, amb la moció, que ja tenim.

Després, bé, no acabem d'entendre... Vostè, senyora Segovia, ens estava dient ara que, és clar, que l'especulació..., «que vostès espero que hi participin». Nosaltres participarem del que ens deixin, perquè ja sap vostè que a la llei d'habitatge que s'està fent s'han negat les compareixences de tots aquells que ha proposat l'oposició perquè vostès puguin anar més ràpid. Per tant, això de que s'escolten totes les veus..., no es veu, gairebé.

I hi ha una cosa molt perillosa en aquesta llei: estan proposant..., sembla, hi ha un rumor d'una lectura única, en una llei que limita el dret de la propietat. Jo crec que..., vaja, no ho sé, eh?, però jo, venint dels reis dels controls de preus, que ens han deixat sense oferta el mercat de lloguer; dels que regulen el lloguer de temporada a Madrid dient que és competència estatal, però el regulen també per la porta del darrere a Catalunya, dient que és competència de Catalunya; dels que han deixat la ciutat de Barcelona en la situació més nefasta que ha tingut l'habitatge a la nostra ciutat... (*aplausos*), home, sincerament, quan una llei ve de vostès, nosaltres posem ja la situació d'alarma.

I, companys d'Esquerra Republicana, els hi torno a dir: l'habitatge, el problema de l'habitatge és seriós i és molt molt greu com per poder fer polítiques buides. Si entrem en aquest marc d'intentar fer una llei..., perquè vostès avui estan tots parlant ja d'una llei, però la moció diu que el Govern presenti una llei el primer trimestre, però ja parlen d'una llei. Per tant, vostès aquí tenen alguna cosa entre vostès, que ja li dic que la resta de la cambra ens hem perdut en aquest debat.

I jo els hi voldria dir: compte amb aquesta lectura única amb la que ens estan amenaçant, eh?, perquè el dret a la propietat és un dret reconegut a les Nacions Unides, a la Declaració universal dels drets humans, i si ha d'haver-hi una limitació en aquest dret de propietat, en cap cas es pot fer sense escoltar col·legis d'advocats, sense escoltar el sector, sense escoltar els sindicats, sense escoltar les associacions ciutadanes. En cap cas es pot fer una llei sense consens social. Ho demanen una i una altra vegada tots els experts –tots. És que no hi ha ningú que no estigui d'acord en això. Saben que no està funcionant cap de les mesures que vostès apliquen perquè no hi ha un consens social. I, per tant, jo els hi demanaria que deixin de mantenir aquesta ficció que el dret de l'habitatge s'aconsegueix limitant el dret a la propietat

privada, perquè Catalunya no té un problema d'especulació: té un problema de construcció i d'inversió.

I ahir, a TV3, donaven les dades. Perquè també, senyors del Partit Socialista, està molt bé que TV3, ahir, va poder donar les dades de tot l'habitatge de protecció oficial de Catalunya distribuït per zones, cosa que la resta de partits de l'oposició demanem dades i demanem dades, i se'ns van donant amb comptagotes. Agraïm que almenys la televisió pública les tingui. Saben què deien? S'han de construir vint-i-cinc pisos de lloguer social diaris durant vint anys per arribar al que vostès demanen; 9.200 a l'any, un cada hora que passa. Per tant, la clau és molt clara: és la inversió. Aquí hi ha 135 diputats que venen de tot arreu de Catalunya. Ens poden dir quantes grues veuen en els seus municipis quan arriben a casa? *(Pausa.)* S'estan fent els deures? *(Pausa.)*

Doncs bé, nosaltres els hi parlarem d'inversió; d'inversió i de més diners per invertir en habitatge. Però vostès prefereixen no parlar ni d'invertir ni de construir, sinó de prohibir, prohibir comprar abans que construir. Diguem-ho clar: si prohibeixen comprar habitatges, acabaran també tallant el mercat de lloguer. És una guerra ideològica que tenen entre tots vostès que ja no sé on ens portarà. Ara ens diuen qui pot comprar i com. Que em fa molta gràcia que es permet una segona residència a les zones tensionades; és a dir, a les zones tensionades, on falta habitatge, resulta que sí que hi podem anar a estiuejar. Jo..., ja ens la mirarem quan arribi, eh?, aquesta llei, però facin-s'ho mirar –facin-s'ho mirar.

Només els hi dic que no ha funcionat re del que vostès han fet durant aquests deu anys i que no ens sumarem a res –a res– que no inclogui el diàleg social. I crec que això ho han de tenir molt clar, vostès; crec que a això vostès s'hi han de sumar. Construir habitatge és molt difícil, però prohibir comprar-ne és molt més fàcil, que és el que vostès venen a fer avui aquí. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I ja acabo, president. Jo crec que han d'aturar ja aquesta dictadura ideològica. Catalunya no necessita més eslògans; Catalunya necessita més habitatge. Mentre vostès juguen a veure qui la diu més grossa, ells avancen.

Bon dia.

El president

Ara poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I per fer-ho, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyora Candela, sap de lo que tenen por els propietaris i també el Grup Popular? De la falta de solvència dels seus grups polítics. *(Alguns aplaudiments.)* De tot això tenen por. Perquè estan parlant de limitar el dret a la propietat conjugant-lo amb uns altres drets, sense veure la dimensió de lo que estan fent. No són conscients de lo que estan fent? No en són conscients?

Miri, escolti'm, que vostè tingui definició de lo que és un especulador em sembla molt correcte, però que pretengui que es legisli en base a la seva definició, em sembla una frivolitat. Les legislacions es fan en base a categories jurídiques.

I, senyora Segòvia, no només s'ha de llegir la Constitució; s'ha de comprendre la Constitució –s'ha de comprendre la Constitució. I s'ha de comprendre, senyora Segòvia, en base a la doctrina del Constitucional i del dret internacional, que condiciona una part de l'aplicació de les polítiques a Espanya. I vostè em sembla que només es queda amb el títol, però no aprofundeix en res més enllà, perquè està cegada per la seva ideologia. I la seva ideologia ho contamina tot. Tant és així que ens està destruint el mercat. Com van destruir el mercat de Barcelona, que, a més a més, Esquerra Republicana fa molta gràcia que ho posa com a exemple. El quaranta per cent de la caiguda i de la pujada dels lloguers és fruit de les polítiques d'Ada Colau i de tots els impediments que estan posant vostès. Aquesta és la situació.

I, per tant, d'aquesta falta de coneixement del sistema i del nostre ordenament jurídic és del que la gent té por, de la inseguretat jurídica que estan creant i que estan en contra de la propietat privada, i que estan generant un clima de comunisme, entrant per la porta de darrere de planificació del mercat de l'habitatge, que acabarà de destruir el mercat.

És aquesta la situació. El que passa, que vostès pacten quatre grups... Com diu la senyora Candela: «El PP no ha entès res, perquè ja havíem pactat.» Ah, sí, llavors, les ponències del Grup Popular..., té quinze diputats i no té veu?

A sobre, ens diu la senyora Segovia que ens deixen parlar. Escolti'm una cosa, però vostè... Ja sé que al Grup de Comuns la seva vessant és comunista i, per tant, que ens deixi parlar en una ponència és gracioble. Però això què és? La seva actitud s'ha demostrat en la seva intervenció d'ahir, que la patim tots nosaltres en les comissions.

Dit això, els hi explicaré una mica de què va tot això del dret a la propietat privada. I també a la senyora Capella, que sempre..., i ella és jurista i ho sap molt bé, però no ho vol entendre, a vegades la diferència entre el que és la propietat privada i el que és el dret a l'habitatge.

I aquí, en aquest sentit, dir-los que la proposta que vostès presenten, només estudiar-la, va en contra dels elements essencials de la propietat privada, que és un dret fonamental inherent a la llibertat de la persona i és la clau de les democràcies.

I, en aquest sentit, vostès estan prohibint una cosa que el Constitucional diu amb molta claredat que és els drets i els elements d'aquest dret, com és l'ús i el gaudir d'aquest dret a través dels beneficis, a través del rendiment i a través de la lliure disposició. Això són els elements bàsics del dret de la propietat privada.

I no es pot disposar a través d'una limitació en aquests elements substancials del dret a la propietat, que és el que vostès volen fer, estudiant i presentant una llei, quan no es pot perquè va en contra del propi dret. Encara que tots vostès ho interpreten a la seva manera.

El dret a l'accés a l'habitatge és una directriu política, no és un dret fonamental. I no pot condicionar ni limitar un dret fonamental. I aquesta directriu l'ha de desenvolupar el Govern a través de polítiques públiques. I això ho saben molt bé. I vostè, senyora Capella, ho sap, encara que no vulgui entendre-ho. Escolti'm una cosa, no és un dret fonamental, és una directriu política que li dona el Govern perquè faci una determinada política, i no es pot anteposar, perquè és invertir el dret constitucional. I això són coses fonamentals. I ens sorprèn la seva falta de solvència a l'hora de poder pretendre només decidir qui pot comprar, quan s'ha de comprar, per què s'ha de comprar i quin és el destí de lo que has comprat.

No entenen la gravetat de lo que estan fent. I lo que estan fent és abordar la base pròpia del sistema jurídic, i el que estan fent és impedir que es construeixi. I, a més a més, l'especulació, com jo he dit, no és una categoria jurídica, i sobre aquesta categoria jurídica és després sobre la que s'han de fer les limitacions i les prohibicions, no en base a l'opinió que vostè tingui. Però què es pensa? Vull dir, jo tinc una opinió i legislo en base a aquesta opinió? Escolti'm una cosa, el sistema jurídic és molt més rigorós que tot això, per sort, tot i que estiguem en mans d'un govern que no fa respectar les lleis i un govern d'Espanya que també és una desgràcia per a tots, perquè estem així (*remor de veus*) per culpa de la seva frivolitat i de la manera de fer.

Llavors no construirem els habitatges...(*Remor de veus.*) Miri, no construirem els habitatges que s'han de construir.

El president

Silenci, si us plau.

Àngels Esteller Ruedas

No construirem els habitatges que s'han de construir. Hem de construir 25.000 habitatges l'any. No estem arribant a 9.000. Amb la inseguretat jurídica en el sector...

El president

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

Àngels Esteller Ruedas

...amb la inseguretat jurídica i amb les limitacions, qui creu que construirà?

Ah, una última cosa, senyor president. *(Remor de veus.)* No, no una cosa només... *(Persisteix la remor de veus.)* No, senyor president...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada –ha d'acabar.

Àngels Esteller Ruedas

L'especulació... No, no, només vull acabar amb una pregunta a la consellera.

El president

Ha d'acabar. Senyora diputada...

Àngels Esteller Ruedas

No, no... L'especulació del deu per cent... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Senyora diputada, no té la paraula. Senyora diputada, no té la paraula.

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bien, volvemos a debatir una moción exactamente igual que la anterior. Se pide, pues, que el Govern presente antes de 2025 un informe sobre cómo regular la compra de vivienda para prohibir la especulación, y que, en el primer trimestre del 2026, traiga una ley para establecer ese marco normativo y hacer efectiva esa prohibición en Cataluña.

Pero, claro, qué significa esto realmente, ¿no? Porque significa que quienes han bloqueado durante años la construcción de vivienda, ahora pretenden regular quién puede comprar y quién no puede comprar en Cataluña. Significa que quienes han ahuyentado la inversión con

más inseguridad jurídica, ahora quieren legislar para proteger supuestamente a los catalanes. Y significa que quienes han provocado una escasez crónica brutal de vivienda, ahora pretenden combatir la especulación.

Es que el problema de la vivienda en España, y concretamente en Cataluña, no nace principalmente de la especulación, sino, precisamente, de las decisiones políticas que se han llevado a cabo durante los últimos años, que han preparado el terreno perfecto para que la especulación campe a sus anchas. Y yo creo que aquí incluso se confunde lo que duele con lo que provoca. Y digo esto porque los fondos y los grandes inversores llegan, precisamente, cuando el sistema está herido y está tocado, que es como se encuentra a día de hoy el mercado de la vivienda.

Incluso la raíz de todo esto es mucho más sencilla, y es que han creado una escasez mientras la demanda no para de crecer, como he comentado en la intervención anterior, y que ya se sabe, pues, que cuando algo es muy escaso y es muy deseado, que acaba pasando. Y, en este sentido, pues acaban apareciendo, precisamente, los que especulan. Pero estos no aparecen por arte de magia. Aparecen, precisamente, porque sus políticas y de Esquerra Republicana se lo han puesto en bandeja.

¿Por qué falta vivienda? Yo creo que es algo que tendrían que grabárselo a fuego, porque para intentar solucionar un problema, es muy importante saber de dónde venimos precisamente. Falta vivienda, pues, porque han frenado la construcción, porque no se ha constituido, por ejemplo, vivienda protegida al ritmo que Cataluña necesita, porque sus regulaciones, encima mal hechas, lo que han provocado es que muchos propietarios, pues, acaben retirando sus viviendas del mercado del alquiler.

Y después también, sí –para la diputada del Partido Socialista–, también hay un factor muy importante, que es el tema de la inmigración. No es el único, como usted ha pretendido poner en mi boca, pero es un factor también, la inmigración, importante, porque la demanda se ha disparado. Y eso también hay que decirlo. Y es que Cataluña ha recibido una llegada masiva de inmigración en los últimos años, y toda esa gente, pues, también ha buscado o está buscando un techo, y eso genera tensiones en el mercado. Y se dispara, precisamente, la oferta, y tensiona los precios; genera problemas en el mercado. Porque sí, el descontrol y la llegada masiva de inmigración en nuestra región no solo genera problemas culturales, sociales o económicos, también problemas en el mercado de la vivienda. Y lo estamos viendo, a día de hoy, en los diferentes municipios de Cataluña. *(Alguns aplaudiments.)*

Y a todo esto, como comentaba antes, también se suma el capital extranjero con un poder adquisitivo que nada tiene que ver, pues, con el ciudadano corriente de pie de calle. ¿Por qué? Pues porque estos vienen, compran a tocateja y dejan fuera de juego a cualquier catalán que está, precisamente, ahorrando céntimo a céntimo para poder comprarse su vivienda.

Y yo creo que esta es la verdad que pocos nos atrevemos a decir en voz alta, ¿no?, y es que la especulación, pues, no aparece por arte de magia, sino porque se ha fabricado, han fabricado el escenario perfecto para que esta exista y... Estoy intentando hacer, incluso, una intervención un poco pedagógica, ¿eh?, para que entiendan un poco. Y, claro, si no cambiamos el escenario, si no se cambian las direcciones de las políticas, es que seguirá pasando exactamente lo mismo, porque ustedes lo han puesto en bandeja y han hecho políticas que han provocado lo que está sucediendo a día de hoy.

Y nosotros, desde VOX, lo tenemos muy claro. Nosotros queremos proteger al comprador de casa, al joven que está soñando con emanciparse, al padre, pues, que quiere asegurar un futuro para sus hijos y al vecino que está ahorrando toda su vida para poder tener acceso a una vivienda en propiedad.

Porque el derecho a la propiedad también tiene que ser un derecho, lógicamente. También el derecho a poder alquilar, pero también el derecho a la propiedad. Y sinceramente les digo que esa es la línea de trabajo de mi grupo parlamentario, y que nosotros no vamos a perder el foco.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Una de les coses que sentim moltes vegades aquí en els debats sobre habitatge és aquesta idea de que limitar i controlar és el que provoca la pujada de preus.

Hem vist també notícies, aquesta setmana –i ho he comentat abans–, que el preu de l'habitatge de compravenda torna a estar en màxims per sobre de la bombolla del 2008. Per tant, no ha parat de pujar en tot aquest temps.

Quina mesura de control hi ha hagut en aquest temps? Cap. El que no hi ha hagut és mesures de control. Per tant, si fem sil·logisme ràpid és: hi ha hagut mesures de control? No. Han pujat

els preus? Sí. Tenen a veure les mesures de control amb la pujada de preus? No, perquè no n'hi ha hagut.

És que, fins i tot, amb tot el que puguin criticar del mandat de l'Ada Colau a Barcelona, una de les coses que no va haver és control de preus, perquè només n'hi va haver durant un any i mig amb la llei que es va aprovar en aquest Parlament català amb el vot de Junts. I en aquell any i mig, les dades de l'Observatori Metropolità de l'Habitatge diuen que els lloguers van baixar; poc, però van baixar. La resta del temps no va haver-hi control de preus. El control de preus ha començat fa un any i mig a Catalunya.

Per tant, resultats sobre el control de preus el podem donar a partir de que tinguem dades fiables i durant un temps sostingut, i, a més a més, quan, consellera, d'una vegada per totes, tapem els forats, tapem els frauds i posem sancions a qui es salta la llei. Si no, no es pot parlar de que no ha funcionat, perquè encara no hi han prou resultats. I les línies el que estan marcant és una tendència a la baixa.

Però és que en la compra de l'habitatge no hi ha hagut cap mecanisme de control i el preu no ha fet més que pujar. No només això, sinó que a Catalunya, per exemple, ara mateix hi han més habitatges de luxe que de protecció oficial. Això és el resultat. *(Veus de fons.)* Sí, segurament, és Catalunya, primer. Malauradament, la senyora Colau no ha estat presidenta de la Generalitat de Catalunya.

Però és que fem un càlcul ràpid. Càlcul ràpid, eh? Vint-i-cinc pisos diaris s'haurien de fer, no? –vint-i-cinc pisos diaris. Quant de temps ha governat en el darrer mandat, no?, en la darrera època? No comptem ja els anys de Convergència. Del 2010 al 22, Junts per Catalunya amb responsabilitat en les polítiques d'habitatge, dotze anys. Fent un càlcul són 4.380 dies, per 25 habitatges són 109.000 habitatges de protecció oficial que s'haurien d'haver fet en aquests dotze anys. Quants en van fer? Tres mil sis-cents seixanta-dos; no arriba a 300 a l'any. I vostès venen ara a donar lliçons de que el que s'ha de fer és construir? Doncs per què no n'han fet a Barcelona? Jo els hi he repetit moltes vegades. En el mandat de la senyora Colau, el pla d'habitatge va permetre doblar el parc d'habitatge públic de la ciutat. I això també són dades. Per tant, donar lliçons quan durant dotze anys no van arribar ni als quatre mil habitatges de protecció oficial..., home, malament, malament ho tenim.

I nosaltres hem presentat una proposta, sí –i no és un rumor, senyora Freixa, està a la Mesa, està registrada per lectura única; no és un rumor, està registrada, només ha de veure el document, eh?, passat per registre, per tant, no és un rumor – perquè creiem que és un tema que és urgent i que el que fa és utilitzar la llei d'urbanisme, com permet la Constitució a partir

de l'article 47 que els hi acabo de llegir, més enllà de la doctrina que la senyora Estellés convenientment utilitza al seu favor, i és que a través de l'urbanisme es pot regular la funció social de l'habitatge i el dret a l'habitatge. I el que fa la proposta –si tenen a bé llegir-se-la– i que, efectivament, està basada en un estudi rigorós, ja fet i publicat, encarregat per l'Àrea Metropolitana de Barcelona –no per cap «xiringuito», per l'Àrea Metropolitana de Barcelona– és dir que, a través de la regulació de la llei de l'urbanisme, els ajuntaments podrien limitar la compra que no sigui per a residència. No s'utilitza la paraula «especulació» en la regulació.

Es parla de que es podria prioritzar la compra per a habitatge habitual i una segona residència en zona tensionada, perquè on no hi ha zones tensionades no hi hauria cap limitació. No és perquè vulguem que es comprin a les zones tensionades. És perquè on no hi ha zona tensionada, no hi hauria cap limitació, perquè la llei es fonamenta en l'emergència temporal i acotada en el temps i vinculada a la situació d'emergència de la declaració de mercat tensionat. S'acaba el mercat tensionat, s'acaba la zona tensionada i tot torna a ser lliure, com a vostès els hi agrada i que doni els resultats que els hi ha donat fins ara.

És una proposta acotada en l'emergència a les zones de mercat tensionat, temporal i limitada a que els ajuntaments –vostès que tant parlen de l'autonomia municipal– puguin decidir on ells creuen que han de prioritzar, que sigui la gent que viu al seu municipi la que pugui comprar i no un fons voltor, que el que farà és llogar-los-ho a dos i tres vegades el preu de referència.

Per tant, jo els hi demano que se la mirin amb calma, que intentin pensar-hi bé, que no és per res, creiem, doctrinària, perquè si fos ideològica no seria dolent, perquè tot el que fem aquí tots ho fem des d'una ideologia. També vostè, senyora Esteller, des de la seva; des de la seva, que no li permet condemnar amb la boca clara el franquisme i la mort del dictador, també des d'aquesta ideologia parla vostè.

I una última frase –i ja acabo, president–: «*Ladran, Sancho, luego cabalgamos.*»

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Jo trobo que, per queixar-se de que hi haguessin dos mocions i, per tant, deu minuts de debat, al final a la diputada del PP li ha faltat temps i tot.

Mirin, jo crec que és interessant, perquè sembla, en algun moment, que a una part de la dreta –i a una part del PSC– li costa assumir la paraula «especulació», i llavors es pregunta tota l'estona què vol dir. És divertit, perquè surts d'aquí i tothom sap què vol dir especulació, però llavors hem d'entrar en el dret de la propietat i, clar, m'agradaria explicar-los una cosa. Evidentment, el dret de propietat està reconegut. De fet, les coses que atempten més contra el dret a la propietat és l'acaparament, per exemple.

Però el dret a la propietat no vol dir lucre infinit. Hi ha una diferència important en aquest sentit. I nosaltres el que estem dient aquí no és ja ni tan sols..., vull dir que, diputada del PP, jo l'avisó, eh?, quan vingui un clima de comunisme; no es preocupi, que jo l'avisó. Però no seria el cas. No estem discutint, simplement estem portant sobre la taula que hi ha qüestions sobre les quals no hi cap l'ànim de lucre infinit –no hi cap–, i és en aquelles qüestions que són essencials. Perquè si vostès em diuen «no, s'ha de poder especular / invertir / el dret a la propietat de fer el que tu vulguis en qualsevol cosa», estan disposats a defensar-ho fins a les últimes conseqüències? Tractaments oncològics: que et curin o que no et curin el càncer? Estem disposats a que això entri en la llei de l'oferta i la demanda? Perquè, evidentment, en una cosa en la que ens anés la vida estaríem disposats a pagar moltíssim. I quan no poguéssim, segurament estaríem disposats a transgredir la llei. Això funciona així.

La gràcia de Thompson –que, per cert, els hi recomano– és que negava sistemàticament aquells que intentaven deslligar l'economia de la política i de la vida en societat. Quan vulguin, poden entrar en tota l'escola anglesa, que és molt interessant, perquè precisament es nega aquesta desnaturalització de l'economia. Per tant, seguim.

Nosaltres considerem que hi ha coses que són de caràcter essencial i que, per tant, no entren dins de l'especulació. Volen especular? Perfecte. Tenen els iots, tenen l'or, tenen les primeres edicions d'un llibre que els hi agradi, a mi m'és absolutament igual, però no, com a mínim mentre la CUP estiguem aquí, no contra tot allò que sigui de caràcter essencial. Perquè, sí, el dia u, quan arribes a la universitat, el primer manual d'economia, normalment Mankiw, et fan la creu de l'oferta i la demanda, i després tota la resta de temps que passes estudiant economia aprens quins són tots els condicionants que tenen a veure amb això. I resulta que en l'habitatge no hi ha més opcions que viure. I quina és la seva proposta? Que la gent que no pugui pagar-lo visqui en un cotxe? Quina és la seva proposta? La nostra és: qui no pugui pagar-lo, que faci el que sigui necessari perquè tinguin un lloc on viure i que, a més, ho defensarem tot.

I això és lo que fem als llocs on estem. Quan nosaltres governem no ens tornem convergents. La desgràcia és quan hem de governar amb convergents, com passa a Girona. Tanmateix,

la primera promoció d'habitatge públic en quinze anys ha sigut sota mandat de Guanyem Girona, del qual participa la CUP. (*Remor de veus.*) Venen diversos HPOs, sancions se sent... (*Remor de veus.*) Què? La bona educació només és per a mi, eh? Que els hi molesta? Penalitzacions: cent cinquanta per cent de l'IBI en pisos buits; bonificacions a qui els posa en borsa de lloguer assequible. Està bé. Tot això ho fem sota el pes de tenir-vos al costat. Però és que em sembla bastant important, perquè, en canvi, lo que sí que fa Convergència quan té governs com el de Girona, sap què va ser, no? Posar un cadenat a la brossa perquè la gent no pogués agafar el menjar; que s'assembla sospitosament a que la gent no pugui agafar aigua de les fonts quan la necessita; que s'assembla sospitosament a que vagin darrere, des de fa massa temps..., de fet, des de cada vegada que hi ha una revolució social que els empeny lo suficient com per llavors, sí, aprovar la llei de lloguer, a tenir una tendència bastant similar a Aliança. Mirin, a mi Aliança, al final, no em fa més por que les aliances repartides en altres partits polítics. Que quedi clar això.

Seguim. Les mascaretes, què és va fer? Intervenir. I com estem aquí com «no, la llei és una cosa que és seriosa i allò jurídic aniria més enllà de la ideologia». Un exemple, a veure si em dona temps. Va haver-hi un moment, 1976 –avui que estem a 20 de novembre és divertit–, el Govern va decidir que hauria de pujar el preu del petroli amb reserves de divises, perquè estava en un moment d'alta conflictivitat i, per tant, era un moment també en que s'havia de poder donar certa canxa perquè allò parés.

Llavors, tenim una cita que diu: «El comportamiento económico ha tendido a mejorar el nivel de vida y consumo de la población española, mientras ha descendido la acumulación de capital.» No soc jo, és l'informe del Consell Nacional d'Empresaris, que reconeixia com, precisament, a partir de que s'havien fet aquest tipus de propostes per abaixar la conflictivitat social, havia millorat la qualitat de la vida, però havia acabat l'acumulació de capital. A mi m'agradava més la burgesia en general quan sabien utilitzar les paraules correctes per designar les coses.

I últim. Efectivament, els rebomboris del pa, de 1789, però abans, el 1768, hi ha un pamflet que clamava indignat contra la suposada llibertat de cada agricultor per fer el que volgués. I diu: «No és la llibertat d'un ciutadà que viu sota la protecció d'alguna comunitat, és la llibertat d'un salvatge. En conseqüència, qui se'n beneficia no mereix la protecció del poder que la societat organitzada proporciona.» Doncs aquí estem nosaltres, que, si volen especular, potser no haurien de poder tenir sanitat pública, que l'anem conquerint amb els impostos de tots els treballadors, que són els que precisament no poden accedir a un habitatge.

Gràcies.

El vicepresident segon

A vostè, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Mar Besses Casanovas, durant un temps de dos minuts.

Mar Besses Casanovas

Crec que la bancada de la dreta té un problema si els molesta tant destinar dos punts d'aquest plenari a parlar de polítiques d'habitatge, quan és precisament la primera preocupació de la ciutadania al nostre país. *(Aplaudiments.)* I el que em sembla encara més fort és que en deu minuts que han tingut vostès per posicionar-se han estat incapaços de fer una proposta, de posar una proposta sobre la taula i de fer referència a la barbaritat que és que en deu anys els lloguers hagin pujat un quaranta-u per cent i que haguem de destinar un setanta-quatre per cent del sou a pagar els lloguers. D'això, ni una proposta, ni una referència han posat sobre la taula.

Però també els dic: que valents que són per venir aquí a donar-nos lliçons amb aquesta «xuleria» i que covards són per enfrontar-se a aquells que juguen al Monopoly amb el nostre país. *(Aplaudiments.)* I també els dic: facin números perquè molts dels seus votants..., per a ells també l'habitatge és una preocupació i amb vostès no estan trobant cap tipus de resposta i cap tipus de solució. Perquè vostès, senyora Freixa, parlen molt, però, com s'ha dit, han tingut molt de temps per fer alguna cosa i encara és hora que s'arremanguin i s'hi posin.

I per últim, amb relació a les esmenes, també vull agrair el to i la generositat de la CUP, dels Comuns i del Partit Socialista, doncs per fer aquest front comú per fer possible que, en el nostre país, deixi de ser la inversió estrella l'especulació immobiliària. I, per tant, crec també que si tant els molesta, si tan nerviosos els posa, vol dir que anem en la bona direcció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substantiat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques amb perspectiva de classe per a les persones grans

302-00167/15

I anem precisament al 20, al vintè punt d'aquest ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques amb perspectiva de classe per a les persones grans. Està presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular -

Defensem la Terra i, per exposar-la durant un temps de cinc minuts, té la paraula la senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, gràcies. Bon dia de nou. Parlem de gent gran, però sobretot volem parlar de desigualtat i de classes socials, perquè bàsicament el problema d'envellir és una qüestió econòmica, també. Una persona gran amb rendes baixes té una esperança de vida sis anys inferior a les rendes altes. I una dona té de mitjana un quaranta per cent menys de pensió que un home, perquè ha carregat tota la vida amb cures que l'Estat no ha assumit.

La vellesa, doncs, és més dura si s'és pobre i és més fàcil ser pobre si s'és dona. Aquesta és la conseqüència directa d'un model que privatitza les cures i socialitza la precarietat. Quan una persona gran... La majoria de les persones grans, volia dir, volen envellir a casa seva, però això és impossible per a la majoria de la gent. Algunes xifres: 42.970 persones esperen la resolució de dependència. El temps mitjà de resolució d'aquesta sol·licitud de dependència és de 264 dies. Només el març passat van morir 2.592 persones esperant ser valorades. I aquesta dada la repetiré: només el març passat van morir 2.592 persones esperant ser valorades. Això és exclusió social institucionalitzada.

I no afecta a tothom igual. Les que més ho pateixen de nou són les dones, les dones grans, amb pensions per sota de vuit-cents euros de mitjana mensual, moltes d'elles després d'una vida de treballs precaris i no reconeguts. I per això aquesta moció planteja mesures concretes relatives a la dependència: a ampliar la cobertura, a complir estàndards d'hores, a reduir temps d'espera i a garantir, com no pot ser d'una altra manera, condicions dignes i estables per a les treballadores del SAD i, d'aquesta manera, garantir autonomia, dignitat i dret a romandre al propi territori.

Quan una persona gran ja no pot viure a casa seva, avui no tenim una alternativa pública real. El noranta-tres per cent de les residències a Catalunya són privades, moltes en mans de fons voltor i de grans corporacions que fan negoci amb la vellesa. I quan la cura es converteix en negoci, es retalla personal, s'empitjora l'alimentació, baixa la neteja, es redueix l'atenció sanitària i les treballadores, que ja estan mal pagades i sobrecarregades, són les que han de sostenir aquest sistema que ja funciona al límit.

Tot això s'acaba traduïnt amb una atenció insuficient i amb una vulneració de drets de les persones grans. Les famílies han de pagar dos mil euros al mes, un preu inassumible per a la majoria per un servei que moltes vegades no garanteix ni qualitat ni dignitat. És un model

pensat per treure rendiment econòmic d'un dret bàsic, i en una societat cada cop més envellida això s'ha convertit en un negoci multimilionari.

Cal dir prou. Cal dir que la vellesa no es pot posar al mercat i la cura no pot estar en mans de qui prioritza els beneficis. Per garantir una atenció digna, condicions laborals per a les treballadores, cal canviar el model. I el que proposem és un sistema residencial cent per cent públic, un sistema gestionat directament per la Generalitat, que és qui en té la competència i la responsabilitat. Un sistema que posi al centre el benestar de la gent gran i no el benefici privat, i que garanteixi condicions laborals dignes i iguals per a totes les professionals. Això és el que proposa la nostra moció.

Finalment, la moció també parla del dret a decidir sobre la pròpia vida fins a l'últim dia. Tenim espais de participació que existeixen formalment, però que ni tenen recursos ni tenen poder real. Volem que la participació de la gent gran sigui vinculant, estructural i respectada, i proposem mesures molt concretes.

En primer lloc, reforçar els consells de la gent gran, incloure recursos econòmics dins el contracte programa perquè ajuntaments i consells comarcals puguin garantir personal tècnic i suport financer per garantir el funcionament ordinari dels consells de la gent gran i el desenvolupament dels seus plans de treball.

Proposem garantir una representació territorial equilibrada d'aquests consells i fer campanyes públiques de difusió dels debats i de les propostes elaborades als consells de la gent gran.

També proposem òrgans estables de supervisió de residències i de serveis d'atenció per a gent gran amb participació ciutadana; democratitzar el dia a dia de les residències, i eliminar –que sembla mentida que ho haguem de dir– les contencions físiques o farmacològiques que no siguin justificades.

En definitiva, aquesta moció pretén que una vida digna per a la gent gran no sigui un favor que s'hagi de demanar ni pretén tenir una visió assistencialista ni paternalista de la vellesa. Parla de drets, de serveis públics forts, d'igualtat de classe i de gènere. Defensa que la vellesa no sigui un negoci, que les cures no siguin una mercaderia i que ningú hagi de perdre drets només perquè hagi envellit.

Demanem el vot favorable a tots els punts de la moció, perquè envellir amb drets és la base d'una societat justa i perquè la vida, tota la vida, s'ha de poder viure amb dignitat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. Ara tenen la paraula per defensar les esmenes presentades durant un temps de cinc minuts. Pel Grup Parlamentari Socialistes i Units, té la paraula la senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, vicepresident. Bon dia a tothom. Bé, en primer lloc voldria agrair a la diputada Castillejo la seva bona predisposició i l'acceptació d'algunes de les nostres esmenes. I també agrair al seu grup la presentació d'aquesta moció que ens dona a tots i totes la possibilitat de parlar de polítiques públiques adreçades a les persones grans, perquè a més compartim aquesta preocupació, com també molts grups d'aquesta cambra. I ahir va quedar palès, no?, amb l'aprovació de la llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària.

Bé, hem d'oferir a Catalunya uns serveis adaptats a les seves necessitats que donin resposta al repte demogràfic en el que estem immersos –l'envelliment de la població– i que d'aquesta manera les persones grans gaudeixin d'una vida digna en aquesta etapa de la seva vida, repte amb el que el Govern, i en especial el Departament de Drets Socials i Inclusió, hi està plenament compromès. Tant és així que al juny d'enguany el Govern Illa va crear la Direcció General de la Gent Gran, precisament amb la idea de tenir una direcció general especialitzada en persones grans, on un dels seus grans objectius és l'adaptació i redimensionament dels serveis per afrontar amb garanties aquest envelliment demogràfic.

A més, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, com saben, l'1 d'abril vam registrar la proposició de llei de la gent gran, llei que planteja una actuació integral per promoure el benestar personal, social i col·lectiu de la gent gran a Catalunya, no només amb una mirada d'atenció residencial i de cures, que és en el que es centra majoritàriament aquesta moció, sinó amb un abordatge global, perquè, per sort, ara les persones grans són persones actives que consumeixen cultura, oci i esport, i que es continuen formant i que sostenen i aporten molt a la nostra societat.

La moció conté vint-i-vuit punts; per tant, no podré parlar de tots. Però és cert que estem alineats pel que fa a la motivació dels acords, l'anàlisi que fan de quins són els serveis que cal millorar. Però també és evident que no compartim el seu model i, per tant, discrepem en la manera de com hem de plantejar i portar a terme aquestes millores, per un principi bàsic de realitat.

Aspectes que crec que són importants destacar. Fonamental, reforçar l'atenció domiciliària i la cartera de serveis. Tal com expliquen a la seva part expositiva, és cert que si ens preguntem com volem envellir, coincidirem tots que volem envellir el màxim de temps possible a casa

nostra, al nostre entorn, al nostre barri. Per tant, cal incrementar la intensitat d'hores de serveis d'atenció domiciliària. Així mateix, des del Govern també es treballa per planificar i desplegar els serveis d'atenció a l'entorn domiciliari a les àrees bàsiques de serveis socials. També, des de l'inici de la legislatura, el departament treballa en un pla per escurçar el temps de les resolucions per a la valoració de dependència, amb l'objectiu de reduir a dos mesos l'espera per cobrar aquesta prestació, i ja té en marxa dos proves pilot, a Castelldefels i a Vic; una iniciativa que es treballa conjuntament amb la conselleria de Salut i el Departament de Drets Socials i Inclusió, que, un cop sigui avaluat, es farà extensiu a tot el territori.

La moció també ens parla de programes comunitaris contra l'aïllament social. I des del Govern hi ha una aposta clara per potenciar les polítiques preventives com una important eina d'intervenció per caminar cap a la desinstitucionalització i treballa en l'estratègia per a una societat longeva i una vida plena; un model de prevenció i detecció i intervenció de la soledat no volguda que es farà extensiu a tota la població, independentment de la seva edat, donat que el problema de la soledat no és exclusiu de les persones grans.

I també continuem caminant, per descomptat, cap a l'equiparació salarial i unes condicions dignes laborals per a les treballadores del sector social.

I, com saben –i és un acord subscrit amb el Grup Parlamentari Comuns–, la creació de sis mil places de residència i centres de dia, on ja en un any i escaig de govern n'hem creat dos mil.

Bé, no em queda temps, hi ha moltes qüestions que segurament no he pogut abordar, però, com he indicat al principi de la meva intervenció, el compromís del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar amb les persones grans és ferm. Perquè una societat que no cuida la seva gent gran està condemnada al fracàs.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresident. Bon dia, diputats, diputades. Nosaltres també volem agrair a la diputada Castillejo la presentació d'aquesta moció. I, a part d'agrar-la-hi, creiem i compartim, com ha dit la companya que m'ha precedit, que és un tema important i necessari, perquè parla d'una realitat que no és aliena a totes les famílies del nostre país. La gent gran vol viure amb dignitat; vol ser escoltada, vol decidir, no vol haver de marxar de casa abans d'hora. I això ens ha d'interpel·lar com a país.

Des d'Esquerra hem treballat les esmenes per a aquesta moció amb voluntat constructiva, introduint-hi esmenes que volen passar del relat a la realitat. Perquè podem fer discursos molt contundents, sí, però si al final no fem el que és important o lo que és important és, realment, com ho fem, perdem el rigor.

Primer, nosaltres volem reafirmar uns principis bàsics. La prioritat ha de ser que la gent gran pugui viure a casa seva el màxim de temps possible, i per això creiem que és important que hi hagi més SAD, més SAID, més teleassistència avançada, més suport a la comunitat, i ho és també no deixar de lluitar contra la solitud no desitjada. I per això hem reforçat la part de la moció que apunta en aquesta direcció i hi hem afegit concrecions, professionalització i finançament. I per això justament ahir vam fer també una interpel·lació a la consellera Martínez Bravo sobre la manca de finançament a les administracions locals del contracte programa.

Amb les esmenes que hem presentat també hem volgut corregir un relat que no compartim, el relat que diu que si el servei no és públic, aleshores es mercantilitza, i si és públic, automàticament és millor. Al nostre entendre, això no és cert. I no només no és cert, sinó que pot ser perillós, perquè impedeix detectar els problemes reals. La titularitat no és garantia de qualitat. La gestió sí que és garantia de qualitat. I per demostrar-ho no cal anar gaire lluny. Aquesta mateixa setmana tenim, per exemple, el cas de la Residència Creu de Palau, a Girona, una residència el cent per cent pública i que no està funcionant; no està funcionant per la direcció, per la gestió, per la manca de professionals, etcètera. I vostè, diputada Castillo, ho sap, perquè allà on han governat han tingut aquesta realitat.

Així que creiem que cal afrontar aquest tema amb rigor. Nosaltres no podem seguir fent discursos ideològics mentre les famílies i les persones usuàries dels serveis residencials pateixen aquesta realitat.

Dit això, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, hem proposat i hem aconseguit incorporar un canvi substancial en aquesta moció, perquè parlar de model residencial basat en una unitat de convivència reduïda, integrat a la comunitat, coordinat amb l'atenció primària i amb un model d'atenció centrada en la persona, això sí que millora la vida de la gent, això sí que transforma, això sí que ho hem defensat des del Govern quan hem estat a govern i, evidentment, ho hem intentat desplegar en els territoris.

I em sap greu, diputada, que ahir no va votar a favor de l'aprovació de la creació de l'agència, perquè sap que l'agència neix precisament també amb la voluntat de donar resposta a la realitat que vostè presenta també en aquesta moció.

En definitiva, Esquerra Republicana defensarem la qualitat, la proximitat, l'autonomia que necessiten les persones grans del nostre país. I per això votarem a favor de la majoria dels punts d'aquesta moció, perquè creiem que la gent gran del nostre país no necessita que la infantilitzem, no necessita que la tractem com un col·lectiu homogeni i passiu, i sí que necessita que la respectem, que la deixem triar i que garantim els seus drets, la qualitat, bons professionals, bon tracte i, sobretot, la seva llibertat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. I a continuació, per fixar la seva posició durant cinc minuts, té la paraula, en primer lloc, del Grup Parlamentari de Junts, la senyora Noemí Nieto Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Vicepresident, diputades, diputats... Diputada Castillejo, avui debatem una moció que aborda un dels reptes més grans i més complexos que té Catalunya: com garantim que les persones grans visquin amb autonomia, seguretat i dignitat en un país que envelleix cada cop més i amb una natalitat que no remunta. Per tant, estaríem d'acord amb el què, però no estaríem tan d'acord en com proposa certes mesures aquesta moció.

La moció parteix d'una premissa important: la majoria de persones grans volen continuar vivint a casa seva, i això és cert, per fer-ho possible necessitem serveis d'atenció domiciliària que siguin forts, moderns i ben finançats. Durant dècades, les cures han recaigut de manera desigual en les famílies, especialment en les dones. Calen serveis que descarreguin les famílies i cal reduir les diferències de gènere; hi estem d'acord. El SAD no ho pot fer tot, però és una eina essencial: alleuja, dona respir i complementa i evita institucionalitzacions prematures.

També és imprescindible ampliar cobertura i intensitat. Però això requereix finançament estatal suficient.

Tornem a recordar-ho: Catalunya continua aportant molt més del que li tocava, perquè l'Estat no compleix amb el seu compromís de la llei de la dependència. Aquest infrafinançament és el principal límit del sistema.

Valorem positivament l'impuls del SAD i els programes contra la soledat no desitjada que presenta aquesta moció. La prevenció de l'aïllament social és una de les millors polítiques de salut que podem fer. Una persona que no se sent sola viu més, viu millor i necessita menys serveis intensius.

També cal dir-ho: la introducció de la tecnologia a les llars és una oportunitat enorme que hem d'aprofitar: teleassistència avançada, la detecció automàtica de caigudes, seguiment de constants. La tecnologia dona seguretat, autonomia i tranquil·litat, i pot disminuir la demanda als serveis d'urgències. Ara bé, sense pressupostos i sense l'aportació de l'Estat, l'increment de les hores que se'n demanen és inviable.

El segon bloc és sobre residències i, segurament, és el més ideològic de la moció. En compartim alguns objectius: també volem residències petites, arrelades al territori i coordinades amb l'atenció primària, amb condicions laborals dignes i amb supervisió rigorosa. Però no podem compartir la proposta de crear un sistema residencial cent per cent públic, substituint progressivament tots els centres concertats o privats. Per una raó molt simple: és inviable. Catalunya té set-centes residències i només una desena són públiques. Transformar-ho tot en gestió pública requeriria només dues vies: comprar-les, amb un cost de milers de milions d'euros, o nacionalitzar-les, amb inseguretat jurídica i cap garantia d'eficiència.

I en tenim un exemple clar: la residència municipal de Berga –on governa, per cert, la CUP. I ho il·lustra perfectament quatre anys de pèssima gestió pública que ha acabat amb un traspàs a una entitat privada sol·licitat pel propi ajuntament. No és una crítica ideològica, és una evidència. La gestió de residències demana professionalitat, capacitat de direcció i optimització de recursos. Per això Junts defensem un model publicosocial exigent, on el que importa no és la propietat del centre, sinó la qualitat de l'atenció i la cobertura territorial. Perquè, no ens enganyem, els diners públics són diners dels contribuents i la responsabilitat és gastar-los bé, no comprometre la sostenibilitat del sistema. Hem de destinar els impostos a contractar més places públiques i millor finançades.

També compartim bona part del tercer bloc: reforçar els consells de la gent gran, garantir representació territorial i assegurar una participació real de la gent gran i famílies. I aquí sí que vull destacar un element fonamental. Ahir, aquest Parlament, com ja deia la diputada Najat, va aprovar la llei de la creació de la nova Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, una eina clau, malgrat no comptar amb el suport de la CUP. Aquesta eina millorarà la comunicació entre professionals, integrarà serveis i reduirà burocràcia. És un pas endavant essencial per al model que necessitem: un sistema coordinat, proper i més eficient.

I per últim, Catalunya necessita un gran pacte de país sobre envelliment i cures que superi legislatures i partits, un pacte que doni seguretat a les famílies, dignitat als professionals i que garanteixi que totes les persones grans visquin amb la màxima autonomia possible, llibertat i dignitat; un pacte que assumeixi el repte del sobreenvelliment i el repte demogràfic que només

podrem afrontar amb planificació, finançament suficient, més professionals formats i una gestió responsable dels recursos. Aquest és el camí que defensa Junts per Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident segon

A vostè, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora María Belén Pajares Ribas.

Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Bon dia a tothom. Avui la CUP ens presenta la moció Flotilla, no? Una interpel·lació que va fer la diputada Castillejo al mes de juliol i que quasi dos mesos més tard de que comenci (*remor de veus*) el període de sessions plenàries, presenten la moció; o sigui, han deixat passar tres plens –aquest és el quart– per presentar-la. Què passava, que depenia *del oleaje*, senyors de la CUP? (*Aplaudiments.*) Nosaltres ja ho veiem, ja prenem nota de lo molt que els preocupa, senyories de la CUP, la gent gran –ho veiem perfectament.

Miri, jo revisava la seva interpel·lació, senyora Castillejo, i, com sempre, vostès es disfressen d'aquest llenguatge que tant els agrada –la interseccionalitat, les perspectives..., per cert, cada dia n'afegeixen una de nova– i vostès lo que realment volen, el seu objectiu és acabar amb el sector privat i que tot sigui públic. Fins i tot parlava de la persecució i de l'explotació del capitalisme des del naixement fins a la mort. Déu n'hi do, senyora Castillejo! I jo em permeto recordar-los, a vostès i a l'esquerra en general, que gràcies a aquest capitalisme i a les democràcies liberals, tots nosaltres –i vostès també– podem gaudir d'una democràcia, de la llibertat i de l'estat de benestar; vostès els primers, diputats de la CUP. A mi m'agradaria saber si se n'haguessin pogut anar de flotilla en una dictadura com la cubana, o si visquessin a Veneçuela, o com la que imposen els terroristes de Hamas a Palestina. (*Aplaudiments.*) Mirin, ja els hi faig l'espòiler: no. És que, de fet, no haguessin ni pogut anar a la plaça Sant Jaume a manifestar-se, senyories.

I, miri, jo, ho torno a dir, he revisat la moció, he revisat la seva interpel·lació, però vostè es concentra en el seu discurs en un sol model de gestió de provisió de serveis. Tot públic –*todo, todo*. A Catalunya està permès diverses fórmules de titularitat i de gestió que han permès tenir una xarxa de recursos en la sanitat i en lo social de proximitat i d'un abast amb un nombre molt important. I una cosa és el model –no li dic que no–, i una altra la gestió que es fa d'aquest model. Però si es necessiten més serveis d'inspecció, doncs endavant. Però vostès no plantegen això. Vostès lo que volen és crear un òrgan estable de control i supervisió de

residències, quan ja existeix la inspecció, que és una responsabilitat del Govern actuar en el cas que existeixin situacions d'atenció i de gestió deficient. *O sea, otro chiringuito*, l'òrgan aquest de control i supervisió.

Vostès parlen, a més, d'un sistema públic de residències. Vostè ja sap que el setanta-cinc per cent de les places residencials tenen algun tipus de finançament públic? Perquè places de finançament privat privat no arriba al vint-i-cinc. Vostès saben que de les 1.047 residències a Catalunya només disset –números absoluts, no percentatges– són públiques? Malament aniríem si la iniciativa privada no hagués estat la prenedora en aquests assumptes.

I miri, deixin de demonitzar d'una vegada el sector privat. A més, de fet, vostè ens posava un exemple –he de dir-li que suposo que amb una certa recança, no?–, que és el d'una residència cent per cent pública a Santa Coloma de Gramenet, la Residència Berenguer, no? Jo no tinc temps, però li explicaré que el Grup Municipal del Partit Popular va presentar una iniciativa que va ser aprovada per tots els grups municipals i que en aquest Parlament, aquest grup parlamentari també va presentar una esmena, una proposta que van aprovar per unanimitat. No tinc temps, no li puc... Però, bé, l'hi avanço perquè aquell dia vostès tampoc estaven a la comissió, i com tampoc tenen regidors a l'Ajuntament de Santa Coloma, doncs *no pasa nada*, jo els informo.

Però, miri, dir a la interpel·lació que si aquesta residència de la Generalitat està amb moltes deficiències, com estarà la resta! Miri, no. Si la Generalitat té la responsabilitat de la gestió, que l'assumeixi, però deixin de generar desconfiança i criminalitzar la resta. És una pena perquè m'estic quedant sense temps, i la veritat és que hi ha moltíssimes coses a dir.

Llistes d'espera. El grup parlamentari que els parla ha presentat quantitat d'iniciatives per treballar i per reduir les llistes d'espera. Però, miri –i ja acabo, senyor president–, per moltes mocions que es presentin, si el Govern no prioritza lo realment important, eliminant despesa supèrflua, no serveix de res cap iniciativa. Senyories que donen suport al Govern –*y algunos otros también*, no?–, prioritzin, eliminin ambaixades, *chiringuitos*, *observatorios* que no sabem què observen, televisions públiques deficitàries o pactes que tampoc són necessaris. Sumin, sumin tot això i veuran quantes actuacions a favor de les persones i les famílies es poden fer.

Moltes gràcies, senyor president.

EL vicepresident segon

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari de VOX té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

Quan vulgui.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor vicepresidente. La mayor parte de las personas mayores quieren seguir viviendo en sus casas, es cierto, principalmente por el arraigo –vecinos, amigos– y sobre todo por la familia. No es un tema de clase, es un tema de vínculos. Las personas, especialmente las personas mayores, poco contaminadas aún por la ideología *woke* que ustedes propagan, siguen viendo la familia como el núcleo básico de la sociedad y su objetivo es continuar formando parte de esta estructura, la que históricamente es la más sólida y robusta que ha perdurado durante siglos y siglos.

Sabemos que el objetivo de su moción no era precisamente apostar por la familia –padres, hijos, abuelos, tíos, primos– como gran estructura social, sino más bien hacer apología de todo lo contrario: poner en el punto de mira la llamada «independencia personal». Lo malo es que esta independencia, sin la estructura de la familia, lo único que aporta a las personas mayores es soledad, desamparo y abandono. Y miren, esto no lo suplen ni los equipos de atención domiciliaria ni los consejos municipales de gente mayor.

Han presentado una moción perfecta para que podamos hablar de la unidad, de vínculos, de emociones, de recuerdos y de transmisión del conocimiento. Por descontado que votaremos a favor de algunos puntos en los que apoyan los equipos de atención domiciliaria, aunque le recordamos que ya existen, ya están inventados, y que si no llegan a todo es porque cada vez hay más gente y menos profesionales, es decir, porque sus políticas de *welcome refugees* han colapsado con inmigración todos nuestros servicios sociales reventando la sanidad pública, y su sectarismo ha expulsado a los profesionales a otras zonas de España, donde no hay grupos de energúmenos instigándoles por hablar español.

Ustedes dicen que donde mejor están las personas mayores es en sus casas y nosotros añadimos que, de verdad, donde están bien es rodeados de sus hijos, de sus padres, de sus nietos, de sus vecinos. Esto no quita que sean autónomos para tomar sus propias decisiones, ni muchísimo menos, pero VOX continúa apostando por las personas mayores en su figura de abuelos, como pieza clave dentro del tablero que supone la familia. No solo por cariño y por el ejemplo, sino también como fuente de conocimiento, de transmisión de experiencias, como figura de docencia y punto insustituible de aprendizaje, para mayores y pequeños, para hijos y nietos para vecinos y amigos.

Por eso, que ustedes hablen en su moción sobre si los equipos de atención domiciliaria deben gestionarse de forma completamente pública, sobre si hay que eliminar las contenciones físicas o farmacológicas para quien lo necesite, contraviniendo diagnósticos y tratamientos

de facultativos, o sobre si se deben abordar las políticas sobre la vejez con perspectiva de género y clase intentando enfrentar, dividir y contaminar, para nosotros es completamente inverosímil. Porque la verdad es que lo único que les importa, y por lo que VOX seguirá trabajando, es porque las personas mayores continúen formando parte de familias fuertes, sólidas, que se mantengan impertérritas ante los continuos ataques de quienes quieren acabar con ella, e impermeables a toda esa corriente de ideología *woke* que pretende envenenarla y que está financiada e impulsada por todos ustedes. (*Alguns aplaudiments.*)

Así que, contra todas sus políticas de división y señalamiento, la familia; contra todas sus políticas de abandono y soledad, la familia; contra todas sus políticas de género y pseudofeministas, la familia; contra su supremacismo e intervencionismo, la familia. Posiblemente no era su objetivo presentar una moción para que nosotros llegásemos y hablásemos de la familia, pero según lo vemos en VOX es la familia el contrapunto a todos sus sinsentidos, los que ustedes proponen en esta moción y el antídoto a la esencia de su ideario basado en la división y en el enfrentamiento.

Gracias.

El vicepresidente segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Quan vulgui.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresident. Catalunya ha de fer front a un dels grans reptes socials que tenim, el sobreenvelliment de la població relacionat amb la situació econòmica i social de les últimes dècades, cosa que ha portat a una reducció de la natalitat que, juntament amb la qualitat i l'esperança de vida, té com a conseqüència aquest envelliment, i que, en certa manera, només els moviments migratoris i de refugi semblen mitigar. I ho ha de fer defugint una concepció social errònia per la que les persones estan supeditades a la seva productivitat –i, per tant, es remet fins i tot a sentiments d'inutilitat–..., però també d'impedir les cures des de la perspectiva de les relacions afectives pròximes i atentes.

Compartim amb la moció que totes les facetes que configuren la protecció integral de les persones grans haurien de contribuir a posar la persona al centre, amb un model que combini atenció domiciliària, però també habitatges tutelats amb serveis i centres residencials, tant en base a espais individuals com a unitat de convivències adaptades a la diversitat de les

relacions afectives. També amb una necessària perspectiva feminista i de classe en la planificació.

L'objecte del servei d'acolliment residencial és facilitar un entorn substitutiu de la llar adequat i adaptat a les necessitats d'assistència per afavorir la recuperació i el manteniment del màxim grau d'autonomia personal i social. I, per tant, quan les condicions són les adequades estem parlant de la llar de molts ciutadans, la casa de les persones que hi viuen.

Però tot i així, no és aquesta la preferència majoritària de les persones ateses, que opten més per romandre al seu domicili, integrades en la comunitat i amb les necessitats cobertes, evitant d'aquesta forma l'aïllament per la pèrdua de les xarxes de la vida social, que pot ser una causa gens menyspreable de soledat no volguda.

Cal potenciar, doncs, l'atenció domiciliària amb equips comunitaris i serveis domiciliaris desburocratitzats i amb nous estàndards que evitin duplicitats d'oferta de serveis entre l'àmbit social i sanitari, cosa que de ben segur ha de contribuir a la integració i que sigui de fàcil accés.

Per tant, compartim l'orientació de la moció en l'atenció al domicili de la persona des de l'empoderament, des dels drets, amb una imprescindible millora del finançament. Però per permetre aquesta atenció és cert que calen mitjans a disposició de les persones per acarar-ho des del professionalisme i no el voluntarisme, en canvi, de l'entorn més familiar i personal.

Un obstacle clar el podem trobar a les característiques d'un parc d'habitatge que tot sovint no permet la seva adaptació, més enllà de la capacitat econòmica per fer-ho possible. Per tant, sense una adequada política en matèria de rehabilitació i construcció d'habitatge en condicions d'accessibilitat, i també, per què no dir-ho, de caràcter assequible des d'una perspectiva econòmica, no podrem avançar en aquesta direcció.

Però, en qualsevol cas, d'aquestes modalitats, en qualsevol d'elles hi ha un factor absolutament imprescindible: les treballadores. Com si es tractés del dilema de la gallina i de l'ou, no se sap del cert si és que el sector de cures és un sector tan profundament precaritzat laboral i salarialment perquè està feminitzat o, pel contrari, està així de feminitzat, precisament, en atenció a aquesta precarietat; quelcom molt relacionat amb una societat, com deia anteriorment, productivista, en què els treballs reproductius no reben prou consideració malgrat ser absolutament imprescindibles.

Per això cal garantir unes condicions dignes de treball i unes plantilles suficients com a garantia de qualitat als serveis de cures, cosa que passa, necessàriament, per la plena equiparació salarial, primer en el sector públic, i després en el sector de salut del mateix.

Tenint en compte que sempre hi haurà persones que necessitin atenció en un centre residencial, cal fer referència també a aquest model residencial al servei de la persona que tingui en compte les seves necessitats, garanteixi els seus drets i respecti les seves decisions en l'atenció i la vida quotidiana, ajudant-se d'un pla personal d'atenció i suport al projecte de vida, amb la seva participació, també amb el seu entorn familiar, i amb un assistent personal i professional de referència.

Serveis i centres dissenyats per facilitar que les persones estiguin connectades amb els seus llocs i persones significatives, per mantenir aquestes relacions personals i familiars més properes i promoure una vida activa i de participació comunitària.

Els centres residencials, per fer-ho possible, han de tenir unes dimensions més humanes, amb garantia de privacitat i autonomia dels residents i espais reduïts de convivència amb els suports adequats. Un model allunyat tant de macroresidències –i acabo, vicepresident– com de petites residències que poden complir amb els requisits del decret d'acreditacions, però que tot sovint no cobreixen les necessitats de les residents.

Sense això, no serà possible un abordatge comunitari absolutament imprescindible per evitar illes apartades sense cap relació amb el món que les envolta. Les nostres persones grans no s'ho mereixen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan parlem de cures a la gent gran no fem referència a xifres, sinó a persones. Parlem de la generació que ha aixecat aquest país i que ara mereix de la societat el retorn que pertoca.

Calen recursos i solucions, no indiferència ni excuses. Moltes d'aquestes persones són prou autònomes per viure a casa, i amb una atenció domiciliària adequada i suficient poden evitar l'ingrés en residències. El fet de poder romandre a la llar familiar, impregnada de records i vivències, millora substancialment la salut mental, la confortabilitat i l'activitat de les persones afectades. «Com a casa, enlloc», diu la dita.

Però l'Administració sembla que no ho acaba d'entendre, perquè l'oferta en atenció domiciliària té un índex de cobertura del 4,6 per cent per a majors de seixanta-cinc anys, una dada molt inferior al 10,1 per cent de mitjana europea. Cada usuari adscrit es beneficia d'una mitjana d'onze hores mensuals. Una intensitat ridícula en comparació amb les necessitats

palpables. El nombre de persones grans no para d'incrementar-se any rere any, i es preveu que es dobli en els propers anys a Catalunya.

Malgrat aquesta tendència, l'oferta residencial del nostre país, és a dir, el nombre de places per cada cent persones grans continua sent de 13,9, molt per sota de la mitjana europea, xifrada en disset places. Sembla que no estem preparats per a l'envelliment poblacional que patirem de manera imminent. És el que té governar amb la mirada posada a curt termini.

La seva manca de visió i de planificació perjudica els avis, sí, però no només els avis. Els treballadors d'atenció domiciliària desenvolupen la seva feina sota condicions laborals absolutament indignes, especialment els que operen a zones rurals, en masos disseminats que no veuen compensats els desplaçaments ni el desgast dels vehicles particulars que utilitzen.

Les deficiències contractuals del sector –el setanta-cinc per cent de contractes són de menys de vint-i-nou hores setmanals, amb un sou mitjà inferior als mil euros– fomenten l'economia submergida i beneficien que persones sense cap formació acabin exercint cures als nostres avis.

Molts professionals del sector amb anys de formació i d'experiència abandonen el gremi per la manca de dignificació que pateix el sector, i són substituïts a correuita per immigrants que no han fet ni els cursos més bàsics. Aquesta inestabilitat laboral i la rotació contínua que se'n deriva fan que molts usuaris es despengin del servei. No és agradable ni genera confiança anar deixant entrar personal diferent cada dia a casa.

Aquesta desvinculació del servei pot empitjorar considerablement les condicions físiques i emocionals dels avis que no tenen familiars, i abocar-los a sol·licitar places en residències on hauran d'afrontar llargues llistes d'espera. Quan els cridin, se'ls facturaran més de dos mil euros mensuals. Aquest és el premi a tota una vida d'esforços i sacrificis, una quota inassumible?

És evident que cal revertir-ho i que les institucions se n'han de fer càrrec, però potser és inviable fer-ho en dos anys com vostès proposen. Cal ser realistes. El canvi dràstic que demanen a la moció suposaria internalitzar milers de places, rescindir concerts vigents i construir o adquirir nous equipaments. I aquest Govern ja ha demostrat que li agrada més invertir en construcció o lloguer de centres de MENAs que no pas en aixecar o adquirir residències per als nostres avis.

Al text que presenten demanen incrementar les hores d'atenció per grau de dependència, però les xifres que ens proposen són inferiors a les que ja preveu el Reial decret 675/2023. Caldria ser més ambiciosos i anar cap endavant en comptes d'anar cap endarrere.

Faríem bé de revisar aquesta moció i concretar un calendari realista que advoqui per la prioritització dels recursos i els reconduïxi cap als nostres ciutadans. Ni un euro més per subvencionar la immigració il·legal i els que facin falta per dignificar i millorar la qualitat de vida dels nostres avis.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se, tot seguit, sobre les esmenes, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; molt bé, moltes gràcies. Primer de tot, agraeixo les esmenes que se m'han fet. Crec que algunes ajudaven a millorar la moció i, per tant, les hem recollit. Hem rebutjat aquelles que retallaven excessivament els terminis o dilataven excessivament l'aplicació d'aquelles propostes que teníem, i també aquelles que pretenien mantenir un model en el que es fa negoci amb la gent gran.

Volia també aclarir un parell de coses sobre l'atenció integral, social i sanitària. La CUP estem totalment d'acord que és supernecessària, que és molt necessària i que ho posem en marxa. Sí, atenció integral, social i sanitària. A través d'una agència? Doncs no, no ho veiem necessari. I, per tant, és cert que ahir vam votar en contra de la creació d'aquesta nova agència.

Ens parlem sovint, quan parlem de residències i d'un model públic, de la residència de Berga. És una residència que estava gestionada directament des de l'ajuntament, i nosaltres el que demanem i el que demanem sempre i el que demanàvem en aquesta moció és un sistema gestionat directament per la Generalitat, perquè és qui en té la competència i la responsabilitat. Els ajuntaments sovint no tenen les eines necessàries per tirar endavant sols aquests equipaments complexos i molt cars. I el que demanem i el que demanava l'ajuntament en el seu dia és la gestió de qui en té la competència, que és la Generalitat.

Perquè aquests serveis públics forts són l'única garantia d'un accés igualitari, de justícia i d'equitat en l'accés a aquests serveis. Que tinguem drets per a tothom, no només per a aquells que se'ls puguin pagar. I, evidentment, amb controls i inspeccions rigoroses, tant si és un servei públic com els privats que tenim ara.

El que sí que necessitem és que estiguin fora del mercat especulatiu, perquè no es pugui fer negoci de la gent gran. Evidentment, prioritari. Davant de tot això, aquest servei públic és el que garantiria drets laborals per a tothom, per a tot el sector de cures que està en aquest moment molt precaritzat. Moltes d'elles, moltes de les treballadores del sector de cures recordem que són dones migrades.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 15, 16, 17, 18, 19 i 20 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica (continuació)

302-00158/15

Començarem amb la votació de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica.

Votem els punts 1, 2, 3 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 25 vots en contra i 35 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 5 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 67 vots a favor, 25 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 25 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 34 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 25 vots en contra i 44 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència (continuació)

302-00165/15

Votem a continuació la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 99 vots a favor, cap vot en contra i 35 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 2, 3, 4.b, 4.c i 4.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 3 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 10 vots en contra i 17 abstencions.

Votem a continuació la capçalera del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 99 vots a favor, cap vot en contra i 34 abstencions.

Conjuntament, votarem els punts 4.a i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la imposició ideològica de les zones de baixes emissions (continuació)

302-00166/15

Votem ara a la moció... (*Sergio Macián de Greef demana per parlar.*) Sí, senyor Sergio Macián de Greef? Sí?

Sergio Macián de Greef

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*)...del punto primero con carácter previo a la votación. Muchas gracias.

El president

Perdoni?

Sergio Macián de Greef

Para pedir la lectura del punto primero con carácter previo a la votación.

El president

Molt bé. Perfecte. Doncs demano a la diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, la senyora Glòria Freixa, que procedeixi a fer la lectura del punt 1. Prèviament, però, anunciaré què votarem.

Iniciem la votació de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la imposició ideològica de les zones de baixes emissions.

Començarem votant el punt 1. Però, abans de votar el punt 1, demano, doncs, a la diputada i secretària primera de la Mesa que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària primera

«Constata que les zones de baixes emissions són conseqüència directa de les polítiques del fanatisme climàtic que tots els partits, excepte VOX, han promogut a Brussel·les, al Congrés dels Diputats i al Parlament de Catalunya, i reafirma que la Unió Europea en cap moment imposa les zones de baixes emissions, sinó que únicament exigeix resultats en la qualitat de l'aire i plans quan s'excedeixin els límits marcats.»

El president

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 124 vots en contra, 10 vots a favor i cap abstenció.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 107 vots en contra, 10 vots a favor i 17 abstencions.

Mocions (continuació)

302-00168/15 i 302-00169/15

Passem tot seguit a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat.

Votarem, si els sembla, atès que es tracta de la mateixa moció, de manera conjunta les mocions 18 i 19. Ho consideren adequat? *(Pausa.)*

Votem de manera conjunta, doncs, les mocions 18 i 19, amb un únic punt ambdues.

Comença la votació.

La moció 18, sobre la interpel·lació al Govern sobre la garantia del dret a l'habitatge digne i adequat, i la moció 19, sobre les dificultats per accedir a l'habitatge, han estat aprovades per 72 vots a favor, 27 vots en contra i 35 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques amb perspectiva de classe per a les persones grans (continuació)

302-00167/15

I, finalment, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern... Sí? El senyor Macián demana la paraula?

Sergio Macián de Greef

Queríamos, señor presidente, pedir votación separada, por favor, de los puntos 3.1.c y 3.1.d.

El president

3.1.c i 3.1.d.

Sergio Macián de Greef

Cáceres y Dinamarca.

El president

Molt bé. Perfecte. Vostè s'anticipa sempre i demana votació separada abans que llegeixi què votarem.

Procedim, doncs, a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques amb perspectiva de classe per a les persones grans.

Votem en primera instància la capçalera del punt 1.

Comença la votació.

La capçalera del punt 1 ha estat aprovada per 124 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 1.1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 42 vots en contra i 10 abstencions.

Conjuntament, votarem els punts 1.2 i 1.7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 1.3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 42 vots en contra i 15 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 1.4 i 1.5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 92 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 1.6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 45 vots en contra i 17 abstencions.

Conjuntament, votarem la capçalera del punt 2 i el punt 2.7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 122 vots en contra, 10 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara els punts 2.1 i 2.3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 124 vots en contra, 10 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 2.2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 15 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 2.4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Votem els punts 2.5 i 2.8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 119 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 25 vots en contra i 37 abstencions.

Votem de manera conjunta la capçalera del punt 3 i el punt 3.1.a.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 109 vots a favor, 15 vots en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 3.1.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 3.1.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció.

Votem tot seguit el punt 3.1.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 15 vots en contra i 52 abstencions.

Votem el punt 3.2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 31 vots a favor i cap abstenció.

Votem a continuació la capçalera del punt 3.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots en contra, 30 vots a favor i 42 abstencions.

De manera conjunta votem els punts 3.3.a, 3.3.c i 3.3.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 27 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 3.3.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 63 vots en contra, 30 vots a favor i 41 abstencions.

Votem el punt 3.4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 64 vots a favor, 27 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 3.5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 15 vots en contra i 2 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 3.6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 33 abstencions.

Tot seguit, i abans de suspendre la sessió, procedirem a la lectura de les dues declaracions aprovades ahir per la Junta de Portaveus.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància

401-00045/15

En primer lloc, la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància. I, abans de fer-ne la lectura, en nom de la Mesa del Parlament, vull saludar els representants de Pincat –la Plataforma d'Infància de Catalunya–, d'UNICEF Catalunya, del Consell Nacional dels Infants i els Adolescents de Catalunya i de la Federació d'Entitats d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència. Moltes gràcies per voler ser presents en aquest acte i gràcies per haver propiciat justament l'acord d'aquesta declaració institucional.

Té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per fer-ne la lectura.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància.

»Avui, 20 de novembre, es commemora el Dia Mundial de la Infància. Aquesta data recorda l'aprovació, l'any 1989, de la Convenció sobre els drets de l'infant, un text fonamental que va transformar la mirada de la societat envers els infants i els adolescents. Des d'aquell moment, la infància ha estat reconeguda com a subjecte de drets, amb dignitat, veu i protagonisme propi.

»El Parlament de Catalunya vol expressar avui el seu compromís ferm i inequívoc amb la defensa i la promoció d'aquests drets, aquí i arreu.

»Si bé fins fa poc ningú no qüestionava que els infants i els adolescents tinguessin dret a un desenvolupament adequat, a rebre una alimentació saludable, a accedir a una educació de qualitat i a un bon sistema de salut, o a con viure en un entorn lliure de violència, avui les retallades a l'ajuda oficial al desenvolupament a tot el món posen en perill els avenços aconseguits les últimes dècades i, fins i tot, la supervivència en aquells llocs on els infants es troben en una situació més vulnerable.

»En un dia com avui no es pot deixar de pensar en els més de vint mil infants que han perdut la vida a la franja de Gaza, en els més de 2 milions de nenes que han estat excloses de l'educació a l'Afganistan els darrers quatre anys, o en els 3 milions i mig d'infants i adolescents

d'Ucraïna –set de cada deu– que no poden accedir a béns i serveis bàsics, incloent-hi aliments o una llar adequada. A tot el món, un de cada sis infants i adolescents, és a dir, aproximadament 473 milions, viuen en zones de conflicte.

»A Catalunya, massa infants continuen vivint en situacions de pobresa, vulnerabilitat i exclusió, amb desigualtats que en condicionen el desenvolupament i les oportunitats presents i futures. No es pot continuar consentint que a Catalunya 467.700 infants i adolescents –el 34,7 per cent– es trobin en risc de pobresa o exclusió social.

»La defensa dels drets de la infància exigeix constància, inversió i decisió política. No és només una obligació jurídica: és una responsabilitat moral i social de primer ordre.

»El Parlament de Catalunya reafirma avui sis compromisos essencials:

»Primer. Garantir entorns segurs per a tots els infants, desplegant plenament la legislació vigent, en especial la llei orgànica de protecció integral a la infància i l'adolescència davant la violència. Cap infant no ha de créixer amb por, violència o desprotecció.

»Segon. Reforçar les polítiques de prevenció i el suport a les famílies, promovent serveis comunitaris, educació emocional i accions que evitin separacions innecessàries. És imprescindible un sistema de protecció que promogui la desinstitucionalització.

»Tercer. Assegurar la igualtat real d'oportunitats. Tots els infants tenen dret a una educació de qualitat, a una salut integral –inclosa la salut mental–, a activitats culturals, esportives i de lleure, i a un habitatge adequat. Cap origen, condició econòmica o situació familiar no pot limitar aquests drets. La lluita contra la pobresa infantil ha d'ésser una prioritat. Per aquesta raó, s'ha d'invertir més i millor en la infància i l'adolescència, especialment en la que es troba en risc de pobresa, i se n'ha de garantir una protecció social adequada. Cal que l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil a Catalunya i els seus diferents eixos tinguin els recursos necessaris per a reduir-la. Tenint en compte que un element cada cop més clau en la lluita contra la pobresa infantil és garantir el dret a un habitatge adequat, el Parlament de Catalunya es compromet a fer efectiu aquest dret i que les normes i polítiques d'habitatge incorporin la perspectiva dels drets dels infants. Alhora, el Parlament de Catalunya treballarà per garantir que tots els infants i adolescents, i llurs famílies, estiguin empadronats al municipi on resideixen, amb independència de les circumstàncies en què visquin.

»Quart. Garantir els drets dels infants i adolescents en l'àmbit digital, en pro de llur benestar emocional. La tecnologia forma part de la vida dels infants des del moment en què neixen. Per això, és clau identificar els principals riscos i els mecanismes necessaris per a posar en marxa actuacions de prevenció, educació i atenció a la infància i l'adolescència, de manera

que se'n garanteixin els drets en l'entorn digital, la qual cosa s'ha de fer amb la participació i la veu dels mateixos infants i adolescents. Se n'han de garantir els drets tot vetllant per reduir la bretxa digital, que no només és un risc per a llur ple desenvolupament, sinó també perquè puguin esdevenir ciutadans actius de la societat. El Parlament de Catalunya també es compromet a continuar treballant per incrementar els recursos disponibles per a fomentar la prevenció i la detecció precoç dels malestars emocionals perquè no derivin en problemes de salut mental i per donar una resposta adequada a una realitat en què cada vegada més adolescents manifesten haver tingut algun d'aquests problemes, alhora que afirmen que no n'han pogut parlar amb ningú.

»Cinquè. Garantir la participació activa dels infants i els adolescents, la mirada i les propostes dels quals han de formar part del procés de presa de decisions. Escoltar-los i tenir-ne en compte les opinions no és un gest simbòlic: és una obligació derivada de la Convenció sobre els drets de l'infant i un requisit democràtic.

»Sisè. Mantenir el compromís del Parlament de Catalunya amb tots els infants del món, especialment amb els que viuen en conflictes, emergències o situacions de violència. La protecció de la infància no coneix fronteres ni condicions. En el cas de Gaza, és imprescindible que les parts s'adhereixin als termes de l'acord i garanteixin que l'alto el foc es respecti, es mantingui, porti a una pau duradora i posi fi al greu patiment dels infants i adolescents. Per tot això, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb la cooperació internacional per al desenvolupament, amb el 0,7 per cent a l'ajuda oficial al desenvolupament per a l'any 2030 i amb la prestació de més atenció a les situacions d'emergència, sobretot en el cas de conflictes, per a garantir una resposta ràpida per tal de fer front a les situacions de vulnerabilitat dels drets dels infants i adolescents.

»Avui el Parlament de Catalunya no només celebra el que s'ha aconseguit, sinó que assumeix allò que encara s'ha de fer. El Parlament convida les institucions, els agents socials i la ciutadania a continuar avançant, amb ambició i responsabilitat, cap a un país que posi realment la infància al centre.

»Treballar per la infància és treballar pel present i el futur de Catalunya i de tot el món. Protegir cada infant és garantir la qualitat democràtica, la cohesió social i l'esperança col·lectiva de Catalunya.

»Amb aquest esperit i amb el convenciment que la cura, el respecte i el bon tracte han d'ésser pilars de la societat catalana, el Parlament de Catalunya reitera avui el seu compromís amb tots els infants i adolescents de Catalunya i d'arreu del món.

»Palau del Parlament, 20 de novembre de 2025.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Abans de procedir a fer la lectura de la segona declaració institucional, m'he deixat abans d'esmentar Save the Children, que també ens acompanyen avui en aquesta sessió plenària.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones

401-00046/15

Procedim a fer la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones. Té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra Ollé, diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària tercera

«El Parlament de Catalunya, en el marc del 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, reitera el seu compromís inequívoc en la defensa dels drets de les dones i en l'erradicació de totes les formes de violència que pateixen. La violència masclista és una vulneració estructural de drets que es manifesta en molts àmbits, com el familiar i el laboral, en l'espai públic i, cada vegada més, en l'entorn digital.

»Catalunya ha estat pionera amb la Llei 5/2008 i la Llei 17/2020, que la situen en l'avantguarda de l'abordatge integral de la violència masclista i reconeixen específicament les violències digitals, i també els seus impactes psicològics, socials i econòmics. Aquest marc legal exigeix una actuació amb la diligència deguda i els recursos adequats.

»Les dades internacionals i nacionals són contundents. Organismes com les Nacions Unides assenyalen que més del setanta per cent de les dones han patit alguna mena de violència digital i que el noranta per cent de les víctimes de difusió no consentida d'imatges íntimes són dones. A Catalunya, diversos estudis indiquen que les joves menors de vint-i-quatre anys concentren la major part de les agressions digitals, fet que evidencia un risc creixent per a les generacions més joves.

»En aquest context, el Parlament de Catalunya expressa la seva màxima preocupació davant l'augment de discursos antifeministes i negacionistes que, des de diferents espais –incloses les plataformes digitals–, intenten minimitzar, justificar o fins i tot negar la violència masclista. Aquests discursos no només desacrediten dècades de lluita i avenços socials, sinó que posen

en perill les víctimes, dificulten la detecció de la violència masclista i n'obstaculitzen la prevenció. Negar o banalitzar la violència masclista és, alhora, una manera de perpetuar-la.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya reafirma amb rotunditat el compromís de país amb l'erradicació de totes les formes de violència masclista, amb un enfocament integral, interseccional i basat en els drets humans.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya reclama que es reforcin les polítiques de prevenció, sensibilització i detecció, posant una atenció especial en les violències digitals i en la protecció de les joves més exposades.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya reclama que s'avanci en el desplegament complet de la Llei 5/2008 i la Llei 17/2020, garantint els recursos necessaris i una actuació coordinada entre totes les administracions i els agents socials.

»Finalment, el Parlament de Catalunya reivindica la necessitat de continuar treballant conjuntament –institucions, comunitat educativa, societat civil, mitjans de comunicació i ciutadania– per garantir que totes les dones i nenes puguin viure amb seguretat, llibertat i dignitat.

»Erradicar la violència masclista és una obligació democràtica i un manament inexcusable.

»Així doncs, el Parlament de Catalunya, en el marc del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, proclama que no acceptarà cap retrocés, cap negacionisme ni cap vulneració més.

»Per una vida lliure de violències masclistes, ni una sola excusa.

»Palau del Parlament, 20 de novembre de 2025.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Se suspèn la sessió que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts.